

Giới thiệu Xuyt, Đừng Nói Ta Yêu Hắn!

Truyện Xuyt, Đừng Nói Ta Yêu Hắn!, một câu chuyện nói về những người học đạo luôn có ý chí kiên cường muốn trừ bạo cho dân vì dân vì nước và vì bản thân mình, một cô gái tuy còn trẻ tuổi nhưng nói về võ đạo thì rất xuất sắc nhưng về đường tình duyên thì lại không ổn.

Cô tuy mạnh mẽ nhưng cũng có nét ôn nhu về mặt tâm hồn, không phải cô không muốn yêu ai chẳng qua là đường tình duyên cô đang gặp trắc trở, không ai dám tiếp cận với cô bởi vì ý chí cô đưa ra quá lớn. Ai có thể đánh thắng được cô thì người đó xứng đáng làm chồng của cô.

Vậy mà có một người không sợ trời không sợ đất nói muốn được yêu thương chăm sóc cho cô trong khi anh ta cơ thể yếu ớt không có một chút sức sống ngay cả việc nhỏ như hít đất anh ta còn không làm được huống chi là bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyt, Đừng Nói Ta Yêu Hắn!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chiếu đến quán cà phê nơi góc đường, khách nhân trong nhà hoặc nói chuyện phiếm hoặc xem báo. Từ bộ loa phát ra thanh âm tiếng sóng biển nhẹ nhàng, tạo nên một không khí không tranh quyền thế, giống như giờ phút này ngoài cửa sổ không phải là tiếng động lớn xôn xao, mà là đại dương xanh thẳm.

"Phanh!"

Cửa tiệm bị đẩy ra một cách thô lỗ, quả chuông treo trên cửa phát ra tiếng ding đang chói tai.

Người nào lại thô lỗ như vậy?!

Mọi người không hện mà cùng nhìn về cửa, trực giác cho biết người có thể làm nên tiếng vang lớn như thế, nên là một người đàn ông vạm vỡ, hoặc không cũng phải là một tên lưu manh, không nghĩ tới, đi vào lại là một cô gái vóc người cao gầy thanh mảnh.

Cô gái mặc chiếc áo T-shirt màu nâu, quần jean thất thất lưng, hai tay mang bao tay da, chân đi boots. Tóc dài buông xõa trên vai, mềm mại, sáng bóng. Tú khí hiện ra qua đôi đồng tử, lộ ra hai hàng lông mày tinh tế, chiếc mũi cao thẳng, môi hồng nhuận như anh đào.

Mặc dù không tính là tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng khuôn mặt này lại lộ ra khí chất tú nhã như mưa xuân tháng ba, thanh linh tựa như một bức tranh thủy mặc. Nếu muốn nói có cái gì cùng khuôn mặt nhỏ nhắn này không hợp, chính là một đôi đồng tử lộ khí đằm đằm, ánh mắt sắc bén giống như âm thầm nói —— "Ai cũng chớ gần ta!"

Hùng Bảo Bảo, cứ như vậy xông vào. Không đếm xỉa đến ánh mắt tò mò của mọi người, cô đứng ở trước quầy ba, nhìn chăm chăm cậu chàng có vẻ là nam phục vụ phía sau quầy ba.

"Kiều Đại Vĩ?"

Cô đánh giá thiếu niên trước mắt —— đầu bịt khăn đội đầu, xô khuyên tai... Cần thận xác định thân phận của hắn.

"Cô?"

Nam phục vụ dừng lại động tác mức cà phê.

"Người có phải Kiều Đại Vĩ hay không?"

Hùng Bảo Bảo ánh mắt sắc bén lộ ra uy nghiêm.

"Cô có chuyện gì tìm Đại Vĩ?"

Bị nhìn như vậy, tên phục vụ bỗng dưng cảm thấy một trận hàn, tiểu tâm dục dục hỏi.

"Nói nhiều."

Đôi mi thanh tú nhăn lại, cô nhăn nạy nói:

"Gọi Kiều Đại Vĩ đi ra đây."

Đang khi nói chuyện, từ phòng bếp chạy ra người phục vụ hướng bên này la ——

"Đại Vĩ, sandwich xong rồi!"

Đại Vĩ? Hùng Bảo Bảo hai tròng mắt híp thành một đường nguy hiểm.

"Người chính là Kiều Đại Vĩ?"

"Ách... Ta, ta..."

Kiều Đại Vĩ ấp úng, không dám thừa nhận.

Chỉ thấy giai nhân thân ảnh chột lóe, Kiều Đại Vĩ thét chói tai, mọi người cũng đi theo kinh la, sau đó Kiều Đại Vĩ bị đánh một quyền, phanh một tiếng rõ to, cả người đụng vào tủ bát, ngay sau đó té trên mặt đất, ai u rên rĩ.

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, mọi người ai nấy trợn mắt há hốc mồm, không có biện pháp từ trong giật mình kinh ngạc mà hoàn hồn.

Hùng Bảo Bảo nhìn chăm chăm Kiều Đại Vĩ lãnh khốc nói:

"Dám khi dễ tỷ muội của Hùng Bảo Bảo ta, người muốn chết!"

Vừa nói vừa muốn tiến vào quỳ ba đánh tiếp.

"Đừng tới đây... Tới nữa ta không khách khí, uy... Ta thật không khách khí..."

Kiều Đại Vĩ rống to, hai tay hướng giữa không trung tỏ dáng vẻ như muốn nghênh chiến.

"Hừ."

Hùng Bảo Bảo dừng bước nheo lại mắt, khóe môi nhẹ nhếch.

"Tốt, rất tốt. Hôm nay, Hùng Bảo Bảo ta sẽ thật tốt mà chinh đồn kẻ bại hoại nhà người!"

Nói xong, cô xốc lại cái bao tay, bẻ bẻ đốt ngón tay, hai tay chống lên quỳ ba, định nhảy vào, ——

"Tiểu thư."

Có người gọi cô.

Hừh?! Bảo Bảo dừng động tác. Cô cau mày, đầu cũng không quay lại, tay trái dùng một ngón tay chỉ ra sau, cảnh cáo:

"Không nên ồn ào ——"

Không nhìn thấy cô đang bận rộn dọn dẹp loại người cận bã này sao, hai tay lần nữa hướng quỳ ba khế chống ——

"Đừng đánh a!"

Một nhóm phục vụ viên ở cửa vội vàng xông lên ngăn cản, nhưng Hùng Bảo Bảo một cước, lực chân mạnh mẽ như gió lốc, khiến đám người nam nam nữ nữ muốn cứu Kiều Đại Vĩ giật mình.

Nguy hiểm... Dường như cô ta biết võ công ai. Mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà ánh mắt cảnh cáo giai nhân đưa tới lại càng đem bọn họ dính tại nguyên chỗ.

Ừ, thức thời. Cô lắc lắc cổ, tung người nhảy lên ——

"Tiểu thư —— "

Thanh âm mới rồi lại một lần nữa khiến cô dừng động tác, trong tiếng nói xen lẫn nụ cười.

Mẹ kiếp ! Bảo Bảo hòa đại, quay đầu giận dữ:

"Không thấy ta muốn đánh người? Thức thời liền cho ta..."

Chữ "Cút" còn không còn kịp ra khỏi miệng, cổ tay phải của cô đã bị một bàn tay lớn chế trụ. Cô chớp mắt mấy cái, nhìn chăm chăm gã đàn ông dám can đảm bắt tay mình ——

Người này anh tuấn phi phàm, trên người mặc một bộ tây trang màu xám nhạt, ngồi một mình ở bên cạnh quỳ ba, chân dài bên dưới bàn, chiều dài kinh người, thân thể của hắn khẳng định cao hơn một mét tám, song làm cô kinh ngạc hơn cả, là đôi đồng tử đang nhìn cô kia.

Đàn ông có hàng lông mi thật dài hiếm thấy. Ở bên dưới, ánh mắt vụt lên sáng ngời, nụ cười dò xét, có một chút khinh bạc, mang một chút tà khí.

"Uy! Mau buông tay."

Cô cảnh cáo. Nhìn hấn ta bộ dạng vô cùng ung dung tự tại, nếu hấn biết đang nắm tay cô gái ba năm liền là Vô địch Không thủ đạo, còn dám làm càn như vậy sao?

"Thật xin lỗi."

Anh chậm rãi buông tay, mỉm cười nói xin lỗi, tựa như thân thiết.

Cười cười ngẩng cô gái trước mắt, Đàm Hạ Thụ trong lòng thầm than —— Cô thật cao a, ánh mắt tràn ngập tinh thần, mang theo một cỗ anh khí. Mới vừa thiếu niên kia gọi cô là gì? Đúng rồi! Hùng Bảo Bảo... Tên thật đáng yêu, cùng tính tình của cô hoàn toàn tương xứng!

Đàm Hạ Thụ cùng cô thương lượng.

"Hùng tiểu thư, có thể hay không xin để cho cậu ta trước làm xong cà phê Italy của tôi, tôi hơn hai mươi mấy giờ không ngủ, rất cần cà phê nâng cao tinh thần. Chờ cà phê đưa tới cô hãy đánh tiếp được không?"

Bảo Bảo không biết nói gì. Bây giờ là lúc nào? Có làm hay không? Đánh người còn có thể chờ?

Người bên cạnh cũng kinh ngạc, lão huynh này không rõ tình huống lúc này sao? Tình hình như thế, hấn còn muốn uống cà phê? Còn có thể uống xuống sao?!

Sau một khắc, ánh mắt tập trung ở trên người Bảo Bảo, tò mò không biết cô sẽ làm thế nào, sau quầy ba Kiều Đại Vĩ thừa cơ bò đến một góc.

Hùng Bảo Bảo nhìn chằm chằm Đàm Hạ Thụ, suy nghĩ trong chốc lát, hít sâu một cái, chỉ vào hấn.

"Anh giỏi!"

Bỏ lại một câu, sải bước rời khỏi quán cà phê.

Đi? Không đánh? Không có trò để xem? Mọi người há hốc mồm, thở phào nhẹ nhõm đồng thời có hơi thất vọng.

"Hô!"

Kiều Đại Vĩ che mặt phải bầm tím bò dậy, hướng ân nhân cứu mạng nói cảm ơn:

"Thật cảm ơn anh. Hùng Bảo Bảo kia dường như là luyện Không thủ đạo, nếu không phải gặp anh, tôi chết chắc! Mẹ kiếp, thật xui xẻo."

Ai, đều do hấn đụng đến người ở bên cạnh Hùng Bảo Bảo, Đinh Tử Nhu. Lúc trước chẳng qua là từ trong miệng Tử Nhu nghe thấy Hùng Bảo Bảo lợi hại, mà nay vừa thấy, thật là kinh khủng. Mới vừa rồi cô ra quyền vừa nhanh vừa ngoan, căn bản không có chỗ trốn!

"Đại Vĩ, làm sao cậu lại chọc tới người như vậy?"

"Cô ta tại sao đánh cậu?"

Đám nhân viên phục vụ vây quanh Kiều Đại Vĩ hỏi thăm chuyện từ đầu đến cuối.

Nhân vật mới vừa ngăn cản một cuộc bạo lực hành động Đàm Hạ Thụ, cười hướng Kiều Đại Vĩ nhắc nhở:

"Cà phê của tôi."

"Vâng, sẽ lập tức chuẩn bị, tôi mời khách."

Kiều Đại Vĩ lập tức pha cà phê.

Phanh!

Cửa lại bị đẩy ra, Linh Đang phát ra tiếng vang chói tai. Hùng Bảo Bảo tái xuất hiện!

Kiều Đại Vĩ trắng xanh mặt, vẻ mặt giống như nhìn thấy hung thần, lập tức hướng góc trốn. Mọi người rướn cổ lên, lại muốn nhìn một màn náo nhiệt.

Đàm Hạ Thụ quay đầu lại, nhìn Hùng Bảo Bảo ôm một túi đồ đi tới, bịch một tiếng thả xuống trên bàn trước mặt anh. Cô khom người, ánh mắt trừng anh. Chỉ vào túi, lãnh khốc nói:

"Làm phiền anh uống cà phê, sáu ly lớn, đủ anh uống đi?"

Cô đến quán bên cạnh mua. Còn nói:

"Uống cái này, so sánh với uống cà phê do loại người căn bã kia pha tốt."

Hạ Thụ kinh ngạc, đối với hành vi của cô cảm thấy bất khả tư nghị.

Cô xoay người, trông Kiều Đại Vĩ đang trốn ở một góc quầy ba, lạnh lùng buông một câu:

"Ngươi chết chắc!"

"Cứu mạng!"

Đại Vĩ ngồi xổm xuống, ôm đầu la:

"Mau ngăn cản cô ta, mau bảo vệ ta! Ai ngăn được cô ta t a cho một ngàn đồng..."

Các đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, không biết nên hay không nên hướng nữ nhân động thủ, cho dù động thủ rất có thể cũng đánh không lại cô, cũng không biết có cần hay không báo cảnh sát...

Còn đang do dự, Hùng Bảo Bảo đã bắt đầu.

Đám Hạ Thụ ánh mắt chuyên chú nhìn hình ảnh thật kinh người, khó gặp kia!

"Ngươi đi ra cho ta!"

Hùng Bảo Bảo tung người, động tác xinh đẹp nhảy vào quầy ba, một quyền đánh trúng Đại Vĩ, mọi người kinh hô, Đại Vĩ bị thảm.

"Sách sách sách, nhất định rất đau."

Hạ Thụ từ trong túi mò ra cà phê.

"Ngươi căn bã, vương bát đần! Dám lừa gạt tiền của phụ nữ!"

Bảo Bảo một cái tóm lấy, đem Kiều Đại Vĩ từ trên mặt đất kéo lên.

"Trời ạ..."

Mọi người trợn mắt hốc mồm, háo dãi man.

"Sách sách sách, nhất định rất đau."

(Clair: anh không còn câu nào mới lạ hơn sao? =.=)

Hạ Thụ mở cốc bơ, rót vào trong cà phê, trong tiếng kêu rên của Kiều Đại Vĩ, khuấy cà phê, uống một ngụm, ừ... Cũng không tệ lắm, chính là hơi nhạt chút.

Phía trước tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, tiếng kêu rên kéo dài, Kiều Đại Vĩ bị nữ hiệp đánh cho không có chút cơ hội chống trả.

"Cứu mạng a —— đại tỷ... Ta lần sau không dám nữa... Wow a, sẽ giết chết người đó... Đau đó..."

Kiều Đại Vĩ ngã xuống đất, dùng chân đá Bảo Bảo.

Cô nhanh nhẹn tránh ra, nhảy dựng lên, cầm lấy một con dao ——

"Ta chém!"

Đồng, chặt lên cổ Kiều Đại Vĩ.

"A ~ ta sẽ chết đó... Tỷ tỷ tha mạng a..."

Bảo Bảo tay trái nắm lấy cổ áo của hắn, tay phải đánh lên mặt Kiều Đại Vĩ, đập tên nam nhân đầu heo phụ người này.

"Ăn Từ Nhu, lợi dụng Từ Nhu, còn phản bội cô ấy? Ngươi cho rằng phụ nữ đều dễ khi dễ như vậy? A? Còn dám đánh trả? A? Ngươi căn bã, đồ hỗn trướng, đánh trả a, a? Đồ thối tha, ta đập, đập!"

"Ô a..."

Kiều Đại Vĩ chân phải chịu khổ Bảo Bảo giày ủng giày xéo.

Bên kia, Đàm Hạ Thụ đốt thuốc, thành thành thoi thoi hút thuốc, phun ra vòng khói, mềm mại bay lên.

Sau tiết mục chinh đồn phụ tâm lang, đang lúc mọi người kinh hô, Đại Vĩ kêu rên tiếng thét cuối cùng.

Hùng Bảo Bảo thờ hồng học, nhìn chăm chăm thăm hê hê Kiều Đại Vĩ, quăng xuống một câu cuối cùng:

"Kiều Đại Vĩ, nhớ kỹ nhãn hiệu giày của ta!"

Nhắc chân hướng mặt của hắn đạp xuống——

(Clair: Ta chọc trời chọc đất cũng sẽ không dám chọc giận Hùng nữ hiệp >__

"A ——"

Trên mặt Kiều Đại Vĩ, hiện lên giấu giày của Bảo Bảo.

Lúc này, quần chúng đã bị làm cho sợ đến chân mềm, mọi người câm như hến.

"Hảo, hảo, thân thủ thật tốt a!"

Đàm Hạ Thụ đứng dậy, vỗ tay khen ngợi.

Hùng Bảo Bảo nhảy ra khỏi quầy ba, hít sâu một cái, thu công. Sau đó, cô rất lễ phép hướng về phía mọi người khom người chào.

"Xin lỗi, quý nhiều các vị, mọi người tiếp tục uống cà phê, ta mời khách."

Rút ra bóp da, thả hai tờ tiền giá trị lớn ở quầy, tóc dài khẽ vung, anh tư hào sảng mà đi, lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, cùng Kiều Đại Vĩ ngã xuống đất kêu khóc.

Đàm Hạ Thụ xoay người, đưa mắt nhìn giai nhân rời đi. Cúi đầu, nhìn hướng chiếc túi cà phê được đèn bù, tay phủ ngạch, cúi đầu cười, cô gái kỳ lạ!

Những khách nhân thấy nguy cơ giải trừ, âm thầm cười trộm, nhìn một tràng trò khôi hài, còn có cà phê miễn phí uống, hay! Đám phục vụ thấy cửa hàng trưởng của bọn họ bị nữ nhân sửa chữa, ngoài mặt quan tâm thương thế của hắn, kì thực đáy lòng thâm thoải mái, rốt cục cũng có ngày này a, Thiên Lý rõ ràng, báo ứng khó chịu a!

Chỉ có Kiều Đại Vĩ cười không nổi, bị con gái đánh cho thành như vậy, ô... Thật mất thể diện.

Các đồng nghiệp tiến tới đỡ Kiều Đại Vĩ, hỏi han hắn xảy ra chuyện gì, hắn mắng lời thô tục, cầm khăn khăn liệt lau dấu giày trên mặt.

Đàm Hạ Thụ ôm túi, rời khỏi quán cà phê.

*****

Ánh mặt trời chói mắt, Hạ Thụ từ trong túi quần tây móc ra cái chìa khóa, đi về phía bên đường ngừng lại bên chiếc xe thể thao màu lam.

Giây lát sau, chiếc xe thể thao chạy vào đường cao tốc. Cách một ngọn, xe cộ thưa thớt, hai bên đường bóng cây thưa thớt. Đàm Hạ Thụ đeo lên kính mát, vận mở nhạc lên, thốt nhiên ánh mắt bùng sáng. Ngã tư đường phía trước, nữ nhân đang cười mô-tô không phải là mới vừa rồi Hùng Bảo Bảo?

Cô đội mũ bảo hiểm màu đen, đứng ở trên đường chờ tín hiệu đèn thay đổi. Đèn hiệu đổi, Đàm Hạ Thụ nhún ga, dùng động tác mạo hiểm vượt qua chiếc xe ô-tô phía trước, đuổi theo cô, bám còi xe.

Nghe thấy tiếng còi, Hùng Bảo Bảo từ kính chiếu hậu nghiêng mắt nhìn thấy chiếc xe thể thao màu lam đi theo cô.

Là nam nhân mới rồi? Có chuyện gì sao?

Xe thể thao đuổi tới, anh hạ xuống cửa sổ xe, hướng cô ra hiệu, muốn cô nhích tới gần. Anh chạy nhanh hướng bên đường dừng lại, Bảo Bảo cũng phóng xe đi qua, dừng ở bên cạnh xe anh, cô không có tắt máy, chỉ vén lên tấm chắn mũ bảo hiểm, nghiêng đầu nhìn.

Hạ Thụ tháo xuống cặp kính mát, vai trái dựa vào cửa sổ xe, ngược nhìn cô, ánh mắt lười biếng.

"Có thời gian hay không? Cùng nhau uống cà phê?"

Anh vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nơi đó đang để túi cà phê lúc này cô mới mua "đèn bù" cho anh.

Thấy cô nhướn lên một bên lông mày, không lên tiếng, anh cười gờn nói:

"Tôi hôm nay gặp may mắn, có người miễn phí mời tôi sáu ly cà phê lớn."

Khuỷu tay trái đặt dọc theo cửa sổ xe, nhô đầu ra, hướng cô lộ ra nụ cười mê chết người không đền mạng.

"Một người không thể nào uống hết, cùng nhau uống?"

Anh nháy mắt mấy cái, cười đến phong lưu lang thang. Về mặt tự tin, hiển nhiên đối với mị lực của bản thân rất có lòng tin, hàm răng trắng ở trong ánh nắng sáng lóng lánh.

Bảo Bảo tháo mũ bảo hiểm, ôm vào trong ngực, dựa người tới trước, tay phải chống lên mũi xe, mắt nhìn chăm chăm anh, tóc dài buông thẳng xuống, anh ngửi thấy mùi hương phát ra từ cô, tưởng tượng cảm giác vài sợi tóc dài vờn qua bên cổ, cảm thấy vô cùng hăng hái.

Cô quan sát anh, chữ chữ rõ ràng nói:

"Tiên sinh, anh cảm thấy anh nói chuyện rất hài hước sao?"

Anh ánh mắt khôn hoặc, không hiểu ý của cô.

Cô vươn tay, véo nhẹ cằm anh, ánh mắt hí thành một đường.

"Tôi ghét nhất lúc cỡi xe bị tiếp cận, vừa nhìn thấy loại người như anh, lớn lên đẹp trai liền tự cho là người phong lưu, tay của tôi sẽ rất ngứa, rất muốn đánh người! Anh cho rằng cưỡi chiếc xe ô-tô thể thao, là có thể đầy đường loạn đem tử sao? Nhanh chóng tránh xa tôi một chút!"

Buông tay, thưởng cho anh một ánh mắt hung ác, hàm xúc ý tứ cảnh cáo nồng hậu.

Hạ Thụ thất thần, chột ngựa đầu cười to, không chút nào ngần ngại đụng cái đỉnh.

Nhìn anh cười đến vui vẻ, đôi mi thanh tú nhăn lại.

"Có bệnh!"

Đội mũ bảo hiểm lên, rò ga, chiếc xe tựa như bão táp nhanh chóng rời xa tầm mắt của anh.

Đàm Hạ Thụ hứng thú dạt dào nhìn theo phương hướng cô biến mất —— nữ nhân này thật hấp dẫn!

*****

Thành phố Đài Bắc,

Bên trong một khu nhà tầm thường, là chỗ ẩn thân của sở mật vụ, một đám người bí ẩn đang chờ Đàm Hạ Thụ xuất hiện. Đám người kia thân phận khác hẳn với thường nhân, hai gã nam tử đôi mắt màu lam đến từ tổng bộ cảnh sát hình sự quốc tế ở Pháp; tựa vào góc tường, nam tử mặc đồ đen Hàn Chấn Thanh, tước hiệu J tiên sinh, phục vụ cho tổng bộ cảnh sát hình sự quốc tế, chịu trách nhiệm truy tung cũng như giám định các cổ vật bị đánh cắp.

Sau khi mọi người chờ đợi được 3h, Đàm Hạ Thụ tới.

"Rốt cuộc đã tới!"

Chịu trách nhiệm trung gian, hiệp trợ cảnh sát hình sự quốc tế phá án – cảnh sát Trầm Khải, hướng bạn tốt phát tay chào hỏi:

"Chờ cậu lâu thật."

Đàm Hạ Thụ khoe miệng ngậm thuốc, thanh thanh thoi thoi đi về phía bọn họ, bước qua lớp thảm đỏ thật dày, xách theo một thùng đựng dụng cụ màu bạc, dừng trước một cái tủ sắt màu đen ước chừng khoảng 70 cm2 đang được mọi người vây lấy.

Trầm Khải gõ gõ tủ sắt.

"Tôi hôm qua hồ sơ FAX cho cậu chính là về thứ quý này! Đã tìm mấy chuyên gia mở khóa của Anh, Pháp, Nhật nhưng vẫn chưa ai mở được."

Trầm Khải đề cử Đàm Hạ Thụ thử mở.

"Mở không được tủ sắt, thì không thể định tội cho A Pháp được."

A Pháp cùng đồng đảng của hắn nhiều năm qua bán trộm các cổ vật trong nước, tài liệu giao dịch có thể được giấu ở trong hòm sắt này. Trầm Khải hướng Đàm Hạ Thụ giải thích:

"Chỉ cần tìm ra chứng cứ, trên tổng bộ sẽ phải ban bố lệnh truy nã màu đỏ, truy bắt A Pháp trên toàn thế giới. Bất quá tủ sắt này có khóa đặc chế, rất chắc chắn, nạy ra không ra. Dùng lựu đạn lại sợ hủy diệt đồ vật bên trong..."

Sau khi Trầm Khải giải thích về chiếc tủ sắt, cảnh sát hình sự quốc tế dùng tiếng Anh hướng Hạ Thụ trình bày tội của A Pháp. Hàn Chấn Thanh trầm mặc

như trước đứng ở một góc, lãnh mắt nhìn bọn họ.

Đàm Hạ Thụ quỳ một chân trên đất, tháo điều thuốc trên môi xuống, giao cho Trầm Khải, hướng hần nháy mắt mắt.

"Xin điều xì gà."

"Sớm giúp cậu chuẩn bị."

Trầm Khải hướng người ở cửa phòng ra hiệu, nữ phục vụ xuất hiện với một hộp xì gà, Đàm Hạ Thụ chọn một cái, đốt thuốc, ngậm ở khóe miệng, lúc này mới nguyện ý động thủ mở khóa.

Anh sờ sờ Tinh Cương khóa, đánh giá nó một lát, mở ra thùng dụng cụ.

"Có được hay không? Gọi bọn họ nhìn một chút chúng ta lợi hại."

Trầm Khải ở bên tai Hạ Thụ nói nhỏ. Hần cùng người ta vỗ ngực bảo đảm qua, nếu mở không được, thật mất thể diện.

Đàm Hạ Thụ không có trả lời, ngón tay dài gầy gầy khì cụ trong rương, bỗng nhiên, hắng giọng hát một khúc tình ca Italy, ngoại ngữ lưu loát, thanh âm trầm gọi cảm, vừa ngâm nga, vừa động thủ lắp ráp công cụ mở khóa.

Hai vị cảnh sát hình sự quốc tế hai mặt nhìn nhau, hoài nghi cái người vừa hút xì gà vừa ca hát này, thật có thể mở ra tù sắt?!

Nghe thấy tiếng ca của Hạ Thụ, Hàn Chấn Thanh cau mày khóe miệng, mỉm cười. Nhìn hai đồng nghiệp nhìn chăm chăm Hạ Thụ giống như trùng quái vật.

Chú ý tới cảnh sát hình sự quốc tế cau lại chân mày, Trầm Khải vỗ Hạ Thụ bả vai.

"Uy, chớ hát nữa, đứng đắn chút."

Đàm Hạ Thụ dứt khoát hát càng lớn tiếng, Trầm Khải đỏ bừng cả khuôn mặt, cười hắc hắc ứng phó với ánh mắt hỏi thăm của hai vị cảnh sát hình sự quốc tế tóc vàng kia.

Đang đầy nhiệt tình trong tiếng ca, Đàm Hạ Thụ đã lắp ráp xong công cụ mở khóa.

Một cây rất nhỏ rộng ruột, trước chậm rãi cắm vào ổ khóa, tiếp theo cảm lấy một cái ống nghe đặc chế dính vào bên cạnh ổ khóa. Lúc này —— anh dừng lại ca xướng, mọi người thần kinh cũng đi theo căng thẳng.

"Để cho ta nghe một chút, bảo bối..."

Hạ Thụ giống như bác sĩ, đeo lên ống nghe đặc chế, vừa chuyển động chiếc ống mảnh cắm vào ổ khóa, vừa lắng nghe thanh âm truyền đến.

Hàn Chấn Thanh đối với khí cụ mới mà bạn tốt sử dụng cảm thấy hứng thú, tiến lên quan sát.

Hạ Thụ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chiếc tù sắt, thiêu đốt xì gà, khói thuốc bao phủ khuôn mặt anh tuấn.

"Ngô."

Anh nhíu mày, nhắm mắt lại, lần nữa chậm chạp xoay tròn chiếc ống rộng ruột, chuyên chú lắng nghe hơn.

Lúc này, bên trong phòng chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhỏ nhỏ, một giọt mồ hôi chảy xuống khuôn mặt Trầm Khải.

Hàn Chấn Thanh ánh mắt dò xét chú ý đến từng động tác của Hạ Thụ. Bỗng nhiên, nghe thấy anh huyýt sáo.

"Như thế nào? Có thể mở hay không?"

Trầm Khải hỏi.

Hạ Thụ liếc về hướng Trầm Khải.

"Hắc, bảo bối này rất phức tạp."

"Đơn giản còn phải tìm cậu?"

Trầm Khải liếc anh một cái.

"Ừ."

Hạ Thụ về mặt rùng mình, nghe thấy thanh âm mảnh quản dụng phải tám kim loại. Xoay tròn mảnh quản, tinh chuẩn tìm ra vị trí tám kim loại, mỗi lần tìm

ra một chỗ, anh dùng một miếng nam châm cắm vào, định vị tấm kim loại, đợi bốn cái nam châm chia ra định vị chung quanh tấm kim loại. Lúc này, nụ cười trở lại trên mặt anh, nghiêng thân hôn hôn tủi sát.

Rắc một tiếng, mọi người ánh mắt đột nhiên phát sáng —— mờ rồi? !

Hạ Thụ chuyển động vòng xích, miệng hút xì gà, nhả ra một vòng tròn khói thuốc, thành công kéo ra cửa tủ, anh hướng mọi người tạo một cái thủ thế xin mời.

"Thật tốt quá!"

Trầm Khải kêu to.

Cảnh sát hình sự quốc tế dùng tiếng Anh đặc biệt khen ngợi, hướng Hạ Thụ giơ lên ngón cái, vẻ mặt tán thưởng.

Trầm cảnh sát đặc ý, ôm Hạ Thụ cười híp mắt.

"Thiên tài, thiên tài a! Hảo tiểu tử. Ha ha a!"

Thật có mặt mũi.

Hàn Chấn Thanh cùng cảnh sát hình sự tìm ra văn kiện trong tủ: giấy tờ, vài cái túi nhựa túi phong kín, ngay sau đó bắt tay vào kiểm tra mọi nơi trong tủ, không buông tha bất kỳ chỗ nào có thể giấu vật.

Đàm Hạ Thụ thu thập công cụ, hoàn thành nhiệm vụ, Trầm cảnh sát cười ôm lấy anh.

"Đi vào uống một chén đi."

Bên trong buồng chiêu đãi, sớm đã chuẩn bị rượu và thức ăn ngon. Trầm Khải quay đầu lại hướng Hàn Chấn Thanh nói:

"Uy, anh cũng cùng đi."

Ba người bởi vì hợp tác qua mấy vụ án, đã sớm quen thuộc.

Hàn Chấn Thanh hướng hần gạt đầu, lại tiếp tục cùng các đồng nghiệp xử lý văn kiện, ghi chép tương quan báo biểu. Cảnh sát hình sự quốc tế quay đầu lại nhìn thấy Đàm Hạ Thụ, thấp giọng hỏi Hàn Chấn Thanh.

"Cao thủ a, có muốn hay không lôi kéo hần tới tổng bộ?"

"Lão Đại nhất định rất cao hứng."

Bọn họ nói chính là người phụ trách mảng đồ cổ.

Hàn Chấn Thanh ký tên văn kiện, đạm nói:

"Hần yêu tự do, không phải là người của công việc."

"Thật sao?"

"Ài, đáng tiếc."

Bọn họ nhìn Đàm Hạ Thụ, anh đang theo Trầm Khải bước về phía cuối phòng tiếp khách, vừa nện bước, vừa cùng Trầm Khải đàm tiếu, cười vui cười mở, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra nhiệt khí, chợt thấy vị cao thủ mở khóa này, chân tướng đại minh tinh.

*****

Đạo quán Hoa Anh ——

Hai tên thiếu niên luyện tập Không thủ đạo, Hùng Bảo Bảo chỉ đạo động tác của bọn họ. Đứng bên cạnh, Đinh Tử Nhu xinh xắn mảnh mai biết điều ngồi yên một chỗ. Cô mới từ cửa hàng sách tan việc, đến tìm Bảo Bảo nói chuyện phiếm, hần huyền được đang hăng say, Bảo Bảo đã đến giờ dạy, không thể làm gì khác hơn là chờ đến lúc hết giờ học lại tiếp tục. Nói là nói chuyện phiếm, mở miệng nói chuyện chủ yếu là Đinh Tử Nhu, Bảo Bảo bình thường chỉ phụ trách nghe .

Hai võ sinh, tên mập gọi Đại Nghiệp, gầy gọi Gia Cường. Bọn họ là anh em bà con, đương mười sáu tuổi – thời kỳ phản nghịch, tính lực tràn đầy, cha mẹ sợ bọn họ học cái xấu, cho nên đưa đến đạo quán Hoa Anh trong vùng học Không thủ đạo, phát tiết tính lực dư thừa.

Quán trưởng Hùng Hoa Anh kể từ sau khi gia nhập đoàn từ thiện, tính tình đại biến, ngày ngày cùng các vị sư huynh, sư tỷ đi làm việc nghĩa, nguyên vốn định đem võ quán đóng cửa, nhưng là Hùng Bảo Bảo kiên trì muốn tiếp tục kinh doanh, không thể làm gì khác hơn đành đem võ quán giao cho nữ nhi chịu trách nhiệm.

Hai tên thiếu niên nhiệt tình khoa tay múa chân, không bởi vì giáo luyện (huấn luyện viên, giáo viên) là nữ mà có thái độ tùy tiện.

Hùng Bảo Bảo gật đầu, vỗ tay nói:

"Tốt, hôm nay tập tới đây thôi. Kế tiếp giao đấu tự do."

"Dạ, giáo luyện."

Hai tên thiếu niên mặt đối mặt giao đấu.

Tan lớp, Đinh Từ Nhu xông lại, khoác tay Bảo Bảo, nước mắt lưng tròng nói:

"Lão Đại... Chúng ta có thể nói tiếp sao?"

Cô có thói quen gọi Bảo Bảo là Lão Đại, cô cùng Bảo Bảo cùng học ở một trường nữ trung học. Các bạn học trong trường đều xem kiện tướng thể dục thể thao Hùng Bảo Bảo là thần tượng, thích dùng "Lão Đại" để gọi cô. Nhớ năm đó nếu có ai ở bên ngoài trường học bị người khi phụ, sỉ nhục, cũng đều tìm đến nhờ Hùng Bảo Bảo ra mặt giải quyết, cả những nữ sinh học cấp hai cũng nhờ Hùng Bảo Bảo che chở.

Đinh Từ Nhu ra xã hội cũng đã rất nhiều năm, vẫn còn không từ bỏ được thói quen lệ thuộc vào Bảo Bảo.

Đinh Từ Nhu lại khóc sụt sướt.

"Bảo Bảo... Cậu hãy nghe mình nói, mình tối hôm qua lại mất ngủ... Mình thật là khổ sở đó, vừa nghĩ tới Kiều Đại Vĩ mình liền..."

"Cậu còn chưa khóc đủ?"

Bảo Bảo hai tay khoanh tròn trước ngực, nhìn đồ đệ luyện tập. Kể từ sau khi Từ Nhu cùng Kiều Đại Vĩ chia tay, Từ Nhu lúc nào cũng khóc khóc khóc, khóc đến cô phiền đã chết.

"Ồ... Bảo Bảo... Làm sao bây giờ? Mình rất nhớ anh ấy, ngày đó cậu đánh anh ấy, anh ấy... Anh ấy có nhắc tới mình không? Cậu có phải đã đánh rất mạnh tay không? Vậy anh ấy không phải là hận chết mình? Ồ..."

Đinh Từ Nhu nước mắt, nước mũi toàn bộ hướng tay áo Bảo Bảo bôi bôi.

"Bản đã chết, bản đã chết!"

Bảo Bảo rút tay ra, Từ Nhu càng nắm chặt hơn. Bảo Bảo mắng:

"Xin cậu, đừng khóc nữa có được hay không? Rất phiền a!"

Tức giận điên rồi.

"Wow ~"

Đinh Từ Nhu khóc càng lớn tiếng hơn, khóc đến Bảo Bảo chân mày nhíu lại càng chặt hơn.

"Lão Đại... Anh ấy làm sao có thể phản bội mình? Mình đối với anh tốt như vậy, thể của mình đều đưa cho anh ấy dùng (Clair: thể tín dụng a =.=), xe của mình cũng cho anh đi, nhà của mình cho anh ở, thân thể của mình cũng..."

Từ Nhu lần thứ N lên án.

Ba!

Côn gối hướng bả vai Gia Cường hạ xuống, Bảo Bảo quát mắng:

"Phản tay quá cứng ngắc!"

Lại đánh về phía chân Đại Nghiệp.

"Đứng vững! Định trụ gót chân!"

"Wow ——"

Đinh Từ Nhu túm Bảo Bảo cánh tay, cả người đeo trên người cô.

"Mình thật là khổ sở đó, mình hận chết hần, mình không muốn sống nữa..."

"Người có hay không cốt khí a?"

Bảo Bảo quay lại trừng Đình Từ Nhu thấp hơn cô một cái đầu.

"Kiểu Đại Vĩ có gì đặc biệt hơn người? A? Chính là hèn nhát số một, vừa nghe đến ta là Hùng Bảo Bảo, chạy trốn như bay, loại nam nhân này bỏ càng sớm càng tốt, cậu còn lưu luyến hần làm chi nữa!"

"Cậu không hiểu gì hết, mình giao ra nhiều như vậy, hần lợi dụng mình, còn đồng thời quen tới ba người bạn gái... Ô... Mình không cam lòng..."

"Tốt ——"

Bảo Bảo vén tay áo lên, rất có nghĩa khí nói:

"Mình lại đi chinh hần!"

A? Đình Từ Nhu quát miệng.

"Mình... Mình cũng không phải là muốn cậu lại đánh hần!"

"Vậy thì đừng khóc nữa, khóc đến khiến mình phiền chết. Không phải nói có rất nhiều người theo đuổi cậu? Tìm một nguwoif khác là được."

Dù sao Từ Nhu là nẫu người cuồng luyện, muốn cho cô tỉnh lại, phương pháp chính là sớm tìm được một mối tình khác.

"Cậu vẫn không hiểu, làm sao có thể nhanh như vậy lại yêu người khác?"

"Mình không hiểu? Tại sao nói mình không hiểu?"

Bảo Bảo ném cây côn gỗ không phục.

"Bởi vì cậu chưa từng nói chuyện yêu đương a!"

Không để ý đến Bảo Bảo sinh khí, Đình Từ Nhu tiếp tục trắng mắt nói.

Chưa từng nói chuyện yêu đương?

Oanh ~

Bảo Bảo run rẩy hỏi:

"Cậu có ý gì?"

Ách, dường như nói sai rồi. Đình Từ Nhu vội vàng bỏ một câu:

"Ai, mình không phải là cười cậu không có bạn trai..."

Không có bạn trai? Bảo Bảo xanh cả mặt.

(Clair: cái này là lừa đồ thêm dầu, – cười khi người gặp họa)

Thảm, dường như lại nói sai rồi. Đình Từ Nhu vội vàng:

"Uy, ngàn vạn đừng hiểu lầm, ý mình muốn nói là bởi vì không có ai theo đuổi cậu, cậu chưa từng hẹn hò thân mật với ai, cho nên cậu không hiểu mình có bao nhiêu thương tâm, mình thật rất khó chịu ai..."

"Mình không có, người, theo đuổi?"

Nói cô không có ai muốn? Mẹ kiếp! Bảo Bảo phẫn nộ nói:

"Mình chỉ là không muốn giống như cậu!"

"Mình?"

Đình Từ Nhu nháy mắt mấy cái, không hiểu.

Bảo Bảo gầm thét:

"Giống như cậu tùy tiện đáp ứng người khác theo đuổi, tùy tiện thân cận gặp gỡ, cuối cùng dĩ nhiên cũng tùy tiện bị vứt bỏ!"

"Hertz!"

Đinh Từ Nhu hai tay che trước ngực, thối lui mấy bước.

"Cậu nói mình như thế?"

Lại bắt đầu phun nước mắt.

Bảo Bảo hung hăng nói:

"Vốn là như thế, một bức thư tình, mấy bó hoa, đôi lời dễ nghe, liền tùy tiện cảm động đến muốn chết, lập tức đáp ứng thân cận gấp gáp, cũng không trước hiểu rõ phẩm hạnh đối phương —— "

"Cậu cười mình rất tùy tiện sao? Lão Đại, cậu có phải hay không ghen tỵ với mình?"

Đinh Từ Nhu lớn tiếng lên án:

"Cậu từng nhận qua thư tình sao? Có người tặng hoa cho cậu sao? Nói không chừng có người đối với cậu như vậy, cậu cũng sẽ lập tức cùng hắn nói chuyện yêu thương, nhưng là không ai đối với cậu như vậy, cho nên cậu đến bây giờ cũng chưa từng yêu qua!"

Wow ——!

Đại Nghiệp, Gia Cường động tác bắt đầu chậm lại, vênh tai nghe các nàng gây lộn.

(Clair: Nữ nhi cãi nhau, đúng là vừa đáng sợ, vừa mù quáng mà ~~ Haiz... Ta cũng là nữ sinh a >__

Bảo Bảo ưỡn ngực trả lời:

"Nếu như người theo đuổi mình cũng giống những kẻ khốn kiếp theo đuổi cậu, Hùng Bảo Bảo mình tình nguyện buồn chết cũng không hẹn hò với ai!"

"Tốt, những người theo đuổi mình là khốn kiếp, kia xin hỏi nam nhân như thế nào mới đủ tư cách làm bạn trai cậu? Cậu nói xem!"

Từ Nhu hai tay chống hông, hỏi ngược lại.

Dây, kích thích kích thích. Đại Nghiệp, Gia Cường đánh tới một bên, trộm dò xét các nàng.

Hùng Bảo Bảo khiêu mi trả lời:

"Ít nhất phải đánh thắng được mình."

Nam nhân mềm yếu giống như cọng bún thiêu, cô nhìn không ưa nổi.

Đánh thắng được Bảo Bảo? Đại Nghiệp, Gia Cường dừng lại động tác.

Đánh thắng được cô? Đinh Từ Nhu trợn mắt lườm.

Phải đánh thắng được người liên tục ba ba năm liền vô địch Không thủ đạo Hùng Bảo Bảo mới có thể đuổi theo cô?

Đại Nghiệp, Gia Cường chột xoay người, bả vai co quắp, len lén cười.

Từ Nhu ngửa đầu, trực tiếp wow ha ha.

"Ha ha ha ha, làm sao có thể... Wow ha ha ha, người nào đánh thắng được cậu a? Trừ cha cậu ra! Ha ha ha ha..."

"Mình tuyệt không muốn quen với một nam nhân đánh không lại mình."

Bảo Bảo rất kiên trì. Không phải là cô kén chọn, nữ nhân đều hy vọng được che chở, một nam nhân đánh không thắng nổi cô, cô trong lòng nhất định sẽ xem thường, làm sao có thể yêu đối phương? Đây chính là nỗi buồn của kẻ mạnh a!

"Như vậy a..."

Đinh Từ Nhu vốn là giận đến muốn chết, bây giờ nghe thấy Bảo Bảo trả lời, ngược lại đồng tình Bảo Bảo. Cô khoác tay Bảo Bảo, cười híp mắt làm nũng:

"Được rồi được rồi, chúng ta không nên gây lộn, mình đi chuẩn bị ít đồ cho các cậu ăn, có được hay không?"

Nhìn dáng dấp Bảo Bảo muốn sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Sạch! Đáng thương!

"Hừ!"

Bảo Bảo khoanh tay trước ngực, duy trì bộ dạng lãnh khốc, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Của mình cho thêm trứng."

Lười cùng "quỷ khóc" so đo!

*****

Hùng lão sư làm xong việc nghĩa trở lại, nghe thấy phòng khách tràn ngập thanh âm Lý Tiểu Long, đối với nữ nhi đang ngồi phịch ở ghế sofa, miệng ăn pizza kháng nghị:

"Lại đang xem Lý Tiểu Long! Con không ngán?"

Bảo Bảo liếc ba mình một cái.

"Kỳ quái, đây là ba sư tập ai."

Ông trên đường "Vứt bỏ võ hướng phật", không có nghĩa là cô cũng phải đi theo phản bội Lý Tiểu Long.

"Ái!"

Hùng lão sư than thở, đem một chén nước màu xanh mướt đưa cho Bảo Bảo.

"Ta không phải nói xem cái này không tốt, nhưng là con thỉnh thoảng cũng nên xem một chút những cái khác."

Cô là con gái, suốt ngày xem loại này đánh đánh giết giết, không tốt tí nào.

"Đây là cái gì?"

Bảo Bảo nhìn chén nước màu xanh trong tay, ngửi một chút.

"Ác ~ "

"Là nước trái cây, ba ba giúp con làm, đối với thân thể rất tốt. Sư tỷ dạy, có mạch cây cỏ, cô nuôi súc vật, đậu đỏ mầm..."

"Con cũng không phải là bò, ăn một đồng cây cỏ."

Bảo Bảo vẽ mặt đau khổ, đem nước trái cây "yêu thương" để một bên.

"Con mau uống cho ta, mau!"

Hùng lão sư ra lệnh, ngồi xuống, chà chà xát xát tay.

"Bảo Bảo, chúng ta xem cái khác đi."

"Được."

Hùng Bảo Bảo lấy từ dưới gầm bàn một túi DVD chọn lựa.

"Hoàng Phi Hùng? Trung Hoa anh hùng? Thập tam muội? Cổ mê hoặc tử chi mồi một đường máu?"

Toàn những phim đánh đấm kịch liệt!

"Không nên!"

Hùng lão sư đoạt lấy, kiểm tra đồng DVD con gái mượn về.

"Cô mộ kì binh?"

Phim võ hiệp.

"Dường như rất kích thích."

Bảo Bảo ha hả cười.

"Bắc Đẩu Thất Tinh?"

Cái gì a? Hùng lão sư về mặt nghi ngờ.

"Bộ phim hoạt hình này rất hay a, ghét ác như cừu, trừ bạo an dân."

Bảo Bảo giơ lên ngón cái.

Hùng lão sư đồ tất cả DVD ra.

"Rocky? Trận chiến cuối cùng? Lôi đình sét đánh... Haiz!"

Hùng lão sư than thở, đều do ông từ nhỏ mang theo Bao Bảo tham gia thi đấu võ thuật, hại cô mê thượng võ thuật, trở nên thô bạo, rất thích đánh đấm tàn nhẫn không giống nữ nhân. Hắn rất lo lắng Bao Bảo cả đời không ai thêm lấy, cô cần bản không có tự nghĩ mình là nữ nhân a.

"Quyết định xong chưa? Ba muốn xem phim nào?"

Bảo Bảo hăng hái bùng bùng.

Hùng lão sư bỏ lại đồng DVD, kéo ra ngăn tủ.

"Xem bộ này."

Ông rút ra đĩa DVD bản thân tự mình mua, một lát sau trên màn ảnh hiện lên nhan đề.

"Nụ hôn nhẹ?"

Ngất ~

Bảo Bảo nói:

"Con không muốn xem loại phim này!"

Cái gì hôn không hôn, ác tâm.

Hùng lão sư thu hồi ánh mắt cười một tiếng, chiếc răng giả bằng vàng lóe lóe phát sáng.

"Con gái, vậy xem đọc sách có được hay không?"

"Sách?"

Quái, ba cười đến rất mập mờ đó.

Hùng lão sư chạy vào trong phòng, xách một túi sách tới đây, đặt lên trên bàn, mười mấy quyển tiểu thuyết xếp thành một tòa núi nhỏ, bìa sách dày cộp, mặt ngoài là chân dung của vài cô gái, hoặc chu môi hoặc khiêu mi, tên sách tất cả đều rất mộng ảo.

Ngất ~ ngất a ngất ~ Bảo Bảo cố gắng kìm chế con mắt trái đang giật giật (Clair: điểm báo đến muộn a =.), Hùng lão sư cố gắng kích động nữ nhi, nước miếng tung bay, về mặt kích động ——

"Nghe nói con gái đều xem mấy thứ này, "

Hùng lão sư tả chọn, hữu lấy, cầm lên một quyển hướng con gái giới thiệu.

"Tình yêu ngọt ngào như mật! Người bán sách nói với ta quyển này rất hay, nữ chính vốn là đối với tình yêu không có hứng thú, cùng con rất giống nhau, sau lại phát hiện nói chuyện yêu thương thật là hạnh phúc."

Bảo Bảo xanh cả mặt, Hùng lão sư tiếp tục:

"Bộ này cũng rất tuyệt, 'A tôi hữu tình lang', tác giả nói về nữ chính vốn không ai theo đuổi, cũng không có nhân duyên với nam giới, rất giống con. Sau cô ta cố gắng thay đổi mình, rất cực lực làm cho nam nhân cô thâm mến thích cô. Còn có quyển này: 'Ánh trăng quang tâm tính thiện lương sợ'... Con biết cô ấy tại sao sợ không?"

Bảo Bảo há hốc mồm, pizza trên tay rớt xuống đất.

"Bởi vì... Bởi vì bị cúp điện?"

"Không phải là."

"Bởi vì... Bởi vì cô ấy tâm luật không ngay ngắn?"

"Không phải là."

"Bởi vì... Bởi vì cùng nam nhân sinh yêu thương."

"Đúng rồi, cũng là bởi vì yêu thương đó!"

Hùng lão sư nháy mắt mấy cái.

(Clair: Nếu papa ta cũng có ngày đối với ta thế này, ta tình nguyện gói ghém hành lý ra đường ở TT-TT)

Bảo Bảo kinh ngạc nhìn chăm chăm ba mình, nội tâm thấy hổng thật rồi. Trời ạ! Đường đường là Quán trưởng Đạo quán Hoa Anh, chạy đi mượn ngôn tình tiểu thuyết, còn cùng bà chue cửa hàng sách thảo luận nội dung truyện? Bảo Bảo khòe miệng co quắp, dờ khóc dờ cười.

"Haiz! Được rồi."

Thấy ba mình dụng tâm lương khổ, vì không để cho ông thất vọng, cô miễn cưỡng chọn một quyển, lật qua vùn vụt, tùy tiện đọc một đoạn:

"Ta, trúng độc sao? Vừa nhìn thấy người, đầu gối như nhũn ra, ta không có biện pháp suy tư... Wow Hmm wow ha ha ha ha... Wow ha ha ha ha, má ơi..."

Bảo Bảo té ở trên ghế sa lon, cười đến hai vai rung động.

"Đầu gối như nhũn ra? Thiếu máu đó? Không thể suy tư? Trí chướng đó? Ha ha ha..."

Hùng lão sư khòe miệng co quắp.

"Người này đức hạnh, làm sao có thể có người thích?"

Nhìn cô ngồi không ra ngồi, ăn không ra ăn, nói chuyện lớn tiếng, trời ạ ~ con gái của ông tại sao hoàn toàn không giống như người khác?

"Sặc, làm sao có người thích? Con yêu thích chính mình là đủ rồi."

Nhặt lên pizza trên bàn tiếp tục gặm nhấm, quét ra đồng ngôn tình tiểu thuyết.

"Mau mau mau, đến xem Hoàng Phi Hùng."

Hùng lão sư rống giận:

"Con không yêu đương? Càng không lấy chồng? Con không hy vọng có người theo đuổi sao?"

"Duyên phận không thể miễn cưỡng."

Rất phiền ai!

"Ta xem con bộ dạng cũng không xấu, nếu không phải con suốt ngày bận rộn luyện Không thủ đạo, động một chút là chạy đi dạy dỗ người ta, làm sao lại không có ai theo đuổi? Con đã hai mươi lăm rồi, tiếp tục thế này, lẽ nào muốn độc thân cả đời sao? Sau khi ba chết con sẽ làm sao? Muốn làm một bà cô già sống một mình sao? Cuối cùng ngã bệnh chết già cũng không người để ý? Con nhất định phải thăm như vậy sao? Con bây giờ thân thể khỏe mạnh dĩ nhiên cảm thấy không sao, chờ sau này già rồi con ——"

Phiền ai! Bảo Bảo nhảy dựng lên cầm lon coca không, nhúu mày, nhăn mũi đem bóp dẹp.

"Tại sao con không muốn yêu đương cũng không được? Tại sao muốn ép con ~"

Ách ~ Bảo Bảo sinh khí. Hùng lão sư thúc thời nhanh lên nói sang chuyện khác.

"Ách... Muốn xem Hoàng Phi Hùng sao? Vậy chúng ta cùng xem Hoàng Phi Hùng..."

Có nữ nhi bảo bối như vậy, đem quan hệ "phụ – nữ" đảo lộn, cuộc sống thật khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đừng Nói Ta Yêu Hân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bảo Bảo cười lạnh.

"Khó trách có thời gian rảnh chơi trò truy tìm kho báu."

Cô xem thường nhất người như thế.

"Ha hả a, ai u ~"

Từ Nhu đựng một cái khay tay Bảo Bảo, cố gắng hóa giải sự lúng túng.

"Đàm tiên sinh giúp công việc ở nhà hàng của gia đình, làm sao có thể nói là chơi bời lêu lổng?"

Chợt nhìn Hạ Thụ nói:

"Anh chắc rất vất vả giúp bác gái phải không? Thật hiểu thuận a!"

Anh cười nói:

"Hiểu lắm, thật xấu hổ. Tôi từ trước không có những tay chuyện của nhà hàng, kinh doanh nhà hàng là hứng thú của mẹ tôi, tôi chỉ phụ trách sống phóng túng, dù sao cũng không thiếu tiền, không cần phải đi làm."

Chỉ là đảm nhiệm cố vấn cho công ty chế khóa chuyên nghiệp, thù lao kiếm được cũng đủ chi tiêu hàng ngày.

"Thân là một người đàn ông, hết ăn lại nằm, không cảm thấy mất thể diện?"

Bảo Bảo vẽ mặt khinh thường.

"Ha hả ha hả..."

Bảo Bảo vừa mở miệng đã không nhân nhượng, Đinh Từ Nhu nghe xong đỏ mặt hơi lạnh.

"Lão Đại, đừng như vậy."

Đàm Hạ Thụ phong độ thực quá tốt, Bảo Bảo xúc phạm anh, anh chẳng những không tức giận, vẻ mặt còn mang nụ cười, dường như rất hưởng thụ.

"Xem ra ấn tượng tôi để lại với em thực rất kém cỏi."

Anh hỏi Bảo Bảo.

Vừa lúc món ăn bùng lên, Bảo Bảo giữ khăn ăn.

"Đứng."

Cô không chút che dấu sự chán ghét đối với anh. Đó là đương nhiên, nam nhân nên có bản lĩnh, giống như vậy ăn trong nhà, dùng trong nhà, thật đáng xấu hổ.

"Nguy rồi, tôi còn muốn theo đuổi em."

Anh ha hả cười nói.

"Nga? Anh có bảo hiểm không?"

"Có ý gì?"

Đinh Từ Nhu phớt xịch cười.

"Muốn làm bạn trai của Bảo Bảo, phía đánh thắng được cô ấy."

Bảo Bảo cũng cười.

"Đứng a."

"Tại sao?"

Hạ Thụ tò mò.

Bảo Bảo nói:

"Tôi chỉ đề ý đến người đàn ông nào có thể đánh thắng được tôi."

Đinh Từ Nhu xen mồm:

"Thần tượng của cô ấy là Lý Tiểu Long, người đàn ông kính nể nhất là Hoàng Phi Hùng, thích xem nhất Trung Hoa anh hùng."

"Nga?!"

Đàm Hạ Thụ cười nói:

"Thì ra là như vậy. Nhưng nhà em mở võ quán, nghe nói em lại là cô gái ba năm liền vô địch không thủ đạo, muốn đánh thắng em rất khó khăn."

"Đúng vậy a, cho nên cô ấy đến bây giờ cũng chưa từng quen bạn trai —— a!"

Ồ... Đinh Từ Nhu lại bị đập.

Hạ Thụ lại hỏi:

"Không cô đơn sao?"

"Một mình có rất nhiều niềm vui a ——"

Bảo Bảo nghiêng mắt nhìn Đinh Từ Nhu một cái, cố ý nói cho cô nghe:

"Ta thà thiếu còn hơn lắm."

Đinh Từ Nhu dùng sức đảo rau xà lách salad, làm bộ nghe không ra ý tứ trong lời nói của Bảo Bảo.

"Vậy cũng tốt!"

Hạ Thụ hít sâu một cái, xoa bóp cổ.

Bảo Bảo hỏi:

"Cái gì tốt?"

Hạ Thụ nâng chén hướng Bảo Bảo nói:

"Dùng com xong, chúng ta đi đánh đi."

Nói xong, làm làm một ngụm rượu khai vị.

"A?"

Đinh Từ Nhu khốn hoặc.

"Có ý gì?"

Bảo Bảo nghe không hiểu.

"Tôi nói, chờ chúng ta com nước xong, đánh thật tốt một trận."

Hạ Thụ nhìn thẳng cô, cười đến quỷ dị.

"Thật đánh?"

Bảo Bảo nhướn lên một bên lông mày. Anh là đang hạ chiến thư sao?

"Thật đánh."

Hạ Thụ nói rất kiên định.

Bảo Bảo ánh mắt sáng lên, rốt cục triển lộ nụ cười. Dày! Đầu hấn lú lẩn rồi? Da hấn ngứa ngứa sao? Cùng cô đánh? Rất tốt, hấn chết chắc!

(Clair: ừm... ừm.. Người trưởng thành mới có thể xem cái này... *Hắc hắc* cười gian)

Hai tên tiểu quỷ ừ rử đi.

Hừ, nhỏ như vậy cũng đòi xem phim SEX, xem qua nếu là quá hưng phấn rồi làm thế nào?! (Clair: Ai biết là làm thế nào) Bảo Bảo giờ lên túi giấy, băng qua đường đến PUB đối diện.

Tối cuối tuần, PUB tràn ngập mùi khói thuốc, âm nhạc gợi cảm, rất nhiều khoáng nam oán nữ.

Có người bận rộn đem tử, có người tìm một đêm tình, có người thiếp thân nhiệt vũ, có người núp ở một góc nói yêu thương.

Đàm Hạ Thụ, Trầm Khải, còn có "Đỉnh tiền sinh" Hàn Chấn Thanh, ba người ngồi ở trên ghế sa lon hình chữ L màu lam. Trầm Khải cùng Hàn Chấn Thanh ngồi một bên, Hạ Thụ một người ngồi ở bên ghế trông về phía quầy bar.

Anh dựa vào ghế sa lon, trong miệng ngâm điệu xì gà, trong tay một chén Tiếu bang Mã Đĩnh ni (Clair: một loại rượu gì đó ta không biết), rượu màu xanh biếc đựng trong ly thủy tinh bầu dục tản ra hơi lạnh bay bổng.

"Uy, cậu lần này cần ở lại bao lâu?"

Trầm Khải hỏi Hàn Chấn Thanh.

"Còn xem chỉ thị của tổng bộ."

Hàn Chấn Thanh mặc một bộ âu phục màu đen, kiểm tra chiếc máy tính cỡ nhỏ trong lòng bàn tay.

"Uy, lúc nào mới xin được cho tôi đi thăm tổng bộ của các cậu?"

Tổng bộ Cảnh sát hình sự quốc tế nghe đồn được xây ở trên nước, rất thần bí, Trầm Khải rất muốn đi thăm một lần.

Hàn Chấn Thanh liếc về phía Đàm Hạ Thụ.

"Cậu có đi hay không? Tổng bộ rất hoan nghênh cậu."

Đàm Hạ Thụ cười phun ra một đoàn khói, lắc đầu.

Trầm Khải oa oa gọi:

"Uy, tìm tôi đi đi, tôi mặc dù không giống Hạ Thụ có tài mở khóa, nhưng tôi có năng lực phá án mạnh, ba năm trước đây phá được một tập đoàn buôn lậu, hai năm trước bắt..."

Trầm Khải wow kéo wow kéo hướng Hàn Chấn Thanh kể ra những chiến tích huyền diệu của mình, Hàn Chấn Thanh chú ý đến Đàm Hạ Thụ thỉnh thoảng nhìn về phía quầy bar, hỏi anh:

"Đang nhìn cái gì?"

"Đương nhiên là nhìn người đẹp."

Trầm Khải trách móc:

"Hạ Thụ, cậu điều kiện tốt như vậy, muốn nữ nhân nào đều được. Khỏi phải nhìn, thích vị kia? Đi mời cô ấy tới đây ngồi."

"Nào có dễ dàng như vậy."

Hạ Thụ hớp một ngụm rượu.

"Không dễ?"

Ngồi ở bên hai vị nam nhân xuất sắc, Trầm Khải cảm giác tự ti lại tái phát. Hắn liếc về phía Hàn Chấn Thanh bên cạnh, Hàn Chấn Thanh dường như khắc sâu, vóc dáng cao gầy, vóc người gầy gò bền chắc, tính tình trầm tĩnh, có loại lực hấp dẫn thần bí. Vừa lại hướng Đàm Hạ Thụ, Đàm Hạ Thụ mặc một bộ âu phục may đo khéo léo, khuôn mặt anh tuấn siêu phàm, giờ tay nhắc chân lộ ra hồn nhiên thiên thành mị lực, giống như con báo của rừng mưa nhiệt đới Châu Mỹ, cuồng dã nhiệt tình. Trầm Khải lại cúi đầu nhìn lại thân thể mập mạp của mình ——

"Ai... Các cậu không giống tôi a, hai người các cậu cao lớn anh tuấn, không có nữ nhân có thể cự tuyệt các cậu."

Chỉ cần ngồi ở đây, là có thể thỉnh thoảng tiếp nhận mị nhãn bốn phương tám hướng phóng đến, các nữ nhân liên tiếp đi qua, liếc về phía này, giả vờ như làm rơi đồ vật ở chỗ này, cố ý đứng ở bên cạnh Hàn Chấn Thanh cười cười, nói nói, cố ý tựa vào bên cạnh ghế sa lon Đàm Hạ Thụ. Ai, hai cái máy phát điện siêu cấp này, cùng bọn họ làm bằng hữu hẳn tuy cảm thấy vinh quang, nhưng rất khó để không thấy tự ti.

Trầm Khải phát tay một cái, than thở:

"Nữ nhân đối với mị lực của các cậu không có sức chống cự!"

"Tôi cũng từng bị nữ nhân cự tuyệt."

Hạ Thụ nhẹ quơ quơ chén rượu.

"Không thể nào."

Trầm Khải không tin.

"Thật."

Hạ Thụ để chén rượu xuống.

"Người nào? Người nào có thể cự tuyệt cậu?"

Trầm Khải tò mò.

"Cô ấy."

Hạ Thụ cảm hương quây ba chỉ.

Trầm Khải theo phương hướng nhìn lại, bên quây bar đang ngồi năm nữ bốn nam. Hắn suy đoán nói:

"Y phục màu đỏ?"

Nữ nhân mặc bộ đồ đỏ ó sát lấy thân mình, lưng nhỏ, mông tròn, chỉ nhìn bóng lưng là có thể làm cho nam nhân động dục.

"Không."

Hạ Thụ lắc đầu.

Hàn Chấn Thanh đem máy tính cất vào trong túi, cũng nhìn về quây ba.

Trầm Khải lại đoán:

"u phục màu lam?"

Nữ nhân mặc âu phục màu lam, hai chân bắt chéo, đang cùng nam nhân bên cạnh nói nói, vẻ mặt quyến rũ, tư thế ngồi dầy. Ủ, nhất định là cô ta.

"Không phải."

Hạ Thụ lắc đầu, nụ cười càng sâu.

"Người mặc đồ đen."

Hàn Chấn Thanh suy đoán.

"Đúng rồi."

Hạ Thụ nhướng mày.

"A?"

Trầm Khải vội vàng móc mắt kính trong túi đeo lên, nhìn kỹ:

"Cô ta?"

Nữ nhân mặc áo đen nữ nhân ngồi quay lưng về phía bọn họ, vóc người cao gầy, ăn mặc bình thường. Mặc bộ quần áo màu đen tầm thường, kiểu dáng trung tính, một cái quần jean, một đôi giày da màu cà phê. Ủ, trừ đi một ít đầu tóc dài, chỉ xem bóng lưng, không thể nào mê người a! Vừa không đầy đặn, thí thí cũng không khá lớn. Nhưng là, cô ta cự tuyệt Đàm Hạ Thụ?!

"Tôi từng mời cô ấy uống cà phê, bị cự tuyệt."

Đàm Hạ Thụ nói rất bi thương, nhưng trong mắt lại tràn ngập nụ cười. Ấn tượng lần đó thật khắc sâu! Hùng Bảo Bảo mới vừa bước một bước vào PUB, anh lập tức nhận ra cô.

"Lẽ nào, có khả năng cô ấy muốn làm cao?"

Trầm Khải hỏi. Nữ nhân thích nhất chiêu này, trước cự tuyệt mấy lần, cố ý treo ngược chân nam nhân khẩu vị, gắp gỡ càng căng thẳng lại càng thích.

"Không, cũng không phải."

Hạ Thụ cười lắc đầu. Lần đó, cô cự tuyệt rất quyết đoán. Không nghĩ tới tới nay lại ở chỗ này vô tình gặp gỡ, thật có duyên.

"Có người đi qua."

Hàn Chấn Thanh nói.

Đàm Hạ Thụ nhìn thấy, Trầm Khải cũng chú ý tới. Có tên du côn đến gần cô, ở bên cạnh cô nói chuyện. Lưu manh càng đến gần càng gần, cô quay mặt lại, vẻ mặt khinh thường, mắng hấn mấy câu, lưu manh cười không đi, quần lấy cô nói chuyện, ánh mắt của cô càng ngày càng khó coi.

"Hạ Thụ, mau qua đó, biểu diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân."

Trầm Khải ồn ào. Chiêu này rất hữu dụng, tận dụng thời cơ. Trầm Khải thanh âm kích động, làm Hàn Chấn Thanh bật cười, Hạ Thụ sách sách lắc đầu.

"Tôi xem ra, không cần."

Anh hùng cứu mỹ nhân? Cũng không phải là chưa từng thấy Hùng Bảo Bảo đánh người. Cô lợi hại như vậy, mười tên du côn cũng có thể ứng phó. Hạ Thụ hứng thú dạt dào nghiên cứu nét mặt của cô, nhìn cô vẻ mặt dần dần không kiên nhẫn, thân thể cũng ngày càng cứng lại, ha ha, đám lưu manh kia nên mở to mắt mà lo lắng.

"Hạ Thụ, còn không đi? Cô ấy mau bị phiền đã chết."

Trầm Khải thúc giục.

"Ừ, có trò hay để nhìn."

Hàn Chấn Thanh chú ý tới Hùng Bảo Bảo cứng còng thân thể, đó là dấu hiệu tức giận.

"Đúng a."

Đàm Hạ Thụ mỉm cười.

*****

Bên quầy bar ——

"Cung à, còn ngồi, cái mông sẽ trở nên to lớn đó."

Tên lưu manh ra vẻ hài hước.

"Cung à, anh chú ý em đã lâu rồi, không ai ngồi cùng em, như thế nào? Rất cô đơn đó, có muốn hay không cùng anh khiêu vũ, chảy mồ hôi một chút cũng không tệ đó, ha ha a..."

Tên lưu manh hài hước chỉ có mình hấn hiều.

Hùng Bảo Bảo chuẩn bị động thủ, gã lưu manh này muốn chết, quần lấy cô nói vài câu trêu chọc coi như xong, còn muốn động thủ động cước?

"Cung à, Hmm la 〰"

Tay hấn huơ huơ trước mặt Bảo Bảo.

"Không nhìn thấy anh sao? Hmm la, anh đang cùng em nói chuyện a, không nên trang khóc nữa, khóc nữa sẽ bị nội thương đó. Như thế nào? Anh mời em uống rượu? Cười một cái nha, cười một nào nào."

Một tay đẩy bả vai Bảo Bảo.

Đủ rồi! Bảo Bảo bắt lấy tay của hấn.

"Đó ha ha, đó ha ha 〰"

Tên lưu manh không biết đại họa sắp đổ xuống đầu, tiếp tục phê:

"Bắt tay của ta? Wow, nhiệt tình đó, kích thích đó!"

"Có muốn kích thích hơn nữa hay không?"

Bảo Bảo cười lạnh, mắt liếc nhìn.

"Nga ~ tốt!"

Tên lưu manh một đôi sắc nhãn nhìn chăm chăm Bảo Bảo, sướng đã chết, tối nay thật may mắn!

Bảo Bảo chọn lông mày, tên lưu manh tâm tình lay động. Bảo Bảo mỉm cười, lưu manh dùng sức hướng cô đá mắt, tràn đầy ám hiệu tình tứ. Bảo Bảo hí mắt, nụ cười càng sâu, đột nhiên chuyển một cái.

"A, a! A ~"

Tên lưu manh bị thống kêu gào. Bên kia, Đàm Hạ Thụ cùng các bằng hữu thấy vậy cười ha ha.

Bảo Bảo đem tay của hắn bẻ quặt ra sau, tên lưu manh nửa người trên gục ở quầy ba, ngoan đắc tượng con chó. Cô cúi nhìn gương mặt đau đến vặn vẹo, nhẹ nhàng nói:

"Ta uống rượu, ghét nhất bị đến gần, hơn nữa là loại người hèn hạ, háo sắc như ngươi, thức thời nhanh chóng biến đi cho ta, có nghe thấy không?"

"Nghe thấy, nghe thấy, tỷ tỷ, đại tỷ, đau nha... Mau buông tay."

Mọi người xung quanh xem thấy cười.

"Cút!"

Bảo Bảo buông tay.

Tên Lưu manh xấu hổ đỏ mặt, xoay người đi, trong nháy mắt ném viên mê gian hoàn vào trong chén rượu của cô. Mọi người đang mỉa cười, không có chú ý tới hành động mờ ám hèn hạ này. Thuốc mê tiếp xúc với nước, lập tức hòa tan, vô sắc vô vị.

Sau khi đuổi tên lưu manh, Bảo Bảo làm một ngụm rượu, gọi thêm một ly Blood-Mary.

Bên kia, Đàm Hạ Thụ nhẹ huyệt sáo.

"Nữ nhân kia thực ngoan, khí lực rất lớn đó?"

Trầm Khải thấy vậy tròn mắt há hốc mồm. Nhưng ngay sau đó nghiêng thân, vỗ vỗ bả vai Hạ Thụ.

"Huynh đệ, đổi lại cậu đi."

"Điên ư! Không nhìn thấy cô ấy nhiều hung?"

Hạ Thụ trừng hắn một cái.

"Rất có tính khiêu chiến a, đánh cuộc một ngàn, cô ấy sẽ thích cậu."

Trầm Khải giựt giây.

"Hai nghìn, đánh cuộc cô ta không thích Hạ Thụ."

Hàn Chấn Thanh nói.

"Ba nghìn, đánh cuộc tôi sẽ bị cô ấy đánh."

Hạ Thụ nói. Ba người cười to.

"Cần, lẽ nào cậu lại không có gan theo đuổi nữ nhân?! Đi đi, tôi cảm thấy cô gái này rất thích hợp với cậu."

Trầm Khải trầm nghĩ muốn xem náo nhiệt.

"Tôi cảm thấy cậu chỉ là muốn nhìn tôi bị bêu xấu."

Hạ Thụ trả lời.

"Nếu như cậu bị cô ấy cự tuyệt, tiểu đệ ta mới tin trên đời có công lý."

Thấy Hàn Chấn Thanh cùng Hạ Thụ không hiểu ý tứ của hắn, Trầm Khải lay động ngón trỏ giải thích:

"Này chứng minh nhân sinh ngang hàng, Trầm Khải tôi bị nữ nhân cự tuyệt, Đàm Hạ Thụ cũng có thể bị. Cái đó và bộ dạng anh tuấn hay không không liên quan, chỉ cùng vận khí có liên quan, ngày sau niềm tin có thể tăng lên nhiều, tin tưởng thế giới còn có hi vọng..."

Trầm Khải thao thao bất tuyệt vừa nói, đối với thân cao chỉ có một mét sáu, thể trọng bảy mươi lăm kí lô như hắn mà nói, nếu như tận mắt thấy Hạ Thụ bị cự tuyệt, quả thật có thể phấn chấn tinh thần, an ủi tâm linh của hắn, hắn tối nay nhất định sẽ mỉm cười đi vào giấc mộng.

Đàm Hạ Thụ cùng Hàn Chấn Thanh trao đổi ánh mắt, sau đó ——

"Tốt."

Hạ Thụ đáp ứng, coi như tiêu khiển cho huynh đệ. Anh dụi tắt xi gà, đứng lên, chân dài bước đi, bỏ lại một câu nói:

"Nếu như tôi bị đánh, phải mau tới cứu mạng."

Trầm Khải cười to, cùng Hàn Chấn Thanh nhìn Hạ Thụ từng bước đến gần "Thần lực nữ siêu nhân".

Chẳng lẽ là ý chỉ của thần, ngay cả thần cũng muốn giúp Đàm Hạ Thụ sao? Vốn là DJ đang phát ra âm nhạc sôi động, bỗng nhiên, đổi thành bản tình ca tiếng Anh kinh điển "She".

Từng đôi nam nữ xoay tròn trong tiếng nhạc, đan xen tạo thành không khí yêu thương vô cùng lãng mạn. Phối hợp ca khúc trữ tình, ánh đèn xoay lên hạ xuống vô cùng biến hóa. Quầy bar hình cung tỏa ra vàng sáng xanh thắm, ánh sáng màu lam phủ lên bóng lưng gầy cô tịch.

Ánh đèn hồng, một vòng lại một vòng chằng chịt ở bên chân Hạ Thụ. Hạ Thụ tay phải dứt tút, nện bước thông dong, mang theo mỉm cười đi về phía Hùng Bảo Bảo. Đồng thời, chú ý tới tay cô đặt trên quầy bar, trong tay một loạt chén rượu không. Hắc, uống không ít. Anh cầu nguyện, hơi rượu có thể làm tỉnh tỉnh của cô mềm mại chút. Anh thật sợ cô bỗng nhiên nổi điên, giống như dã thú mà đánh anh.

Trong ánh mắt động dục theo đuôi của nữ nhân xung quanh, Hạ Thụ dừng ở phía sau Bảo Bảo, vỗ nhẹ bả vai của cô.

Bảo Bảo nhìn lại, đầu tiên nhìn thấy một lồng ngực phủ âu phục màu đen tiến đến, giữa đầu, nhìn thấy nam nhân vỗ vai cô, ngửi thấy được mùi nước hoa nhàn nhạt, nhiệt khí từ người anh tỏa ra ấm áp gương mặt cô.

"Lại gặp mặt, Hùng tiểu thư?"

Hạ Thụ đối với cô mỉm cười.

"Ừ..."

Cô ánh mắt mông lung, chiếc ghế cao phía dưới lưng la lưng lay, bàn tay hướng anh ——

Bên kia Trầm Khải cảnh giác đứng lên, Hạ Thụ nếu bị đánh liền muốn xông qua, Hàn Chấn Thanh dang tay nắm, ngăn cản hắn.

"Đợi một chút."

Tiếp theo,... chuyện phát triển,... ngoài dự tính của mọi người.

*****

Cảnh báo!!!

Phần này có cảnh "mờ ám" + "nhạy cảm", nghiêm cấm trẻ em dưới 17t, có đầu óc trong sáng xem!

Giai điệu bản "She" kết thúc, DJ đã quên đổi lại đĩa, nam nữ ôm nhau cũng đã quên khiêu vũ.

"Chuyện gì xảy ra?!"

Trầm Khải kinh hô, mở to mắt.

Mọi người cũng nhìn về phía Hạ Thụ, hình tượng này thật quá kinh người! Kinh đến ly rượu trong tay dao động khiến rượu đổ ra ngoài, mọi người cũng đã quên nói chuyện. Mọi người nhìn Hùng Bảo Bảo đưa tay hướng lồng ngực Hạ Thụ sờ, nhưng khiến cho mọi người khiếp sợ chính là động tác kẻ tiếp của cô —— tay cô đi xuống, thân thể cũng đi xuống, mặt tựa lên lồng ngực của anh, cũng đi theo đi xuống. Tốt lắm, mặt của cô càng ngày càng thấp, mọi người hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập... Lướt qua lồng ngực, thấp qua eo.

(Clair: cứu ta! Cứu ta!)

Cô đầu gối như nhũn ra, thân thể rã rời, tron quỳ xuống. Tron a tron, cuối cùng hai đầu gối quỳ xuống đất, mặt chôn ở chỗ mẫn cảm nhất của nam nhân —— giữa hai chân Hạ Thụ!

(Clair: Ta chết đây!)

"Oa khảo!"

Trầm Khải che ở lỗ mũi, sợ chảy máu mũi. Có người phun ra rượu trong miệng, có người mắng, có người cười trộm, có người xấu hổ chui vào trong ngực bạn trai.

Quá tuyệt hảo! Đèn nê ông còn đang chuyển, giai nhân không có tính toán dời đi, mặt của cô chôn ở địa phương âm áp kia, không rời đi được.

Đàm Hạ Thụ nhìn xuống nữ nhân chôn ở giữa hai chân mình. Nhướn lên một bên lông mày, hắc, không nghĩ tới cô nhiệt tình như vậy hoan nghênh anh.

Cô say sao?

"Hùng Bảo Bảo?"

Anh vỗ vỗ bả vai của cô, sợ cô ngã nhào, không dám nhúc nhích người, cũng thể hiện anh so với thường nhân quả là "gan dạ, sáng suốt", trong tư thế lúng túng như vậy vẫn còn có thể trấn định như thường. Bất quá, nếu cô cứ tiếp tục như vậy nâng cao thân nhiệt của anh, anh sợ rằng muốn cao huyết áp.

"Hùng Bảo Bảo?"

Hạ Thụ vừa cúi đầu gọi một lần nữa. Tình huống đã đủ mập mờ, đủ làm cho người mơ màng, hết lần này tới lần khác, Bảo Bảo còn..

"Ngô ~"

Ở giữa hai chân anh bật ra thanh dày thanh âm rên rỉ khêu gợi, cô ngất được thật tốt a!

(Clair: Cứu mạng a!..... Ta sống không nổi nữa rồi, tay cũng run không đánh máy nổi)

Một tiếng "Ngô ~" này, các nam nhân huyết áp tăng như bão tố, nữ nhân che mắt cười trộm.

Sau đó, cô di động, mặt của cô rời đi địa phương nóng nóng kia, dựa sát bắp đùi của anh.

"Ừ..."

Thân thể yếu nhược ngã sang bên, Hạ Thụ kịp lúc bắt được cánh tay cô, đồng thời chạm đến cái ghế cô mới ngồi, túi giấy đặt bên cạnh ghế đổ xuống. Từ trong túi giấy trượt ra một đồng phim SEX, mặt hộp hương diễm nóng bỏng, hình ảnh đều là nam nữ trần truồng dây dưa, ba điểm toàn bộ lộ.

Oanh! Lại là một chuỗi kinh hô, những người đứng xem kinh hãi cổ vũ.

Hạ Thụ ánh mắt đột nhiên phát sáng, nha, Hùng Bảo Bảo này, coi thực nhiều phim SEX nha!

Đàm Hạ Thụ nhận thấy cô có cái gì không đúng, quỳ một chân trên đất, tay trái ôm ôm cô, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay phải đem phim SEX từng cuộn nhặt về trong túi giấy.

Anh biểu hiện vô cùng trấn định thông dong, giống như đang nhặt mấy quyển sách bị rơi, trên mặt thậm chí mang theo mỉm cười. Anh không xấu hổ, trong khi nam nữ vây xem đều mặc cỡ mặt đỏ tới mang tai.

Trầm Khải chạy tới bằng kinh nghiệm làm ra phán đoán.

"Đáng chết, rượu của cô ấy nhất định là bị bỏ thuốc. Hẳn là Flunitrazepam (biệt dược của một loại thuốc ngủ), cô ấy rõ ràng là đang ngủ."

Hàn Chấn Thanh cầm lấy tay Bảo Bảo, khám mạch đập, đồng thời quan sát sắc mặt của cô.

"Cô ấy không có chuyện gì, mười tiếng nữa, Flunitrazepam sẽ bị gan chuyển hóa hết."

"Bảo Bảo? Nghe thấy không?"

Đàm Hạ Thụ vỗ vỗ Bảo Bảo mặt, cô miễn cưỡng mở mắt ra, ánh mắt hoảng hốt, xin lỗi tiêu tỵ.

Thật khó chịu a, cô không thấy rõ lắm người trước mắt, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, dường như đang trôi trong biển. Cô vừa nhắm mắt lại, có một thanh âm trầm thấp, ôn nhu dụ dỗ:

"Yên tâm, không có chuyện gì, tôi đưa cô về nhà."

Đàm Hạ Thụ ôm cô, quay đầu lại nói:

"Trầm Khải, tôi đưa cô ấy về trước."

"Không thành vấn đề, tôi ở lại điều tra một chút."

Trầm Khải gọi quản lý PUB tới, đưa ra giấy chứng nhận, tiếp quản PUB.

Hạ Thụ mang theo Bảo Bảo rời đi, một bên Hàn Chấn Thanh cũng hướng Trầm Khải cáo từ.

Lúc này Trầm Khải phảng phất như biến thành người khác, hẳn hướng bạn tốt phát tay, không tiễn. Hẳn vội vã muốn làm Conan, cho người đem cái ly trống không trên bàn cho vào túi nhựa.

*****

Ở ngoài PUB, Đàm Hạ Thụ vịn Bảo Bảo, kéo mở cửa xe, đem Bảo Bảo an trí trên ghế ngồi, sau đó anh hỏi Hàn Chấn Thanh bên cạnh:

"Có cần đặc biệt chú ý gì không?"

Hàn Chấn Thanh nhìn Bảo Bảo bên trong xe một cái, giải thích:

"Flunitrazepam benzodiazepines chỉ có tác dụng gây ngủ, không có tác dụng phụ cũng không gây nôn mửa. Không có gì đáng ngại, cứ để cho cô ấy ngủ một giấc."

"Tôi đưa cậu về khách sạn."

Hạ Thụ ý bảo Chấn Thanh lên xe.

Hàn Chấn Thanh nghiêng mắt nhìn anh một cái, không có hứng thú làm bóng đèn, phát tay một cái, rời đi.

Hạ Thụ đem túi giấy đựng phim SEX ném vào sau xe, vòng qua sườn xe, nhảy vào bên trong xe, nổ máy. Lúc này Bảo Bảo đã lâm vào hôn mê, tùy Hạ Thụ định đoạt.

Hạ Thụ dưới ánh sáng của bóng đèn trong xe, mở chiếc túi da cô đeo trên người, rút ra bóp da, tìm ra tấm danh thiếp có tên cô, dưới đèn đánh giá.

Đạo quán Hoa Anh? Anh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

Tiếng chuông kéo dài thật lâu, Hùng Hoa Anh mới nhấc máy.

"Ừ?"

Thanh âm khàn khàn, mang theo buồn ngủ.

"Xin hỏi, bác có phải là thân nhân của Hùng Bảo Bảo không?"

"Ài, đúng vậy! Nó là con gái tôi! Phát sinh chuyện gì?"

Hùng Hoa Anh thức tỉnh, hơn nửa đêm nhận được loại điện thoại này, rất khản trương.

"Không có gì, cô ấy..."

Đông! Vốn là ngồi yên, Bảo Bảo đột nhiên nghiêng về phía anh, đèn lên dây bảo hiểm, gối mặt trên đùi anh.

Muốn chết! Hạ Thụ bật cười. Vỗ vỗ đầu của cô, hướng cha cô nói:

"Cô ấy không có chuyện gì, chẳng qua là say."

Anh nói dối, sợ hù đến lão nhân gia.

"Nó say? Làm sao có thể?"

Bảo Bảo từ lượng kinh người ai.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nó đâu?"

"Ngô..."

Cô than nhẹ ở trên đùi anh mà sát.

Hạ Thụ lập tức có phản ứng, vội vàng đè lại cô, ngăn cản cô lộn xộn, nếu không tiếp tục cọ xuống, anh sợ có không cách nào khống chế mình.

Anh cúi đầu nhìn cô cười, tóc của cô xõa xuống che phủ hạ thân của anh, hình tượng này... Muốn chết kia! Hạ Thụ hít sâu hắt ra từng tượng trong óc.

Hùng Hoa Anh ở đầu bên kia điện thoại nói to:

"Nó thế nào? Mau nói cho ta!"

Trong giọng nói đặng đặng sát khí.

"Bác, cháu đang đưa cô ấy về nhà."

"Người là?"

Bảo Bảo không có bạn nam giới a, Hùng Hoa Anh buồn bực .

Hạ Thụ đọc địa chỉ trên danh thiếp:

"... Nơi này sao?"

"Đúng."

"Được. Bác!"

Hạ Thụ khẩu khí bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

"Ách, a?"

Hùng Hoa Anh ngăn người.

Hạ Thụ hứa hẹn:

"Yên tâm, cháu sẽ đem cô ấy bình an đưa về nhà."

Rắc, cúp máy.

Đêm cuối tuần, khu vực thành thị đèn đuốc sáng trưng, một chiếc xe thể thao phóng nhanh qua đầu phố, cửa sổ xe mở rộng, chủ nhân chiếc xe thể thao, mái tóc đen bị gió phật loạn, tuấn dung tăng thêm vài phần phong thái không kém chế được. Anh thuần thục điều khiển tay lái, ga tốc, vượt qua, quẹo trái, rẽ phải.

Trên con đường hẹp chật chội xe cộ, anh vẫn có biện pháp phóng xe như bay tựa như đang đi trên đường lớn không bóng người, kỹ thuật lái xe cao siêu kia để cho nữ nhân ở một bên ngủ mê man trong mộng bay lượn.

Tiếng ca sĩ hát vang một ca khúc tiếng Anh hoan khoái kêu gọi, trên tay lái, ngón tay thon dài đi theo tiết tấu gõ nhịp.

SEXBOMB(đụ mịa), SEXBOBM, YOUMYSEXBOBM, bab (tự sướng) you can take me home

(Clair: đoạn trên là nguyên văn, ta không chỉnh sửa chút nào nha)

Rời khỏi đoạn đường náo nhiệt, anh thả chậm tốc độ xe. Chiếc xe thể thao mỹ lệ, cộng thêm anh tuấn nam từ bên trong xe, hữu duyên mềm mại, thoáng nhìn ai cũng kinh hô cùng đồng bạn phỏng đoán nhìn thấy là vị nào đại minh tinh?

Nửa giờ sau, xe lái vào trạm xăng dầu.

Đám Hạ Thụ hướng về phía nữ sinh viên vừa học vừa làm mỉm cười.

"Đồ đầy, cảm ơn."

Cô sinh viên ngu ngơ giật mình ngăn người nhìn anh, hảo... Hảo đẹp trai a... ánh mắt kêu gọi... Thật mê người...

"Có vấn đề gì sao?"

Hạ Thụ nhướng mày, mỉm cười hỏi.

Nữ sinh viên kia nhất thời đỏ bừng mặt.

"Ách... Không có! Tôi lập tức giúp anh đồ đầy."

Đồ đầy xong, cô tới gần cúi đầu nói:

"Tổng cộng sáu trăm nguyên."

Mặt đỏ tới mang tai, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh, lòng của thiếu nữ phác thông phác thông nhảy.

Cô bộ dạng quần bách, Hạ Thụ đều thấy. Rất rõ ràng đó là bởi vì anh, anh cười nhẹ ho khan, vươn tay, ngón giữa gấp tờ giấy một ngàn nguyên tiền mặt.

"Không cần thôi."

Hướng cô trừng mắt nhìn, nhất thời đem cô gân cốt mềm nhũn.

Rời đi trạm xăng, đem xe hơi chạy nhanh hướng bên cạnh một máy bán hàng tự động, Hạ Thụ đẩy cửa xe ra, xuống xe đi về phía máy bán hàng. Bỏ tiền vào máy, mua một lon nước lạnh có ga, xoay người, dựa vào máy bán hàng, mở móc kéo, rót vào miệng.

Vị nữ sinh vừa học vừa làm mới này, không nhận được lên nhìn anh, cũng đi theo nuốt một ngụm nước bọt. Nam nhân anh tuấn hảo đẹp trai, giống như diễn viên điện ảnh vậy. Tim thiếu nữ nhảy thình thịch, ánh mắt nhìn Đàm Hạ Thụ, không thể dời đi tầm mắt, cũng vô tâm công tác, đẩy trong đầu mơ màng. Trong lòng tính toán ——

"Anh ấy mới vừa nháy mắt với mình, mình... Mình đi hỏi số điện thoại của anh ấy... Mới rồi ngủ ở trong xe là bạn gái anh ấy sao? Nếu như đúng... Kia... Anh ấy nguyện ý để mình làm bằng hữu sao?"

Khuôn mặt tính cách, vóc người cao gầy to lớn, giờ tay nhắc chân, tiêu sái thông dong, làm hại thanh thuần thiếu nữ có ý nghĩ kỳ quái, trái tim đại loạn.

Uống vài ngụm nước có ga lạnh như băng, làm lạnh ham muốn bị Hùng Bảo Bảo khơi dậy. Lúc này, anh mới chú ý tới ánh mắt trộm dò xét một bên, là thiếu nữ vừa mới ngăn người kia. Anh mỉm cười, giờ cao lon nước, chỉ chỉ máy bán hàng.

"Muốn uống sao?"

Anh xoay người lại bỏ tiền vào, mua một lon, ném về phía cô gái, cô tiếp được, đỏ mặt tai nóng, ôm lon nước giống như bảo vật.

"Tiểu thư, thỉnh thoảng cũng phải làm việc a!"

Một người đàn ông trung niên cười mô-tô thúc giục, đem thiếu nữ kéo về thế giới thực. Nhìn nam nhân miệng nhai kẹo cao su, đi đôi dép dày bùn đất, cả người đầy mùi mồ hôi, thiếu nữ khóc không ra nước mắt, khác biệt thật nhiều a.

Đàm Hạ Thụ trở lại trong xe, Hùng Bảo Bảo vẫn an an ổn ổn ngủ mê man.

Anh mâu quang thâm trầm nhìn cô, đáy lòng tự định giá —— còn mười phút đồng hồ nữa là đến nhà cô, sau đó thì sao? Cứ như vậy vô duyên cớ làm cái anh hùng vô danh? Không cam lòng! Trông mắt đen hiện lên ánh sáng giáo hoạt, anh dùng lon nước ngọt lạnh như băng chạm vào mặt của cô.

"Hắc, tỉnh."

Ít nhất cũng nên nhớ được tên của anh chứ?

Benzodiazepines thật thần kỳ! Bảo Bảo không hề nhúc nhích, ngủ được thật sâu.

Hạ Thụ mỉm cười, xoa xoa đầu cô, thần lực nữ siêu nhân lúc ngủ thật đáng yêu, giống như con búp bê xinh đẹp. Hắc, có búp bê mang phim SEX đi PUB uống rượu? Nghĩ tới đây nụ cười của anh không tự chủ càng sâu.

Nổ máy xe, chạy nhanh trên đường, dong ruổi một lát, rời khỏi Đài Bắc. Xe đi vào khu dân cư, anh thả chậm tốc độ xe, nhận ra tấm biển trước cửa, cuối cùng dừng xe trước một cái hẻm nhỏ.

Đàm Hạ Thụ xuống xe, vòng qua xe, đem Bảo Bảo ôm ra. Cô ngoan ngoãn như một đứa bé mềm mại trong lòng ngực của anh, mặc anh định đoạt, để cho anh vững vàng ôm lấy.

May là anh thân cao thể kiện, ôm Hùng Bảo Bảo cao một mét bảy, còn có thể mặt không đổi sắc, đứng được rất thẳng.

Không nỡ đưa cô đi, anh cúi đầu, nói với cô:

"Tôi là Đàm Hạ Thụ, rất hân hạnh được biết em."

Anh mỉm cười, suy nghĩ một chút, ngất ngất mũi cô, bất kể cô có nghe hay không, nói:

"Hùng Bảo Bảo, trong tương lai, tôi muốn em làm bạn gái của tôi."

Ôm cô đi tới trước cửa nhà, đang muốn bấm chuông điện, bên trong đã có người vội vàng đẩy cửa ra.

"Bảo Bảo?!"

Hùng Hoa Anh lao ra, nhìn thấy nữ nhi được một nam nhân cao lớn anh tuấn ôm, hân hân Bảo Bảo, tựa như ôm con mèo dễ dàng.

"Bác khỏe chứ, cháu đưa lệnh ái trở về."

Hạ Thụ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng.

Nam nhân tốt đến chói mắt! Hùng Hoa Anh ngây cả người, vẻ mặt mê võng, bỗng nhiên có loại cảm giác đang ở trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đỉnh Núi Ta Yêu Hân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sáng sớm, có một cô gái mang cái đầu tóc phồng to, đứng ở trên sân nhà cạnh giường, vẻ mặt ảo não.

"Nghĩ không ra, trời ạ, ta nghĩ không ra... Tối ngày hôm qua rốt cuộc tại sao?"

Hùng Bảo Bảo kêu thảm, trí nhớ giống như bị rút sạch một đoạn.

Hùng Hoa Anh bùng bát cháo đi vào, ngồi ở trên ghế bên giường.

"Ngày hôm qua ba bị con hù chết, hơn nửa đêm, có người gọi điện thoại tới mở đầu bằng một câu —— "xin hỏi bác có phải là thân nhân của Hùng Bảo Bảo không?". Wow liệt ~~~ nghĩ đến con cùng với người khác đánh nhau, cảnh sát gọi điện thoại tới gọi ta đi bảo lãnh!"

Hùng lão sư kích động vỗ bàn.

Trước đây, Bảo Bảo thời đi học thường xuyên phát sinh chuyện như vậy, bình thường cũng là vì giúp bằng hữu bị bắt nạt cùng người khác đánh nhau, đáng tiếc cô hữu dũng vô mưu, sau khi đánh xong, người cũng bị đưa vào cục cảnh sát. Cô còn từng bởi vì không ưa mấy tên thiếu niên lang thang bắt lương khi dễ chó hoang, tiến lên ngăn cản, một lời không hợp mà đánh nhau.

Ài, chuyện này khiến cho Hùng Hoa Anh tức chết. Cô đem thiếu niên kia đánh cho giống như đầu heo, cha mẹ hân hân lại là nghị viên, kiên trì đòi kiện, như thế nào cũng không chịu giải hòa. Cha của tên thiếu niên kia muốn Hùng gia nói lời xin lỗi, Bảo Bảo chết cũng không chịu. Được rồi, cô có cốt khí, nhưng được gì? Lại bởi vì tội thương tổn người khác mà bị buộc thôi học, thật hồng bét ai!

Hùng lão sư vỗ vỗ ngực.

"May là không phải là lại cùng người ta đánh nhau, chẳng qua là uống rượu say."

"Con uống rượu say?"

Bảo Bảo nín chặt tóc.

"Không thể nào, tư lượng của con rất tốt."

"Nhưng là con thật say đến bất tỉnh nhân sự ả, tên con trai kia ôm con trở về, đem con lên giường, con cũng không có cảm giác."

"Không thể nào a! Cái gì con trai? Con ngày hôm qua cùng Tử Nhu hẹn ở PUB gặp mặt, sau đó..."

Bảo Bảo cố gắng hồi tưởng, còn nhớ rõ Đình Tử Nhu gọi điện thoại nói muốn cùng Kiều Đại Vi tái hợp, còn nhớ rõ nửa đường gặp phải học sinh, tịch thu một túi phim SEX, phim SEX? Phim SEX!

"A ——"

Bảo Bảo chợt ngừng đầu, trừng mắt nhìn cha mình.

"Chuyện gì?"

"Ngày hôm qua... Ủ..."

Lúng túng. Cha nhìn thấy phim SEX sao? Cô ấp úng nói:

"Ừ, đây không phải là của con, cái kia..."

"Cái gì không phải là của con?"

Hùng lão sư ánh mắt rùng mình.

Bảo Bảo giải thích:

"Một ít túi... Cái kia..."

Trời ạ, cha nhìn thấy sao? Quá mất mặt nữa!

"Nga ~"

Hùng lão sư phát tay một cái.

"Ba để ở trên bàn trong phòng khách."

"Đừng hiểu lầm, đây không phải là của con!"

Bảo Bảo nhảy dựng lên giải thích, nhất định phải nói rõ ràng.

"Bảo Bảo a..."

Hùng lão sư lắc đầu.

"Sặc, làm chi?"

"Ai!"

"Ai cái gì ai? Đều nói không là của con, con tại sao có thể có loại đồ vật này ——"

Bảo Bảo sinh khí .

Hùng lão sư nhìn Bảo Bảo.

"May là ngày hôm qua anh ta giúp con cầm lại, nếu không đồ đã mất nhìn nhìn con làm sao?"

"A?"

Rất nghiêm trọng sao? Phim SEX vừa không có viết tên của cô, đã mất liền mất, còn như thế nào?

"Dù sao không phải là đồ đạc của con, không thấy coi như xong."

Gã đàn ông kia không cảm tốt hơn, cha cũng sẽ không nhìn thấy, cái này giải thích thế nào cũng rất kỳ quái.

"Ba biết con có cái thói xấu này, chẳng qua là không biết làm sao mở miệng nói với người khác. Ai, bé con à, như vậy rất không tốt... Rất tổn thương thân thể ai."

Hùng lão sư bưng lấy đầu, rất ảo não.

Wow liệt! Bảo Bảo mặt đỏ tới mang tai kích động nói:

"Đều nói đây không phải là của con, ba không tin?"

"Rõ ràng là của con, nằm ở trong túi con, còn nói sạo?"

Hùng lão sư sắc mặt đột biến.

Bảo Bảo lặng rồi một giây.

"Ba, ba đang nói cái gì?"

"Thuốc lá a? Ba biết con chỉ khi tâm tình không tốt mới hút một, hai điếu, nhưng là hút thuốc lá đối với thân thể không tốt. Bảo Bảo, hay là con bỏ đi, có được hay không?"

"..."

*****

Bảo Bảo thoáng chốc buồn vui cùng lúc nảy nở.

Buồn chính là bị cha phát hiện ra cô hút thuốc lá, vui chính là cha cô không phát hiện mấy cuốn phim SEX, ha ha ha ha... Nhưng mới vừa yên lòng, cô lại muốn —— kia... Kia phimSEX đâu? Sẽ không phải là còn đang ở PUB kia chứ? Tốt nhất, coi như chuyện gì cũng không có phát sinh, cô không cần đi lấy, người nào nhặt được coi như tiện nghi cho người đó. Ủ ừ, cứ như vậy, thuyền xuôi theo nước, tạm biệt phim SEX.

"Ba nói này giờ con có nghe thấy không?"

"Có, được rồi, con sẽ hút ít một chút."

"Không nên hút nữa!"

"Sẽ tận lực, tận lực."

Bảo Bảo đáp cho có lệ.

"Con rất không đáng tin, thuốc lá này ta tịch thu."

"Xin ba, đã bao tuổi rồi, còn tịch thu đồ đặc của con?"

Bảo Bảo cười.

Hùng lão sư cũng cười, xoa xoa tay hỏi:

"Bảo Bảo a, người hôm qua là bạn nam của con sao? Bạn trai?"

"Không phải a? Đại khái chẳng qua là một người tốt bụng đưa con về, không có ấn tượng..."

Cô hướng salon ngồi xuống, hoàn toàn nghĩ không ra.

"Không phải là bạn con?"

Đáng tiếc, tên con trai kia cảm giác rất ưu tú.

Bảo Bảo cố gắng hồi tưởng, chỉ nhớ rõ ở PUB có người gọi cô một tiếng "Hùng tiểu thư", sau đó, cô đầu vầng mắt hoa... Đúng rồi, từ lúc này bắt đầu không có ấn tượng, thật sự là uống rượu say sao? Là lạ.

"Cậu ta đi chiếc ô-tô đua thể thao, con không phải là thích nhất xe thể thao? Cậu ấy bộ dạng cao lớn anh tuấn, ba nhìn rất phù hợp..."

"Xe đua thể thao?"

Gặp quý, gần đây rất nhiều người mua xe đua thể thao? Luôn gặp gỡ đàn ông đi xe đua thể thao.

Đinh ~~~ chuông cửa vang.

"Con đi mở cửa."

Bảo Bảo nhảy xuống giường, xuống lầu, xuyên qua sân trước, kéo cửa sắt. Vừa nhìn thấy mặt người trước cửa, "phanh" một tiếng liền đóng cửa lại.

"Lão Đại!"

Ngoài cửa, Đinh Từ Nhu dùng sức gõ cửa.

"Đừng như vậy mà, Lão Đại. Ai u, cậu cũng đừng tuyệt tình như vậy chứ, mình sẽ giải thích với cậu, mình cả buổi tối cũng không ngủ ai."

Không ngủ? Bạn rộn cùng Kiều Đại Vi thân mật sao? Hừ, Bảo Bảo hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm cửa.

"Đinh, Từ, Nhu, Hùng Bảo Bảo mình không có bằng hữu nhu nhược như cậu, cậu cút đi ~~~ "

"Ô... Lão Đại đừng có như vậy mà, mình không thể không có cậu..."

Đinh Từ Nhu làm nũng.

"Cậu có Kiều Đại Vi là đủ rồi."

Bảo Bảo thờ ơ.

"Kia không giống, tha thứ cho mình một lần, có được hay không?"

"Mình với cậu tuyệt giao."

"Không muốn."

Đinh Từ Nhu làm nũng.

Bảo Bảo rống:

"Ai quan tâm cậu có muốn hay không!"

Da mặt thật dày ai.

"Mình không quan tâm, mình không quan tâm, mình không muốn ~ "

"Bệnh thần kinh, mình vào đây, cậu từ từ chơi."

Bảo Bảo xoay người rời đi.

Đinh Từ Nhu dùng ôn tình tấn công.

"Mình biết mình khiến cậu rất thất vọng, mình quý xuống là được rồi chứ? Quý đến khi cậu tha thứ cho mình. Đinh Từ Nhu mình là người trọng cảm tình, bên bạn tốt, bên người yêu, mình rất khó chọn lựa a, cả hai mình đều không nguyện ý buông tay. Lão Đại, mình nên làm cái gì bây giờ? Làm người tại sao khổ cực như vậy?"

Vừa nói vừa gào khóc .

Mặt dày! Bảo Bảo dừng bước. Cô ta thật sự đứng ngoài cửa mà diễn trò?!

"Ai vậy?"

Hùng lão sư đi ra.

"Bảo Bảo, sao không mở cửa?"

"Bác Hùng, ô wow..."

Đinh Từ Nhu nghe thấy thanh âm của ông vội vàng khóc lớn tiếng hơn.

"Là Từ Nhu a?"

Hùng Hoa Anh tiến lại mở cửa.

"Không nên mở!"

Bảo Bảo ngăn cản ba mình

"Tại sao?"

Hùng lão sư buồn bực.

Đinh Từ Nhu gõ cửa khóc:

"Bảo Bảo muốn tuyệt giao với cháu, ô ô ô ~ "

"Bảo Bảo! Sao tự dưng tính tình lại hư hỏng như vậy? Hai đứa vừa gây lộn?"

Hùng Hoa Anh mắng con gái.

Xin đi ~ Bảo Bảo trợn trắng mắt.

"Ba lẽ nào không biết, cậu ấy...giời nhất là khóc, đừng để ý tới cậu ấy! Con sau này sẽ không để ý đến cậu ấy nữa, cứ mặc cho cậu ấy khóc đi. Cậu ấy là tự làm tự chịu."

"Wow ~ "

Đình Từ Nhu lên tiếng khóc lớn.

Hùng lão sư chịu không nổi tiếng khóc đáng thương kia, không để ý sự phản đối của con gái, kéo cửa ra.

"Mau vào mau vào, Hùng ba ba có nấu bát cháo, đi vào cùng nhau ăn."

Wow liệt! Bảo Bảo nhìn ba ba từ mi thiện mục đỡ dậy Đình Từ Nhu nước mắt lưng tròng.

"Bác Hùng, bác thật tốt ..."

Đình Từ Nhu đáng thương đi theo Hùng lão sư vào nhà, bỏ lại Hùng Bảo Bảo.

"Uy, uy! Làm cái gì?"

Còn giả bộ đáng thương? Nghe thấy Bảo Bảo nhắc đi nhắc lại, Đình Từ Nhu quay đầu lại, đối với cô làm cái mặt quý. Đáng giận, thật sự là giả bộ à! Bảo Bảo vừa tức vừa buồn cười.

*****

Ăn sáng xong, hai cô gái trốn ở trong phòng, Đình Từ Nhu nghe chuyện "kỳ ngộ" tối qua của Bảo Bảo, cười đến rung cả giường.

"Ha ha ha, phim SEX! Trời ạ, tên đàn ông kia có phải hay không đem mấy cuốn phim SEX trộm đi rồi?"

"Còn cười?"

Tất nhiên! Đình Từ Nhu cười đến mức lộ hết cả răng.

(Clair: Thực nữ bình thường cười không lộ răng, người bình thường cười thì lộ 6 cái răng phía trước, mà Đình Từ Nhu nàng cười đến lộ hết cả răng, chắc miệng cũng ngoác đến tận mang tai rồi)

"Ha ha ha, sẽ không phải là bởi vì muốn mấy cuốn phim SEX kia, cho nên mới tận tâm đưa cậu về nhà chứ?"

"Cười đã chưa? A? Là ai hại?"

"Là cậu tự mình uống say mà."

Đình Từ Nhu hi hi cười.

"Không nghĩ tới bọn trẻ bây giờ trưởng thành sớm như vậy, mười sáu tuổi đã lên mua phim SEX."

"May là không có để cho ba mình nhìn thấy, nếu không sẽ rắc rối lớn."

Bảo Bảo nằm ở trên giường, hai tay gối dưới đầu.

Đình Từ Nhu dựa tới.

"Uy, tên này cũng thật tốt a, cậu say đến bất tỉnh nhân sự, còn rất quan tâm đưa cậu về nhà, không những không có thừa cơ chiếm tiện nghi, cũng không muốn cậu tạ ơn anh ta, cứ như vậy mà biến mất."

"Thì thế nào?"

Bảo Bảo liếc xéo cô, Đình Từ Nhu lộ ra ánh mắt mơ màng.

"Không biết là kiểu đàn ông như thế nào..."

Thật là hiếu kỳ.

"Ba mình nói anh ta lái một chiếc xe đua thể thao."

"Wow khóc!"

"Đàn ông nào cậu cũng nói khóc."

"Là ngưỡng mộ a."

"Trong mắt cậu không có không ngưỡng mộ."

Đinh Từ Nhu sắc mặt trầm xuống.

"Xin cậu đấy, mình nói thật với cậu, tỷ lệ có thể gặp gỡ một người đàn ông đi xe đua thể thao thấp thế nào cậu có biết không? Thật hâm mộ cậu đó!"

Đinh Từ Nhu vẽ mặt say mê.

"Mình cũng muốn ngồi trên một chiếc xe đua thể thao như vậy. Lão Đại, cảm giác như thế nào a?"

"Mìn cái gì cảm giác cũng không có."

Gì cũng không nhớ rõ.

"Đáng tiếc, anh ta cứ như vậy biến mất, cũng không biết bộ dạng như thế nào."

Đinh ~~~ chuông cửa vừa vang lên.

"Là ai?"

Bảo Bảo nhảy xuống giường, xông xuống lầu mở cửa.

Đang muốn mở cửa đã thấy cha cô đứng ở cửa gọi vọng vào:

"Bảo Bảo, con có điện tín."

"Dạ."

Bảo Bảo cầm con dấu đi qua ký nhận.

Trở về phòng, mở thư ra, giấy viết thư trắng như tuyết, chất giấy mềm mịn, bên trên khảm điêu văn màu vàng. Còn chưa thấy rõ nội dung, đã ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, khiến cho người ta liên tưởng mùi cây tùng tự nhiên.

"Thư gì vậy, thư gì vậy? Viết cái gì?"

Đinh Từ Nhu áp tới dựa vào bả vai Bảo Bảo nhìn.

Hai người xem bức thư, một hồi lâu, nói không ra lời.

Hai giây sau, Bảo Bảo cất tiếng:

"Đây là cái gì a? Không giải thích được!"

Đinh Từ Nhu đoạt lấy bức thư cẩn thận nhìn đi nhìn lại.

"Wow! Là khu vực cạnh nhà cậu a."

Trong thư vẽ một cái bản đồ, địa điểm là ngọn núi trong công viên gần đó, con đường nhỏ được vẽ rất rõ ràng. Ở trong rừng, có một cây đại thụ bên cạnh đường mòn, dưới tầng cây có một đồng đá lớn, trên tảng đá làm dấu sao, còn kéo ra một hàng chữ ——

Hùng tiểu thư:

Cô khỏe chứ? Tôi là Đàm Hạ Thụ. Tối hôm qua đưa cô về nhà, đồ vật của cô để quên trên xe. Tôi đem chôn ở ở dưới đất, bên trên có viết tên của cô, nếu cô nhớ được thì đi lấy.

"Thứ gì a?"

Đinh Từ Nhu hỏi.

Hai người hai mặt nhìn nhau ngây người vài giây, đồng thời kinh hô ——

"Phim SEX!"

Còn viết tên lên?! Bảo Bảo a một tiếng, đập giường mắng câu:

"Shit!"

*****

Trong nhà hàng Nam Dương được trang hoàng theo phong cách của một nhà hàng phương Tây, đám nữ khách ở cửa bàn luận xôn xao, ánh mắt thỉnh

thoảng lại hướng về phía hai người đàn ông ngồi ở cửa.

Ánh mặt trời tràn vào cửa sổ, tỏa sáng chỗ ngồi của của một trong hai người. Anh vừa dùng xong món điểm tâm Italy, lấy ra khăn ăn trắng tinh, lau miệng, ánh mắt tinh anh, khoe miệng ẩn chứa vẻ cười.

"Tôi hôm qua thật vui về."

Hạ Thụ cười nhìn bạn tốt Hàn Chấn Thanh.

"Là cậu vui về?"

Hàn Chấn Thanh ở chỗ khuất, vẻ mặt đậm mạc.

Hạ Thụ cười nói:

"Nghe Trầm Khải nói, cậu muốn định cư ở Đài Loan? Tại sao? Chân trời góc biển lòng bất đồ cổ, không phải là hứng thú của cậu sao? Định đổi nghề?"

"Chỉ là muốn có một địa chỉ cố định."

Hàn Chấn Thanh nhẹ vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên tay trái.

"Muốn kết thúc cuộc sống lưu lạc thiên nhai?"

Hàn Chấn Thanh rút ra một điếu thuốc thơm cắm trong miệng. Cầm lấy hộp diêm, tìm một cây, nhìn chăm chú vào ánh lửa, châm thuốc.

"Cũng đã đến thời điểm kết thúc hợp đồng với bên kia."

"Không muốn tục ký hợp đồng?"

"Tôi định tự mình làm, tương đối tự do."

Lại hỏi Hạ Thụ:

"Góp vốn mở PUB, như thế nào?"

"Không có hứng thú."

Hạ Thụ không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

"Đang lúc chuẩn bị nhà, không làm."

"Tôi bỏ vốn, cậu giúp tôi thiết kế mặt tiền cửa hàng, coi như là phần góp của cậu."

"Cái này..."

Hạ Thụ suy nghĩ.

"Nhà cậu mở nhà hàng, giao cho cậu chuẩn bị, tôi an tâm."

"Nhà hàng là do mẹ tôi làm, cậu cũng biết tôi từ trước không có nhúng tay vào, tôi chỉ chuyên sống phóng túng."

Đàm Hạ Thụ thiếu hứng thú.

"Tôi sẽ kiêm bán xì gà, nhập khẩu thuốc lá cao cấp, mở thành quầy rượu, xem như cậu có thêm chỗ giết thời gian."

Lợi dụ không được, Hàn Chấn Thanh chuyển ý.

Hạ Thụ ha hả cười, sửa lời nói:

"Tôi suy nghĩ một chút."

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn một cái đồng hồ đeo tay.

"Sao vậy? Có hẹn?"

Hàn Chấn Thanh hỏi.

"Cậu có tin chuyện vừa thấy đã yêu không?"

Đàm Hạ Thụ hỏi ngược lại lão hũu.

Hàn Chấn Thanh cười quỷ dị.

"Cậu đang yêu?"

Hạ Thụ đốt thuốc, dựa lưng vào ghế ngồi, lười biếng phun ra một vòng khói thuốc.

"Là cô gái hôm qua?"

Hàn Chấn Thanh trông mắt đen phát sáng.

Đàm Hạ Thụ không thừa nhận, nhưng nụ cười trên mặt rõ ràng rành rành.

"Nhận rồi sao?"

Hàn Chấn Thanh rút thuốc, nhả ra khói.

Đàm Hạ Thụ chẳng qua là hứng thú dạt dào cười.

"Cô ấy đối với cậu ấn tượng thế nào?"

"Rất tốt."

Đàm Hạ Thụ nháy mắt mấy cái.

*****

Thái dương (mặt trời) trên cao, hai cô gái theo con đường đá lên ngọn núi nhỏ.

"Mẹ kiếp, bọn mình tại sao lại phải làm cái trò này?"

Bảo Bảo cầm tấm địa đồ vừa đi vừa mắng:

"Chưa từng thấy tên đàn ông nào nhầm chán như vậy. Tốt nhất đừng để mình gặp phải, mình sẽ đánh chết hắn! Khốn kiếp! Biến thái!"

Còn về bản đồ, hắn là học sinh tiểu học sao? Trẻ con !

Nếu như là học sinh tiểu học chôn đồ ở công viên rồi vẽ bản đồ kho báu, kia còn có thể cho qua được đi. Nhưng là một người trưởng thành biết lái xe, đi PUB, còn chơi trò đi tìm bảo vật này, quả thực là ăn no rừng mờ, tức chết.

"Anh ta có thể là không tiện đem phim SEX trực tiếp giao cho ba cậu, đành phải vì cậu mà suy nghĩ."

Đinh Từ Nhu rơi ở phía sau Bảo Bảo nhiều cái bậc thang, thở hồng hộc.

"Suy nghĩ cho mình? Cho nên chạy tới này đem đồ chôn dưới mặt đất? Mẹ kiếp, gặp phải người điên."

Đinh Từ Nhu phốc cười to.

"Rất có tâm a, so với để ba cậu biết được không phải tốt hơn?"

"Mình nghĩ tên này chắc chắn bị điên, hắn rõ ràng muốn chơi mình."

Bảo Bảo vò nát tấm địa đồ, càng xem càng hỏa.

"Còn viết tên của mình nữa, mình muốn không đến lấy cũng không được, cái gì tâm? Gặp quỷ."

Rất cục cũng leo lên eo núi, theo như tấm địa đồ chỉ thị, tìm được đại thụ, nhìn thấy một đồng đá lớn, bên dưới quả nhiên có cảm giác đất mới bị đào xới.

"Tốt lắm, chính nơi này, đào mau."

Bảo Bảo ném bản đồ, chúi chúi mồ hôi.

"Dùng cái gì đào a?"

Đinh Từ Nhu nhìn trái phải nhìn, nhưng ngay sau đó nhặt được nhánh cây, ngồi cạnh đào.

Bảo Bảo mắt tròn trắng.

"Xin cậu, dùng nhánh cây muốn đào tới khi nào?"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Từ Nhu quất miệng.

"Hai tay là vạn năng, cậu không biết?"

Bảo Bảo ngồi xổm xuống, tay không bới đất.

Thật thô lỗ!

"Mình không muốn, móng tay của mình sẽ gãy mất."

Đình Từ Nhu ồ ào, quyết định bàng quan.

"Cậu đào đi, Lão Đại, mình sẽ ủng hộ tinh thần cho cậu."

"Cậu nếu không đào, chờ một chút mình sẽ nhổ sạch móng tay của cậu."

Bảo Bảo ba ba ba hát bần đất, ngại Bảo Bảo uy hiếp, Đình Từ Nhu đành phải gia nhập đội "đào bảo vật", nhưng cô vẫn kiên trì dùng nhánh cây gầy gầy.

"Làm sao lại sâu như vậy? Gặp quý, ta thật là xui xẻo!"

Bảo Bảo bên đào bên mắng.

"Có thể là sợ bị người ta trộm đi!"

Đình Từ Nhu ha ha cười. Tại sao có thể có chuyện như vậy? Quá buồn cười.

"Có rồi!"

Bảo Bảo ném ra chiếc túi, túi còn dùng sợi dây buộc.

"Cậu nói xem, hần ta có phải hay không rất biến thái? Còn dùng dây buộc lại?"

Wow ha ha ha, Đình Từ Nhu cười đến trời long đất lở.

"Này tỏ vẻ anh ta rất cẩn thận a."

Trên sợi dây còn buộc vào một cái thẻ, viết tên Hùng Bảo Bảo. Bảo Bảo rút sợi dây, mở túi nhựa ra, bên trong còn bọc vải nhung màu lam.

"Có đủ nhảm chán, biến thái, biến thái, đại biến thái..."

Một tầng lại một tầng vải xanh, Bảo Bảo Vượt càng mở ra càng giận.

"Biến thái trăm năm khó gặp! Thừa thời gian, ăn no rủng mỡ, biến thái!"

A, cô mất đi tính nhẫn nại xé, lại xé.

Đình Từ Nhu cười đến đau cả bụng.

Rốt cục, bóc ra tầng vải nhung cuối cùng, món đồ hiện ra, hai người ngấm trên mặt đất.

"Cái gì a?"

Đình Từ Nhu nhặt, là một cái bình màu xanh đậm.

"Đây là cái gì? Phim SEX đâu?"

Bảo Bảo đoạt lấy cái bình, mở nút lọ, lấy ra một đóa hoa hồng, hoa hồng còn quấn theo một tờ giấy.

Bảo Bảo nắm hoa hồng kêu to:

"Wow a! Phim SEX của ta đâu?"

Nhìn chăm chăm hoa hồng, cô tâm trí đã muốn hồng.

"Trên tờ giấy viết cái gì?"

Đình Từ Nhu đoạt tờ giấy, lớn tiếng đọc lên ——

"Cung ơi! "Hùng tiểu thư, hy vọng cô thích sự thú vị này. Tối nay tám giờ, nhà hàng Miracle, tôi đợi ở lầu một A, hy vọng được cùng cô ăn tối, thuận tiện trả lại đồ vaath của cô. Hạ Thụ". Wow! Thật lãng mạn ~"

Đình Từ Nhu nhìn về phía Hùng Bảo Bảo —— sắc mặt của cô một trận xanh một trận trắng, hai tay nắm chặt, lồng ngực kịch liệt phập phồng .

"Ách..."

Lão đại giống như rất tức giận, Đình Từ Nhu lui về sau một bước.

"Bình... bình tĩnh!"

"Minh giết hần!"

Bảo Bảo giật lấy tờ giấy, xé tan thành từng mảnh, đem hoa hồng vứt trên mặt đất dùng sức dẫm, tức đến không chịu nổi

*****

Nhà hàng Miracle, xung quanh đông nghịt người nhưng mỗi bàn đều được những cây cọ khéo léo che khuất, dưới ánh đèn hộp yếu ớt trên trường, trước bàn có ba người đang ngồi.

Hạ Thụ thanh thần dựa vào lưng ghế, lười biếng nhìn Hùng Bảo Bảo —— cô vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm anh, bộ dáng hoang dã khó thuần phục, ngược lại kích thích dục vọng muốn chinh phục trong anh.

Hôm nay cô cột tóc đuôi ngựa, ánh mắt sáng ngời, khí sắc hồng nhuận, mặc áo sơ mi trắng, quần jean màu lam, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái đặc như đoá hoa bách hợp trắng. Anh rất muốn hôn lên đôi môi đang nhếch kia, mặc dù giờ phút này cô đang trưng ra bộ dạng muốn sống chết gần.

Hùng Bảo Bảo cánh tay khoanh trước ngực, vẻ mặt không kiên nhẫn, tâm tình ác liệt. Trải qua buổi trưa vất vả "truy tìm báu vật", lại mới vừa phát hiện Đàm Hạ Thụ chính là nam nhân lần trước tiếp cận cô không được, cô đối với anh chính là không thoải mái tới cực điểm .

Đình Từ Nhu ngu ngốc, hai tay chống cằm, cười cười nhìn Hạ Thụ anh tuấn. Ô... Sắp chảy nước miếng. Hiển nhiên cô đã quên mất lập trường của mình, đầu quân đến bên Hạ Thụ.

Đình Từ Nhu ngồi quay lưng về phía lối ra, bên phải là Hùng Bảo Bảo, bên trái là Đàm tiên sinh. Bên phải đàng đàng sát khí, bên trái thư giãn thích ý.

"Đồ đâu?"

Hùng Bảo Bảo nhìn chăm chăm Hạ Thụ, lửa giận bùng bùng hỏi, định bụng sau khi lấy được đồ liền lập tức rời đi! Phẫn chết!

"Trước dùng cơm đã."

Hạ Thụ thanh thanh cô hòng, cười mở ra thực đơn.

"Trà đồ cho tôi trước."

Cười cười cười, cười đến cô muốn tát cho hần mấy cái.

"Thích thịt bò hay thịt dê? Nơi này có món dê hồi hương rất ngon."

Anh chủ động đề nghị.

"Có thật không? Tôi muốn ăn thịt dê nướng."

Ngọt ngào tiếng nói đến từ Đình Từ Nhu. Bảo Bảo đập cô một cước, đau đến cô khê rên.

Bảo Bảo từ trong túi lấy ra tám bản đồ đã bị cô giấy xéo cho nát bét, ném lên trên bàn. Tức giận hỏi:

"Đàm Hạ Thụ, anh thực là vừa nhảm chán vừa trẻ con , trò này rất vui sao?"

"Tôi nghĩ là em sẽ thích trò này."

Anh đẩy mắt chứa đầy nụ cười.

"Tôi rất thích... A!"

Đình Từ Nhu bị Bảo Bảo đá một cái.

"Câu cảm miệng "

Có nhờ hay không bản thân nên đứng về phía cô a? Ngu ngốc!

Hạ Thụ cười nhẹ.

"Yên tâm, Hùng tiểu thư, phim của em tôi để ở trong xe."

Anh hướng cô vươn ra ngón trở quơ quơ.

"Một mảnh cũng không thiếu "

"Chờ một chút!"

Bảo Bảo sắc mặt chột hồng, chuyện này muốn nói rõ ràng.

"Đây không phải là của tôi, tôi cũng không xem loại phim này, đó là..."

"Chúng ta có thể trước ăn chút gì đi?"

Hạ Thụ cho gọi nhân viên phục vụ tới, không có hứng thú nghe cô giải thích.

"Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, chuyện này không có gì."

Nói xong còn cùng cô nháy mắt, bộ dạng thấu hiểu.

Shit! Bảo Bảo gầm nhẹ:

"Tôi nói đây không phải là của tôi!"

"Thật tốt tốt, không phải là em."

Hạ Thụ khẩu khí có lệ, giống như ở cùng đứa trẻ giận dỗi nói chuyện, đem Bảo Bảo giận đến mặt một trận xanh, một trận trắng.

"Phốc ~"

Đình Từ Nhu nhin cười không được, bị Bảo Bảo trừng một cái, vội vàng cúi đầu.

Nhân viên phục vụ sinh tới, Đàm Hạ Thụ thay mọi người chọn món.

"Ba phần dê hồi hương nướng, sau khi ăn xong cho món điểm tâm ngọt... Ủ, bánh ngọt Boston, ba chén cà phê nóng——OK?"

Anh dùng ánh mắt hỏi thăm Bảo Bảo.

"O~~K~~"

Đình Từ Nhu dùng tay ra dấu OK, còn giả bộ khả ái hướng anh le lưỡi, cười đến thanh thuần ngọt ngào.

Đình Từ Nhu này cũng thật quá thể! Bảo Bảo mặt trợn trắng, buồn nôn. Cô từ trong tay Hạ Thụ đoạt lấy thực đơn, hắng giọng hướng nhân viên phục vụ nói:

"Tôi không thích thịt dê, đổi thành cá tuyết Ai-xơ-len. Đồ ngọt cũng không lấy bánh ngọt, đổi thành trà xanh đông lạnh, đồ uống không lấy cà phê, cho tôi trà Ô Long."

Đổi đổi đổi, toàn bộ đều đổi.

Nhân viên phục vụ lặng một giây, nói:

"Tiểu thư, bánh ngọt Boston là món điểm tâm được ưa chuộng nhất của nhà hàng chúng tôi, cô không muốn thử?"

Vị tiên sinh kia là khách quen nơi này, những thứ anh chọn đều là những món ăn được ưa chuộng của nhà hàng.

"Boston tốt, chọn Boston tốt lắm."

Đình Từ Nhu vỗ vỗ Bảo Bảo, lập tức bị một cái liếc mắt xem thường.

"Tôi không thích ăn bánh ngọt."

Ba ! Bảo Bảo khép lại thực đơn, đem những món ăn Đàm Hạ Thụ đề nghị toàn bộ phủ quyết.

Người phục vụ rời đi, ba người trầm mặc, thật lâu không ai lên tiếng, không khí có chút lúng túng.

Đình Từ Nhu nhìn Bảo Bảo, cô vẻ mặt phẳng lặng, tỏ rõ không muốn nói chuyện phiếm. Nhìn nhìn lại Đàm Hạ Thụ, anh cười cười nhìn Bảo Bảo, vẻ trầm mặc của cô hoàn toàn không chút nào ảnh hưởng đến anh.

Ách, Đình Từ Nhu tìm đề tài:

"Đàm tiên sinh chẳng hay công tác ở đâu?"

"Tôi không có đi làm."

"A? Thật sao?"

Vậy tại sao có thể mua xe đua thể thao, lại còn mặc một bộ âu phục cao cấp?

Nhìn ra nghi vấn của Đình Từ Nhu, anh giải thích:

"Nhà tôi mở nhà hàng, nhà hàng Hạ Thụ."

"Nga, nga nha."

Đình Từ Nhu cười nói:

"Tôi có nghe qua, chính là nhà hàng hiện đang rất nổi tiếng, nhận được bình luận rất tốt, còn từng xuất hiện trên tạp chí thời thượng đấy!"

"Quá khen, mẹ tôi nếu nghe được nhất định rất cao hứng."

"Cho nên, ăn trong nhà, dùng trong nhà, chơi bởi lâu lóng, không làm việc đàng hoàng."

Bảo Bảo cười lạnh.

"Khó trách có thời gian rảnh chơi trò truy tìm kho báu."

Cô xem thường nhất người như thế.

"Ha hả a, ai u ~"

Từ Nhu đung một cái khuỷu tay Bảo Bảo, cố gắng hóa giải sự lúng túng.

"Đàm tiên sinh giúp công việc ở nhà hàng của gia đình, làm sao có thể nói là chơi bởi lâu lóng?"

Chợt nhìn Hạ Thụ nói:

"Anh chắc rất vất vả giúp bác gái phải không? Thật hiếu thuận a!"

Anh cười nói:

"Hiểu lắm, thật xấu hổ. Tôi từ trước không có nhúng tay chuyện của nhà hàng, kinh doanh nhà hàng là hứng thú của mẹ tôi, tôi chỉ phụ trách sống phóng túng, dù sao cũng không thiếu tiền, không cần phải đi làm."

Chỉ là đảm nhiệm cố vấn cho công ty chế khóa chuyên nghiệp, thù lao kiếm được cũng đủ chi tiêu hàng ngày.

"Thân là một người đàn ông, hết ăn lại nằm, không cảm thấy mất thể diện?"

Bảo Bảo vẻ mặt khinh thường.

"Ha hả ha hả..."

Bảo Bảo vừa mở miệng đã không nhân nhượng, Đình Từ Nhu nghe xong đỏ mặt hơi lạnh.

"Lão Đại, đừng như vậy."

Đàm Hạ Thụ phong độ thực quá tốt, Bảo Bảo xúc phạm anh, anh chẳng những không tức giận, vẻ mặt còn mang nụ cười, dường như rất hưởng thụ.

"Xem ra ấn tượng tôi để lại với em thực rất kém cỏi."

Anh hỏi Bảo Bảo.

Vừa lúc món ăn bùng lên, Bảo Bảo giữ khăn ăn.

"Đúng."

Cô không chút che giấu sự chán ghét đối với anh. Đó là đương nhiên, nam nhân nên có bản lĩnh, giống như vậy ăn trong nhà, dùng trong nhà, thật đáng xấu hổ.

"Nguy rồi, tôi còn muốn theo đuổi em."

Anh ha hả cười nói.

"Nga? Anh có bảo hiểm không?"

"Có ý gì?"

Đinh Từ Nhu phốc xích cười.

"Muốn làm bạn trai của Bảo Bảo, phía đánh thắng được cô ấy."

Bảo Bảo cũng cười.

"Đúng a."

"Tại sao?"

Hạ Thụ tò mò.

Bảo Bảo nói:

"Tôi chỉ đề ý đến người đàn ông nào có thể đánh thắng được tôi."

Đinh Từ Nhu xen mồm:

"Thần tượng của cô ấy là Lý Tiểu Long, người đàn ông kính nể nhất là Hoàng Phi Hùng, thích xem nhất Trung Hoa anh hùng."

"Nga?!"

Đàm Hạ Thụ cười nói:

"Thì ra là như vậy. Nhưng nhà em mở võ quán, nghe nói em lại là cô gái ba năm liền vô địch không thủ đạo, muốn đánh thắng em rất khó khăn."

"Đúng vậy a, cho nên cô ấy đến bây giờ cũng chưa từng quen bạn trai —— a!"

Ô... Đinh Từ Nhu lại bị đập.

Hạ Thụ lại hỏi:

"Không cô đơn sao?"

"Một mình có rất nhiều niềm vui a ——"

Bảo Bảo nghiêng mắt nhìn Đinh Từ Nhu một cái, cố ý nói cho cô nghe:

"Ta thà thiếu còn hơn lắm."

Đinh Từ Nhu dùng sức đảo rau xà lách salad, làm bộ nghe không ra ý tứ trong lời nói của Bảo Bảo.

"Vậy cũng tốt!"

Hạ Thụ hít sâu một cái, xoa bóp cổ.

Bảo Bảo hỏi:

"Cái gì tốt?"

Hạ Thụ nâng chén hướng Bảo Bảo nói:

"Dùng cơm xong, chúng ta đi đánh đi."

Nói xong, làm làm một ngụm rượu khai vị.

"A?"

Đinh Từ Nhu khốn hoặc.

"Có ý gì?"

Bảo Bảo nghe không hiểu.

"Tôi nói, chờ chúng ta cơm nước xong, đánh thật tốt một trận."

Hạ Thụ nhìn thẳng cô, cười đến quỷ dị.

"Thật đánh?"

Bảo Bảo nhướng lên một bên lông mày. Anh là đang hạ chiến thư sao?

"Thật đánh."

Hạ Thụ nói rất kiên định.

Bảo Bảo ánh mắt sáng lên, rốt cục triển lộ nụ cười. Dày! Đầu hấn lú lẫn rồi? Da hấn ngứa ngứa sao? Cùng cô đánh? Rất tốt, hấn chết chắc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Dừng Nói Ta Yêu Hấn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Em thích nhảy dù cứ nhảy, anh sẽ giúp em đánh dấu phương hướng hạ xuống, khi em từ trên cao đáp xuống, biết trên mặt đất có người chờ em, có thể an tâm hơn.

Cô cho là những lời đó, chỉ nói là nói mà thôi. Cô biết có rất nhiều cô gái, bị hoa ngôn xảo ngữ của đàn ông lừa gạt, cho nên khi Đàm Hạ Thụ không chút do dự đem lịch trình hẹn hò của cô ghi vào PDA của anh, cô nhìn vào tròng mắt anh, nhìn thấy một loại ngoan cố, nhưng ôn nhu.

Cho đến lúc này, Hùng Bảo Bảo mới bắt đầu thật tình suy nghĩ muốn cùng người đàn ông này tìm hiểu. Có lẽ cô là thực chậm hiểu, cũng có thể cho đến lúc đó, cô mới cảm giác được, Đàm Hạ Thụ thật là một nam nhân đẹp mắt...

"Anh là bạn hấn?"

Bảo Bảo hỏi một thân ý phục đen – Hàn Chấn Thanh.

"Đúng."

Hàn Chấn Thanh lạnh nhạt nói.

"Rất tốt, đợi lát nữa có thể khiêng hấn về nhà."

"Tôi sẽ."

Hàn Chấn Thanh khoe miệng khế nhếch, cười dò xét nhìn Hạ Thụ.

Đinh, đinh....

Trên lời đài, người chủ trì hướng về phía loa phóng thanh thông báo:

"Số hai mươi."

Hùng Bảo Bảo phút chốc đã nhảy lên lời đài.

Con gái? Nhất thời mọi người xôn xao, người chủ trì quảng cáo:

"Các vị các vị, lời đài lần đầu tiên có nữ nhân ra sân!"

Tiếng vỗ tay vang trời, các vị khách nam vội vàng gọi bạn gái bên cạnh đến xem. Sóng người vội ủa hướng lời đài, mọi người xôn xao, hưng phấn muốn xem cuộc đấu giữa một nam tử hán cùng một thiếu nữ.

Đàm Hạ Thụ cùng Hùng Bảo Bảo đứng trên lời đài.

Người chủ trì giới thiệu:

"Bên phải chính là, Hùng Bảo Bảo tiểu thư! Vị nữ nhân đầu tiên lên lời đài, xin nhiệt liệt hoan nghênh cô."

Đàn ông hừ miệng, phụ nữ lại kích động la lên.

Microphone đưa về phía Bảo Bảo, người chủ trì hỏi:

"Hùng tiểu thư có lời gì muốn nói với mọi người không? Đối thủ của cô là đàn ông, cô có tự tin có thể đánh bại anh ta?"

"Dĩ nhiên!"

Bảo Bảo cười tự phụ nhìn chằm chằm Đàm Hạ Thụ đối diện.

"Tôi muốn chứng minh một chuyện, chỉ cần trải qua rèn luyện, phụ nữ cũng có thể dễ dàng quật ngã đàn ông."

Nói xong đám đông cười to, chủ quán nghe nói chạy tới, hất lên đài đoạt lấy Microphone, giơ lên cao bìa hướng mọi người nói:

"Để ăn mừng bốn quán lần đầu tiên có nữ nhân khiêu chiến lời đài, các vị, chỉ cần Hùng tiểu thư đánh thắng, để thể hiện phong độ của đàn ông, tối nay bốn quán mời bia khách, miễn phí cung ứng."

Hay! Lại một trận vỗ tay điên cuồng, tâm tình bị nâng lên, người cũng càng tụ càng nhiều. Chủ quán khôn khéo muốn lợi dụng cơ hội làm ăn này, ra ám hiệu người chủ trì trì hoãn thời gian, để càng nhiều khách nhân nghe ồn ào mà vào trong quán.

Người chủ trì đi qua hỏi Hạ Thụ:

"Đàm tiên sinh tại sao lại muốn cùng nữ nhân khiêu chiến?"

Microphone đưa về phía Đàm Hạ Thụ, ánh mắt anh nhìn Bảo Bảo, hướng về phía Microphone nói:

"Bởi vì, vị Hùng tiểu thư khá ái trước mặt tôi đây, chỉ nguyện ý hẹn hò cùng với người có thể đánh thắng cô ấy."

Hạ Thụ gương mặt anh tuấn cùng tiếng nói tràn đầy từ tính, lập tức khiến trái tim của những vị khách nữ bên dưới trở thành tù binh của anh, trừ vị kia đang trên đài chờ chuẩn bị đánh người – Hùng Bảo Bảo! Cô hừ một tiếng, khinh thường lời nói buồn nôn của anh.

"Nga?!"

Người chủ trì ánh mắt sáng lên.

"Này có thể nói, anh là muốn theo đuổi vị tiểu thư này sao?"

Dưới sự cổ vũ của mọi người, người chủ trì hài hước nói:

"Đàm tiên sinh, chẳng lẽ không có dạy anh chiêu tặng hoa hồng sao? Con gái thích nhất là hoa hồng."

"Có a, bất quá nghe nói cô ấy đem hoa hồng buổi sáng tôi tặng đập nát."

Đàm Hạ Thụ cười ngấm Bảo Bảo, Bảo Bảo hừ một tiếng, vuốt vuốt tóc.

Phốc! Đinh Từ Nhu nghe ra cười to, cô chính là chứng nhân.

Đàm Hạ Thụ nhún vai nói:

"Hiển nhiên cô ấy đối với đánh nhau tương đối có hứng thú."

"Nói nhảm thật nhiều, mau đánh đi!"

Bảo Bảo chống hông, không nhìn nổi nữa. Chờ một chút đem hấn đánh tới thành đầu heo, nhìn hấn còn cười được hay không.

"Tốt! Các vị, chúng ta cùng mở to mắt theo dõi."

Người chủ trì trong tiếng hoan hô đi xuống lôi đài, trọng tài ra sân đứng ở giữa hai người, phát tay thổi còi. Khán giả bên dưới hô hào "Đánh", Bảo Bảo xông về phía Đàm Hạ Thụ, vùng quyền hướng đánh tới, tung về phía khuôn mặt anh tuấn.

"Wow a ~~~ "

"CO OL (office lady)!"

Mọi người kinh hô, Đinh Tử Nhu che mắt không đành lòng nhìn.

Không có trúng! Đàm Hạ Thụ thấp người né tránh quả đấm.

Bảo Bảo đuổi theo, tung ra quyền thứ hai, quyền nhanh như gió, lực đạo hung mãnh, mọi người lại một trận kinh hô. Đinh Tử Nhu bị làm cho sợ đến mãnh liệt niệm A Di Đà Phật.

Tiếp theo, hình ảnh quý dị, kinh hãi mọi người.

Đàm Hạ Thụ không có chuyện gì, có việc chính là kẻ đánh người Hùng Bảo Bảo. Cô a một tiếng, bỗng nhiên ngã nhào trên đất.

Đi? Làm sao như vậy? Mọi người há hốc mồm, Đàm Hạ Thụ không có xuất thủ a, Hùng Bảo Bảo làm sao lại té trên mặt đất? Cuộc tranh tài tạm dừng, Hạ Thụ cùng trọng tài chạy về phía Hùng Bảo Bảo, Đinh Tử Nhu đẩy đám người ra xông về lôi đài.

"Lão Đại? Làm sao a? Lão Đại?"

Hùng Bảo Bảo gục trên mặt đất vẻ mặt rất thống khổ.

Đàm Hạ Thụ quỳ một chân trên đất, đưa tay muốn đỡ cô.

"Đừng, đừng đụng ta!"

Bảo Bảo vẻ mặt đau khổ, tay phải thử sờ hương cổ.

Hạ Thụ hiểu ra.

"Trắc cổ?"

"Ngô..."

Cô đã quên làm nóng người. Đáng chết! Cô làm sao có thể quên chuyện trọng yếu như vậy?

Cuộc tranh tài bị buộc tạm dừng, người chủ trì hướng người xem dưới lôi đài giải thích nguyên nhân, xuyt thanh cùng tiếng chửi rủa thất vọng cơ hồ oanh rộng nóc nhà

"Còn nói cho nam giới một bài học?"

"Còn không có đánh gục, Come on!"

Cuộc tranh tài đặc sắc bị bỏ dở, đám đông vốn háng hái vây xem giờ đây hứng thú rã rời, tản đi phân nửa.

Bảo Bảo xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng. Đang trong tiếng xuyt, cùng chửi rủa ầm ĩ, Đàm Hạ Thụ tháo găng, ôm lấy Bảo Bảo đứng dậy.

"Mau buông tôi xuống!"

Bảo Bảo cắn răng. Sợ cô không đủ xấu hổ sao? Cô oa oa gọi:

"Không được ôm tôi!"

Cô giãy dụa giãy dụa, Nhưng anh vẫn ôm không tha.

Cô trợn mắt cảnh cáo:

"Tôi nói thả tôi xuống."

"Nếu không? Đánh tôi sao?"

Anh nhếch miệng, cười đến vô lại.

*****

Đàm Hạ Thụ lái xe đưa Hùng Bảo Bảo cùng Đinh Từ Nhu về nhà, trên đường về, trong xe, Bảo Bảo ngồi phịch trên ghế ngồi, nghiêng mặt nói chuyện

"Hôm nay là tôi nhất thời sơ sót, nếu không anh đã sớm té trên mặt đất rên rì."

Cổ cứng ngắc, cô không thể làm gì khác hơn là duy trì tư thế hướng mặt về phía cửa sổ, cùng Đàm Hạ Thụ bên trái sắc thanh.

"Đúng, đúng, đúng."

Đàm Hạ Thụ rất tốt nhin tùy cô phát tiết tâm tình. Cô đã rất xấu hổ, anh không đành lòng lại bỏ đá xuống giếng.

"Tôi bình thường tuyệt sẽ không phạm loại sai lầm này, nếu không phải vội vã đánh anh, tôi sẽ không quên làm nóng người."

"Đúng, là lỗi của tôi."

Hạ Thụ ngoài miệng nói xin lỗi, trong mắt tràn đầy nụ cười.

"Chờ cô tôi bình phục, tái đấu một lần."

Bảo Bảo kiên trì muốn lấy lại mặt mũi.

"Không thành vấn đề."

Anh tiếng nói là lạ, giống như là đang cố gắng khắc chế mình không bật cười.

"Anh đang cười tôi?"

Nghe được ra anh khẩu khí có chút khác thường, cô liếc về phía sau.

"Từ Nhu, hần có phải hay không đang cười?"

"..."

Đinh Từ Nhu cúi đầu không nói.

"Từ Nhu? Đinh Từ Nhu?!"

Bảo Bảo cố hết sức đem trọn thân thể hướng bên phải.

"Cậu làm chi?"

"Không có wow..."

Đinh Từ Nhu cúi đầu, hai vai run rẩy, không thể cười, ngàn vạn không thể cười. Cô không dám ngẩng đầu nhìn Bảo Bảo, chỉ cần vừa nhìn thấy mặt của Bảo Bảo, sẽ nhớ tới chuyện mới vừa phát sinh. Cô luôn luôn sùng bái nhất nữ nhân vô địch Lão Đại, nhưng lại dưới con mắt trừng trừng của mọi người, bị trật cổ, còn bị mọi người xuyt, thật tốt cười.

Hùng Bảo Bảo ánh mắt rùng mình, khẩu khí ngạnh bang bang:

"Cậu làm chi vẫn cúi đầu?"

"Đầu."

Đinh Từ Nhu chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Phốc ~"

Trời ạ, không nhin được nữa, cô chột cười, Đàm Hạ Thụ cũng bật cười.

Hai người nhìn có chút hả hê trong tiếng cười, Hùng Bảo Bảo mặt xanh, ngoan âm nói:

"Chờ tôi bình phục, các người chết chắc!"

Trận này, Hùng Bảo Bảo thật xấu hổ, sau khi về nhà ngàn vạn dò buộc Đinh Từ Nhu nhất định phải giữ bí mật.

Nhưng là một ngày sau, bữa ăn trưa, Hùng lão sư không vui nói:

"Khó có được đàn ông thích con, con không thể ôn nhu chút sao? Nhất định phải cùng người ta giao đấu? Đến ngay cả cổ cũng bị trặc, con như vậy hung dữ còn ai dám theo đuổi con?"

Lại tới PUB đi đánh nhau, cô rốt cuộc có hay không tự biết mình là con gái a?

Đáng giận! Bảo Bảo đang đeo nẹp cổ do bác sĩ chỉ định, giờ cao tởm báo che kín mặt. Đinh Từ Nhu chết tiệt, nhất định là cô ta nói với cha.

"Ba dạy cho con Không thủ đạo không phải là để đánh đàn ông, cái gì muốn theo đuổi con trước phải đánh thắng được con?"

Kết quả cô bị niếm tức tức một canh giờ.

Mấy ngày sau, cổ Hùng Bảo Bảo đã không còn đáng ngại, có thể quẹo phải, chẳng qua là còn có chút nhức mỏi. Cô ở đạo trường hướng dẫn võ sinh luyện tập.

"Giáo luyện, PUB có tổ chức đấu võ kia ở đâu?"

Gia Cường đột nhiên hỏi.

"Giáo luyện, cô còn muốn cùng người kia đánh sao?"

Đại Nghiệp cũng đi theo hỏi.

Bảo Bảo khuôn mặt thanh tú xuất hiện sát khí, cô muốn làm thịt Đinh Từ Nhu!

Gia Cường:

"Đây là lần đầu tiên cô thất bại ai."

Đại Nghiệp:

"Tên kia lợi hại hay không?"

"Nếu ai dám nhắc lại chuyện này ——"

Hùng Bảo Bảo nghiêng răng nghiêng lợi:

"Ta đem hấn đánh cho thành dầu heo!"

Đại Nghiệp cùng Gia Cường cảm niệm, nhưng một lát sau lại không nhận được hỏi:

"Lần sau các người đánh nhau, bọn em có thể đi xem được không?"

"Giáo luyện, cô thật đánh thắng được hấn ta sao?"

"Ngu ngốc!"

Hùng Bảo Bảo mắng to:

"Nếu không phải tôi bị trặc cổ, hấn sớm gục trên mặt đất, để cho người nhà khiêng ra ngoài."

Dám hoài nghi năng lực của cô, có làm hay không? Một đồng bóng khen treo đầy vách tường là giả sao?

Gia Cường cùng Đại Nghiệp trao đổi ánh mắt, cười hi hi.

"Kia nếu như hấn thắng..."

"Giáo luyện thật muốn làm bạn gái hấn?"

Rất khó tưởng tượng vị giáo luyện hung hấn này trở thành bạn gái của ai đó.

"Đó là không có khả năng!"

Bảo Bảo hóa đại.

Cô đối với mình có lòng tin. Sau khi dạy Đại Nghiệp, Gia Cường xong, lại tới một nhóm nữ sinh cấp hai đến học kỹ thuật phòng thân. Kết thúc chương trình học, Bảo Bảo ngồi ở trước bàn nghỉ ngơi, bỗng nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

*****

Đàm Hạ Thụ đi vào đạo tràng, vẫn là nụ cười so sánh với ánh mặt trời còn chói mắt, gọi cảm mị lực đến không gì sánh kịp.

"Có khỏe hơn chút nào chưa?"

Anh mỉm cười thăm hỏi, mang đến một bó hoa tươi thắm Hùng Bảo Bảo.

Cô nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười kia có nhìn có chút mùi vị hả hê, nghiêm mặt nói:

"Cảm ơn, tôi đã khỏe nhiều rồi."

Sau khi khỏe hẳn lập tức đánh chết anh! Chờ xem, Đàm Hạ Thụ.

Hai người cách bàn vuông ngồi đối diện, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ mà vào, hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn của anh.

"Có nghỉ ngơi tốt hay không? Buồn hay không? Tôi chờ em đi hóng gió?"

Thanh âm của anh trầm thấp ấm áp.

"..."

Không để ý tới anh. Bảo Bảo phiền não cảm lấy tờ báo. Người này rất phiền a, làm chi cứ quần lấy cô không tha? Hừ, chơi bời lâu lỏng bại hoại, rồi rảnh không có chuyện gì, tám phần là chạy tới giễu cợt cô.

"Có muốn ăn cái gì hay không? Tôi giúp em mua?"

Cô biểu hiện lạnh lùng, anh lơ đãng, không thể bị cô ảnh hưởng tâm tình.

"..."

Không quan tâm anh, cô im lặng không nói gì.

Anh giãn ra một chút gân cốt.

"Hoặc là, đi uống trà chiều, em nhìn xem, khí trời tốt như vậy, không muốn ra ngoài một chút sao?"

"..."

Oa khaó, đã không quan tâm đến anh, anh còn có thể nói nhiều như vậy? Bảo Bảo nhủ mảy, không nhịn được, thô lỗ lật giở trang báo. Muốn đối phó loại nhân sĩ nhảm chán này, biện pháp tốt nhất, chính là tĩnh táo xử lý. Bảo Bảo đoán anh nhiều lắm là lăm bằm lâu bầu hơn mười phút đồng hồ, biết mình lãng phí thời gian tự thấy không có gì vui, hẳn là sẽ bỏ đi. Cho nên cô thủy chung duy trì trầm mặc, anh rốt cục cũng thức thời cảm miệng.

Một trận yên lặng thật dài, lặng yên đến Bảo Bảo cho là anh hẳn là đã buồn chán đến muốn bỏ đi, nhưng anh vẫn là chưa rời đi, cô dò xét liếc anh một cái.

Huh! Đang cười, anh thế nhưng lại đang nâng cằm lên cười híp mắt nhìn cô, bộ dạng tự đắc vui mừng.

"Nhìn cái gì?"

Cô khó chịu, ánh mắt ái mộ kia hại cô nổi da gà đầy thân.

"Tôi phát hiện, em rất tốt nhìn, càng nhìn càng xinh đẹp."

Hạ Thụ thường thức vẻ mặt không được tự nhiên của cô, còn cố ý ác tâm nói:

"Ai, rốt cục đã hiểu Từ Chí Ma tại sao có thể viết ra những bài tình thơ sầu triền miên, thì ra là nhìn cô gái mà mình thích, như vậy thực làm người ta cảm động!"

Ác ~~~ tâm ~~~ Bảo Bảo mặt trầm xuống, không nhịn được cùng anh đối lại:

"Tôi rốt cục có thể hiểu —— "

"Nga?"

"Tại sao có người không kìm chế được nóng nảy."

Hạ Thụ cười.

Bảo Bảo nói tiếp:

"Nhìn nam nhân không thích đối với mình si ngốc cười, muốn nhện xuống không động thủ đánh người, rất khó."

"Hùng tiểu thư, tôi làm sao lại cảm thấy em giống như loại người cô phụ cảnh đẹp, dùng đàn làm cũi, nấu chim hạc để ăn."

Anh nụ cười không giảm nói.

"Tôi thật sự là người như vậy, nếu như anh lại tiếp tục ác tâm đi xuống, tôi sợ sẽ quên không được tay của mình, phá hủy gương mặt nhìn có vẻ anh tuấn của anh, vậy thì không đẹp."

"Tôi thật cao hứng!"

Anh khoa trương hai tay che ngực nói.

"Cao hứng cái gì?"

Cô hỏi.

"Em mới vừa nói."

"Cái gì?"

"Thì ra là trong mắt em, tôi rất anh tuấn."

Bảo Bảo nắm chặt tờ báo, phun nói:

"Chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như anh!"

"Tôi cũng chưa từng thấy qua người nào so với em càng có cá tính."

Anh cười, thật thương thức tính tình ngay thẳng của cô.

"Thật sự tôi rất có 'cá tính', tôi ngay cả đánh người cũng rất có cá tính. Bình thường tôi chinh người, sẽ rất có 'cá tính', trước đá vào bụng hắn, tiếp đập lên bắp chân hắn, sau đó rất có 'cá tính' hoặc ném xuống, hoặc để cho mặt của hắn mang dấu giày của tôi."

Hạ Thụ cười to, sự uy hiếp của cô hoàn toàn không có tác dụng. Anh giống như là trời sanh đối với cá tính táo bạo của cô có sức miễn dịch.

Nhìn anh cười đến thực vui vẻ, Bảo Bảo nghi ngờ:

"Anh thật cao hứng?"

Kỳ quái, đàn ông bình thường nghe đến đó sẽ mặt đàn thối mà rút đi, từ đó cũng không còn hứng thú muốn theo đuổi cô nữa, nhưng anh không đi, còn cười?

"Đúng vậy a, tôi là rất vui vẻ."

Anh dựa vào lưng ghế, dương dương tự đắc.

"Bị tôi mắng còn vui vẻ?"

Đi? Có khuynh hướng tự ngược đãi đó.

"Em rất thú vị."

Thật lâu không có ý muốn theo đuổi một nữ nhân mãnh liệt như vậy, kể từ sau khi chia tay lần thứ năm, anh liền âm thầm quyết định sẽ không hề tạo nghiệp chướng nữa.

"Bệnh thần kinh! Anh về đi."

Bảo Bảo ngượng ngừng nói, lười cùng anh tiếp tục nói chuyện.

"Ngày sau gặp lại trên lồi đài."

Nhưng qua mười phút đồng hồ, anh còn không đi, cô ngẩng đầu chỉ vào cửa.

"Cửa ở kia."

"Tôi biết."

Anh nhếch miệng cười.

"Vậy còn không đi?"

Ngồi đã lâu rồi a, nơi này cũng không phải là phòng trà, quán trọ!

"Tôi muốn ở lại lâu một lát."

"Tại sao?"

"Cùng em nói chuyện phiếm a!"

"Tại sao theo tôi nói chuyện phiếm?"

"Thích em a."

"Tại sao?"

Kỳ quái, đàn ông không phải đều thích những cô gái nũng nịu?

"Tôi rất thương thức em."

Thương thức? Bảo Bảo nhìn một chút bản thân, lại nhìn chăm chăm anh.

"Thương thức tôi cái gì?"

Quái, lần đầu tiên có người đàn ông nói như vậy với cô, những người đàn ông trước đây đều là đối với cô nói

"Tôi rất sợ cô".

"Có lẽ nói như vậy rất kỳ quái, nhưng nhìn em, nói chuyện trực tiếp với em, tính tình vừa hướng lại vừa cứng, tôi cảm thấy được rất thú vị."

Anh mỉm cười.

Cô vẫn là không hiểu, bộ dạng này vừa thối lại vừa cứng tính tình cho tới bây giờ chỉ có bị mắng là nhiều, anh nhưng lại cảm thấy thú vị?

Anh thật là kỳ quái a, song càng làm cô kỳ quái chính là câu nói kế tiếp của anh ——

"Tôi nghĩ, tôi rốt cuộc tìm được lão bà tương lai của mình rồi."

A? A? ! Bảo Bảo thiếu chút nữa té khỏi ghế, ngay người ba giây mới phục hồi tinh thần lại, cố gắng tiêu hóa lời của anh.

"Uy, anh có phải hay không nghĩ quá xa ..."

Bảo Bảo còn không kịp nói cho hết lời, Đàm Hạ Thụ lại tiếp tục vút ra một quả bom ——

"Hùng Bảo Bảo, tôi muốn cưới em."

Oanh! Hôn mê. Bảo Bảo trợn mắt lú lười.

*****

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cô từ lúc nào lại có duyên với đàn ông như vậy? Cô bắt đầu cảm thấy đây rất có thể là do ai đó ác ý đùa giỡn, hay là bùa chú hoa đào cha giúp cô cầu có tác dụng rồi?

Cũng với Đàm Hạ Thụ thông dong mỉm cười, Hùng Bảo Bảo duy nhất có thể phản ứng là giật mình ngạc, xanh hai mắt.

Hùng Bảo Bảo khốn hoặc .

Giấu ở đằng sau nụ cười tuần mị chói mắt, Đàm Hạ Thụ đến tốt cùng là hạng người gì?

Anh đột nhiên xông vào cuộc sống của cô, luôn là cười cười, nhưng khẩu khí nói muốn kết hôn kia cô có thể nhận ra là chân thật.

Cô luôn luôn căm thù đám đệ tử chơi bời lêu lổng, cũng xem thường bọn họ dựa vào sự bao che của người nhà mà xem sinh mạng con người như trò chơi, lại ý có tiền có thế. Nam nhân nên ra dáng nam nhân, giống như trong Trung Hoa anh hùng vậy.

Cô luôn luôn đem cha mình là điều kiện để lựa chọn bạn trai, đừng xem ông bây giờ hồ chút cảm rằm, năm đó, Hùng Hoa Anh chính là nhân vật rất nổi tiếng trong giới võ thuật, mỗi lần ra nước ngoài tranh tài ông luôn mang theo Bảo Bảo, còn thường được mời đến các quốc gia trên thế giới tham dự hội nghị võ thuật.

Bảo Bảo còn bé đã mất mẹ, cô là nhìn quả đấm của cha mình mà lớn lên, ở đạo trường cha cùng đối thủ đấu đấu, đá đá, nhanh nhẹn, dũng mãnh. uy vũ, đây mới thực sự là nam tử hán.

Cho nên một nam nhân tay trái gà không chặt như anh, không có cách gì có thể làm người đàn ông của cô, chỉ có người giống như cha cô, mới có thể làm cho cô động tâm.

Đàm Hạ Thụ không có lấy một điểm phù hợp với tiêu chuẩn của cô, anh không giống cha cô mặc áo T-shirt, quần Jean, anh mặc âu phục, nhìn qua chính là loại đàn ông ngày ngày đến quán rượu, rút ra xì gà. Kia không phải là mẫu hình của cô, cô thích chính là kiểu đàn ông dưới ánh mặt trời đỏ mồ hôi, cương mãnh, uy vũ, đỉnh thiên lập địa nam tử hán.

Đàm Hạ Thụ không dám, anh tâm bình khí hòa, luôn là ôn nhu cười, trên người vĩnh viễn mang theo mùi nước hoa nhàn nhạt. Đúng rồi, mặc dù mùi trên người anh rất tốt ngửi, nhưng là cô chán ghét đàn ông xịt nước hoa. Cô thích đàn ông có sức sống, có khí phách, giống như dũng sĩ.

Mà anh lại giống như loại gặp phải trời nóng liền trốn trong các quán cà phê hoặc nhà hàng đọc sách, nghe tước đất vui mừng nam nhân.

Dĩ nhiên, cô thừa nhận anh bộ dạng anh tuấn, phong độ, tính tình lãng mạn, rất giống vain am chính đa tình, khiêu gợi trong các bộ phim tình cảm, nhưng này không đủ để mê hoặc cô. Cô chưa từng đối với người đàn ông nào cảm thấy hứng thú qua, cho nên cha mới có thể khẩn trương, cho là cô cả đời này không lấy chồng .

Tốt lắm, nếu Đàm Hạ Thụ không có lấy một điểm phù hợp với điều kiện của cô, kia, tại sao cô lại bởi vì lời nói lúc ban ngày của anh mà mất ngủ?

"Đáng giận!"

Bảo Bảo ở trên giường trần trọc xoay tròn.

"A..."

Một cước đá rơi xuống chần bông, ngồi dậy, đẩy ra cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy trăng sao. Bầu trời giống như con song màu đen, một vết Tân Nguyệt phiêu ở trong bầu trời đêm, điểm điểm tinh quang nhấp nháy. Đúng rồi, hần ta cũng thích chớp mắt cười...

*****

Bọn họ ước định sau lúc trời tối sẽ ở PUB hôm nọ đánh cuộc một lần nữa, anh nhất định không đánh thắng được cô. Cô từng chú ý qua đôi tay anh, thon dài trắng trẻo, anh tuyệt đối chưa từng học võ.

Hùng Bảo Bảo ngủ không được, cả buổi tối, tâm của cô không khỏi còn cao. Lần đầu tiên lo âu như vậy, dĩ nhiên lại bởi vì một người đàn ông, cô nghĩ, nguyên nhân nhất định là bởi vì anh quá kỳ quái.

Hùng Bảo Bảo hôm qua vừa bởi vì anh mất ngủ, hôm nay, Đàm Hạ Thụ lại tới.

"Có muốn hay không đi uống trà chiều?"

Đàm Hạ Thụ cười chói lợi còn hơn cả thái dương.

"Không muốn."

Bảo Bảo đang xếp thời khoá biểu, như đinh chém sắt cự tuyệt. Cô phát hiện anh vừa đổi một bộ âu phục mới tinh, thực không hổ danh quý công tử, cuộc sống quả nhiên xa xỉ lãng phí.

"Tôi thật là thất vọng."

"Đúng đó, có thời gian nhiều lời không bằng đi cúi lạy đi."

"Cúi lạy?"

"Đúng vậy a, cầu xin thần linh phù hộ."

"Phù hộ cái gì?"

"Phù hộ anh ngày mai sẽ không bị tôi đánh chết."

Cô trừng anh một cái.

"May mắn tôi có một trăm ngàn bảo hiểm nhân thọ."

Anh ha hả cười.

"Anh nhìn ——"

Bảo Bảo chỉ chỉ trên vách tường bằng khen.

Anh đi tới trước tường, xem xét đồng bằng khen của cô, xuy thanh lảm bảm.

"Khá lắm hoa Magnolia, đánh đến thiên hạ vô địch thủ."

"Cho nên anh ngày mai nhất định sẽ thua, bị tôi đánh cho thảm hề hề, té trên mặt đất rên rĩ. Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, nếu như anh đau khổ cầu khẩn, tôi có thể không tranh tài nữa, hơn nữa còn giúp anh giữ bí mật."

"Cái này không cần thiết."

"Anh không sợ đau a? Bị phụ nữ đánh, rất mất thể diện a!"

"Chuyện ngày mai, ngày mai hãy nói."

Anh rất có kiên nhẫn lại mời một lần nữa:

"Đi thôi, đi uống trà chiều."

"Tốt, dám để cho tôi lái xe, tôi liền đi."

Bảo Bảo cao hứng có ý nghĩ muốn trêu cợt anh.

"Có gì không thể."

Anh lập tức đáp ứng.

Kết quả Hùng Bảo Bảo mãi cho đến tám giờ tối mới về nhà, cả buổi tối hồn vía lên mây, hai mắt vô thần, vẻ mặt hoảng hốt, cước bộ khinh phiêu phiêu, giống như bị cái gì trọng đại đả kích.

"Con đi đâu? Thức ăn cũng nguội rồi."

Hùng lão sư đuổi theo con gái cung hỏi.

Bảo Bảo tiến vào phòng tắm, ở bên trong nói vọng ra:

"Cùng bạn đi ra ngoài."

"Bạn?"

Hùng lão sư ở bên ngoài phòng tắm nói:

"Tử Nhu có tới tìm con."

"Vâng."

"Vậy con đi ra ngoài với ai?"

Kỳ quái, trừ Tử Nhu cô không có bạn bè nào khác a?

"Là với bạn a."

Bảo Bảo không chịu nói, sợ cha sẽ đuổi theo không dứt.

Hơn mười giờ, Đinh Tử Nhu gọi điện thoại đến.

"Cô đã ổn chưa? Hai người các cậu bao giờ thì đánh? Mình muốn đi xem."

Cô cười hì hì.

"Ngày mai, đã hẹn ngày mai đánh."

"Chúng ta cùng đi."

Đình Từ Nhu lại hỏi:

"Mình có thể mang Kiều Đại Vĩ đi không?"

"Được, mình lần trước đánh hấn, bắt quá sinh nghiện, ngày mai lại đánh — lần."

Biết rõ cô chán ghét Kiều Đại Vĩ còn dám nói?

"Ha, Mình đi một mình cũng tốt. Đúng rồi, cậu lúc xế chiều đi đâu? Mình có đi tìm cậu, vốn là muốn nhờ cậu chở mình đi mua quần áo."

"Cùng bạn đi ra ngoài."

"Người nào?"

"Ngày mai gặp."

Bảo Bảo muốn cúp điện thoại.

"Đợi một chút ——"

Đình Từ Nhu như tên trộm hỏi:

"Sẽ không phải cùng Đàm tiên sinh đi ra ngoài đi?"

Lấy Bảo Bảo sáng khoái cá tính, chuyện với ai đi ra ngoài không cần thiết phải trốn tránh, nhất định có điều mờ ám.

"Đúng, như thế nào?"

Bảo Bảo dứt khoát sáng khoái thừa nhận.

"Anh ta đi tìm cậu? Wow, thật tích cực, cậu nguyện ý cùng anh ấy hẹn hò rồi?"

"Chẳng qua là uống trà chiều, không phải là hẹn hò."

"Cô nam quả nữ, đương nhiên là hẹn hò."

"Mình chỉ là muốn lái thử xe của hấn ——"

Bảo Bảo phản đối, nhưng khẩu khí có chút suy yếu.

"Wow ~ wow a ~ wow ~"

Đình Từ Nhu ở bên kia điện thoại kêu lên.

"Gặp quý? Chuyện gì?"

Đình Từ Nhu tiếp tục kêu:

"Wow a, trời ạ! Anh ta để cậu lái xe của mình?"

"Thì sao? Kỹ thuật lái xe của mình rất tốt."

Đem chiếc xe đua ấy phóng như bay, thực sáng khoái!

"Lão Đại, đối với đàn ông mà nói, xe giống như tính mạng thứ hai của bọn họ."

"Cho nên?"

"Cho nên khi đàn ông nguyện ý để cho phụ nữ đi xe của anh ta, lại còn là cỗ xe thể thao giá trị không rẻ, kia đại biểu một chuyện a!"

"Tiếp."

"Anh ta vô cùng ~ vô cùng thích cậu."

"Tiếp."

"Như thế nào, rất cảm động sao?"

"Khó trách."

Bảo Bảo lạnh nhạt nói.

"Khó trách cái gì?"

"Khó trách hần một đường sắc mặt tái nhợt, phảng phất giống như như mình là tội phạm cướp bóc, hần là con tin bị mình bắt cóc."

"Ha ha ha ha ha... Cậu nhất định phóng rất nhanh."

Từ Nhu cười to. Lão Đại bình thường phóng xe máy cũng rất kinh khủng, huống chi là xe hơi? ,

"Cuối cùng hần rất kích động."

"Là sao? Bị cậu dọa hồng nữa?"

"Không, hần kích động là bởi vì xe đụng vào cột đường."

"A? !"

Từ Nhu kêu to.

"Anh ta bị chọc tức sao?"

Bảo Bảo cầm lấy điện thoại, suy nghĩ đến chuyện lúc chiều đụng vào cột mốc kia ——

Lực va đập mãnh liệt, khiến cho đầu của cô cũng đi theo đụng vào tay lái phía trước.

Đàm Hạ Thụ rất kích động, kéo cô dậy, gạt qua mớ tóc trước trán, kiểm tra cái trán của cô, thấy cô không có chuyện gì, mới yên tâm, thở dài một hơi thật to.

"Làm tôi sợ muốn chết."

Anh xoa bóp đầu của cô nói:

"Đừng đi nhanh như vậy."

Không có chữ ằm lên, không có gằm thét kêu trời, càng không vứt bỏ cô vội vã kiểm tra xe.

Anh kích động, hoàn toàn là vì lo cô bị thương.

Cô cũng rất kích động, là bởi vì ánh mắt quan tâm của của anh đối với cô.

Lần đầu tiên trái tim đập loạn trong lồng ngực. Thì ra là cảm giác được che chở lại tốt như vậy, thì ra là loại cảm giác vừa đau vừa tê dại này, chính là cảm động.

"Lão Đại, cậu đem người ta xe đụng phải, anh ta còn muốn theo đuổi cậu sao?"

Hù dọa cũng hù chết sao?

"Cậu thật nhiều chuyện a, mình muốn đi ngủ."

Bảo Bảo cúp điện thoại, lên giường, nhìn chăm chăm trần nhà.

Chương 5

Nam nữ lôi đài chiến, lại khiến PUB hứng hực khí thể triển khai.

Hàn Chấn Thanh, Đinh Từ Nhu cũng tới xem cuộc chiến .

Trong PUB chật ních người, bọn họ trên tay cầm cốc bia, hưng phấn hướng về phía lôi đài khiêu la hét. Đây cũng khó trách, dù sao đây là một chuyện hiếm thấy, nam nhân cùng nữ nhân giao chiến.

Trên lôi đài, Hùng Bảo Bảo mang mũ bảo hiểm, che cụ, đi găng tay, ánh mắt lạnh thấu xương, vận sức chờ phát động.

Đàm Hạ Thụ vẫn là bộ dạng thảnh thơi, trải qua vụ tai nạn xe nhỏ nhỏ tối hôm qua, Hùng Bảo Bảo vốn tưởng rằng anh sẽ từ bỏ ý nghĩ theo đuổi cô, không nghĩ tới anh vẫn xuất hiện.

"Tôi nay các vị thật là quá may mắn, Hùng tiểu thư lần trước vì bị trặc cổ mà bỏ dở cuộc chiến, lần này, lại tới nữa . Chúng ta vì cô ấy cho một tràng pháo tay!"

"Lần này ta nhất định phải hỏi trước rõ ràng ——"

Người chủ trì đem Microphone đưa về phía Bảo Bảo.

"Hùng tiểu thư, cô đã làm nóng người chưa?"

"Ông muốn thành đối tượng cho tôi làm nóng người sao? Tôi rất sẵn lòng cho ông mấy quyền!"

Bảo Bảo trừng mắt, tự vạch áo cho người xem lưng, đàn.

"Ha ha ha ha!"

Người chủ trì đồng đông đồng chạy hướng Đàm Hạ Thụ.

"Qua nhiều ngày như vậy, Đàm tiên sinh vẫn là muốn theo đuổi Hùng tiểu thư sao? Cô ấy hung dữ như vậy, anh không sợ a?"

Đàm Hạ Thụ nhìn Bảo Bảo, cúi đầu đối với Microphone nói:

"Tôi cảm thấy được cô ấy rất khả ái a."

Người xem cười to, Bảo Bảo sắc mặt trở nên hồng.

Trọng tài ra sân, người chủ trì vỗ vỗ bả vai Hạ Thụ.

"Ngán vận lần đừng để mất mặt đàn ông "

Trọng tài đứng ở giữa, người xem yên tĩnh , bắt đầu đếm ngược tính giờ.

Năm, bốn, ba, hai, một! Thổi còi, vung tay lên, đương đương, đánh .

Hùng Bảo Bảo xông lại, giờ tay tung ra một quyền, quyền nhanh như gió, phanh một tiếng, Đàm Hạ Thụ té trên mặt đất.

"Wow a 〰"

Đinh Từ Nhu ôm mặt thét chói tai. Lão Đại đánh thực?!

"Wow 〰"

Người xem xì xầm, nhanh như vậy? !

Hàn Chấn Thanh cười, ai, thật hồng бет.

Trọng tài cùng người chủ trì ngu ở bên lôi đài. Một quyền định giang sơn?

Không! Đàm Hạ Thụ đứng lên, anh lắc lắc đầu, khoe miệng mơ hồ có chút máu. Anh nhún vai một cái, giật giật cổ, làm ra tư thế ngênh chiến.

Tranh tài tiếp tục.

Khán giả nam lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, muốn Đàm Hạ Thụ cho hung bà nương kia một bài học.

Trọng tài tiếp tục vung tay lên, thổi còi.

Bảo Bảo cùng Hạ Thụ giằng co, bốn mắt nhìn chăm chăm lẫn nhau. Hạ Thụ phòng ngự, Bảo Bảo công kích.

Dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Bảo Bảo lại một bước dài xông lên, đánh ra một quyền, Hạ Thụ né tránh. Cô xoay người lại đá, anh nhanh nhẹn tránh được.

Dưới đài người xem sợ hãi kêu liên tục, máu sôi trào, Hùng Bảo Bảo khí thế hung mãnh, Đàm Hạ Thụ thân thủ mạnh mẽ. Một công một thủ, Hùng Bảo Bảo thể công bên nhọn, rút cục ——

Phanh! Hạ Thụ chống đỡ không được, cô một quyền đánh trúng bụng anh, Hạ Thụ đau đến quỳ rạp xuống đất.

Hàn Chấn Thanh thay bạn tốt đau đến cau mày.

Đinh Từ Nhu sợ hãi kêu:

"Lão Đại, cậu thật ác quá!"

Người đẹp trai như vậy cậu cũng đánh?

"Bắt đầu chưa?"

Trầm Khải vội vàng chạy tới, tìm được Hàn Chấn Thanh liền hỏi.

"Bắt đầu."

Trầm Khải vội vã móc ra mắt kiếng, nhìn về phía lôi đài:

"Hạ Thụ đâu?"

"Đang quỳ trên mặt đất."

"A?"

Huỳnh đệ a, thật sự mất hết thể diện nam nhi như vậy sao?

Đám đàn ông đứng xem bên dưới bị chọc tức, chen chúc ở trước lôi đài, hướng Hạ Thụ đang che bụng đau đến gục xuống gầm thét, muốn anh đứng lên. Về phần khán giả nữ thì chia làm hai phái, một bên đầy hy vọng hướng Bảo Bảo trầm trồ khen ngợi, cũng có đau lòng suýt ca chịu khổ.

Hùng Bảo Bảo ra quyền rất nặng, Đàm Hạ Thụ gục trên mặt đất bất động. Trọng tài xông lại đếm: năm, bốn, ba, hai..

Hạ Thụ lung la lung lay đứng lên, lắc lắc đầu, tròng mắt đen vẫn cố chấp nhìn chăm chú vào Bảo Bảo, khoe miệng dính vết máu còn mang theo nụ cười.

Nữ nhân này xuất thủ thật ác độc, anh bây giờ toàn thân không có chỗ nào không đau, thậm chí còn ừ tai. Xem ra cô thật sự không muốn để cho anh theo đuổi, này càng thêm kích khởi ý chí chiến đấu của Hạ Thụ. Anh vùng quá đấm, tỏ vẻ muốn tiếp tục cuộc chiến "nhất định thất bại" này.

Thắng bại quá rõ ràng, trọng tài nhỏ giọng hỏi:

"Ách... Có muốn hay không đầu hàng? Anh có thể tiếp tục sao?"

Sợ chốc nữa thua, thể diện của toàn bộ phái nam cũng mất hết.

Hùng Bảo Bảo cười, hướng anh nhường mày khiêu khích. Thông minh liền thừa dịp còn có khẩu khí đầu hàng xuống đài. Nhìn anh thái dương bầm tím, khoe miệng cũng rướm máu, tin tưởng anh bây giờ mỗi đầu đốt xương đều đau, tin tưởng anh hối hận cùng cô khiêu chiến, tin tưởng anh nhận được bài học không nên khinh thường phụ nữ, tin tưởng anh sợ đau sẽ phải cách xa cô ra, tin tưởng anh...

Bảo Bảo trở mặt, không thể tin được.

"Tiếp tục!"

Đàm Hạ Thụ ánh mắt kiên quyết, đã bị cô trước mặt mọi người đánh được thực thê thảm, anh vẫn là muốn tiếp tục ứng chiến.

Trọng tài gạt đầu thối lui, vung tay lên, tiếng còi lại vang lên, tranh tài bắt đầu, Hùng Bảo Bảo lại liên tục mấy quyền tấn công mạnh, anh vẫn bị động bị đánh, đang lúc cô đắc ý, Hạ Thụ nhảy lên một bước, mau đến ngay cả cô lẫn người xem đều không thấy rõ, hướng cô tung ra một quyền ——

Đông! Một quyền này, đánh xuống khí cụ che trước ngực cô, đem Bảo Bảo đánh ngã xuống đất.

Đinh Từ Nhu hét chói tai:

"Wow ~~ Lão Đại?"

Thua?

"YES, YES!"

Người xem điên cuồng, đàn ông coi áo hươu hươu, cùng nhau cụng ly, lớn tiếng khen ngợi.

Không nghĩ tới anh khí lực lớn như vậy, động tác nhanh như vậy? Bảo Bảo nằm trên mặt đất, kịch liệt thở dốc, nhất thời còn đầu choáng váng, mắt hoa.

Đàm Hạ Thụ thừa thắng xông lên, chạy tới, trước mặt mọi người, đem Bảo Bảo áp chế dưới thân.

"Làm gì?! Mau xuống đi!"

Bảo Bảo trừng anh, hơi nóng đến từ cơ thể nặng chịch của anh, hại cô hơi thở rối loạn, đầu muốn bất tỉnh.

"Làm bạn gái của anh?"

Hạ Thụ gục ở trên người cô, cười đến chói mắt.

Trọng tài đi tới đứng bên cạnh bọn họ đếm: "Mười, chín, tám—— "

Bảo Bảo nóng nảy, đối với trọng tài rống lên:

"Mắt ông mù sao? Anh ta gục ở trên người của tôi, tôi làm sao đứng lên?"

"Sáu, năm——"

Trọng tài bên đếm bên cười, người xem cũng cười thành một đoàn, vốn cũng không phải là chính thức tranh tài, mọi người có chủ tâm muốn giúp Đàm Hạ Thụ.

"Phạm quy, phạm quy!"

Bảo Bảo kêu to, dùng sức giãy dụa. Tiếng gầm thét của cô đưa tới nhiều hơn tiếng cười, cô giãy dụa chẳng qua chỉ khiến cho thân thể hai người dần được gần hơn, Bảo Bảo mặt đỏ, vừa tức vừa vội.

"Hèn hạ!"

Đôi tay mang găng đánh lên vai anh, ý thức được thân thể của anh như lửa nóng rực, mà hơi thở đậm mùi nam tính của anh lại đang kiên cường thiêu đốt gương mặt cô.

Trải qua kịch liệt đánh nhau, nhịp tim của bọn họ đều đập điên cuồng, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt nhau. Quần chúng bên dưới lời đài hô to, trọng tài tự cho là hài hước thả chậm tốc độ đếm hết mức.

"Làm bạn gái của anh."

Anh tiếng nói khàn khàn, cười đến rất gọi cảm, mà ánh mắt thâm thúy chuyên chú chuyên chú nhìn cô, giống như muốn xuyên thấu ý nghĩ của cô.

Bảo Bảo nhìn chằm chằm anh. Anh giúp cô tháo mũ bảo hiểm xuống, cũng tháo mũ của mình, sau đó anh cúi đầu, bóng đen trùm lên mặt của cô, hơi thở nóng lướt vào trong mũi, đôi môi mềm mại đặt lên môi cô.

(Clair: cuối cùng cũng có nụ hôn đầu tiên ^^ *tung hoa* *tung hoa* *tung hoa*)

*****

Oanh! Chuyện gì xảy ra? Anh hôn cô?!

Mọi người vốn đang xôn xao, bỗng nhiên an tĩnh, không nói nên lời, trông thấy đều đỏ mặt tim đập, không chớp mắt.

Đàm Hạ Thụ hai tay chống trên mặt đất hai bên, thân thể đè lên Bảo Bảo, nhiệt tình mà hôn cô.

Bảo Bảo mở to mắt, nghe thấy tiếng cười trộm dưới đài. Khi cô ý thức được anh bắt đầu liếm hôn miệng mình, đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng cô, cô... cần anh.

Hạ Thụ bị đau, ngẩng người dậy, đối với cô cười, cười đến vô lại.

"Bảo Bảo, em thua."

Trong lúc cô vì nụ hôn của anh mà hỗn loạn bối rối, trọng tài đã đếm xong, ánh đèn chiếu vào trên người bọn họ, bên lồi đài, mọi người đều đang cười, hồng trần nam nữ cùng cực nhàm chán, thực thích xem loại chuyện ngoài ý muốn này.

"Hạ lưu! Còn chưa cút ra?"

Bảo Bảo nằng. Dính vào trên người cô, đáng ghét. Dám hôn cô? Thật là muốn chết!

"Bảo Bảo."

Hạ Thụ thành thoi địa quay đầu, không để ý nhiều người như vậy đang nhìn, lại vẫn bá đạo đè ép cô, ngón tay trái quăn tóc của cô, trong mắt tràn ngập ôn nhu.

"Em đã đáp ứng, chỉ cần anh đánh thắng coi như em bạn gái của anh."

"Đúng!"

Người chủ trì cũng tới đứng ở bên cạnh bọn họ xem kịch vui, y hướng về phía Microphone nói:

"Lớn tiếng nói ra đi, Hùng tiểu thư, đáp ứng anh ta sao!"

Ông ta cho mình là người chủ trì tiết mục Hồng nương xe duyên sao? So với người trong cuộc còn kịch động.

"Hùng tiểu thư, Đàm tiên sinh vừa đánh vừa cắn, thể hiện anh ta rất có thành ý, cô cũng nên lớn tiếng nói ra!"

Quần chúng vỗ tay cười lớn, Đinh Từ Nhu che cũng cười đến hai vai phát run, Lão Đại bị nam nhân áp dưới thân thể, một chút biện pháp cũng không có, còn bị người chủ trì trêu chọc, chưa từng thấy Lão Đại như vậy chật vật.

Microphone nhét vào khoe miệng Bảo Bảo, người chủ trì ồn ào:

"Nhận lời anh ta đi, không nên xấu hổ, chúng tôi sẽ không cười cô, ha ha ha ha ha..."

Rõ ràng là đang chê cười cô! Bảo Bảo trừng người chủ trì một cái, nhìn đám nam nữ đang đứng bên lồi đài xem "chuyện tốt", đáng giận! Những người này có chủ tâm muốn bêu xấu cô. Rất tốt!

Cô hướng về phía Microphone nói:

"Tôi không thể đáp ứng Đàm tiên sinh."

"Nga? Tại sao?"

Người chủ trì hỏi.

"Tôi đối với bạn trai yêu cầu rất cao."

"Xin lắng tai nghe."

Hạ Thụ mỉm cười.

Nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, mọi người muốn nghe điều kiện "nữ hiệp" kén chồng.

Người chủ trì nói:

"Hùng tiểu thư đem điều kiện nói ra đi, rốt cuộc là cao bao nhiêu a? Tôi xem điều kiện của Đàm tiên sinh đã là rất tốt rồi!"

Người chủ trì thay Hạ Thụ cảm thấy bất công, cô gái này cũng không nhìn một cái điều kiện của mình, cũng không phải là bộ dạng nghiêng nước nghiêng thành, còn như vậy kênh kiệu.

Phía dưới khán giả bàn luận xôn xao ——

"Cô ta cho mình là người nào a?"

"Ồ, bộ dạng bình thường, đàn ông không chê thì thôi, còn dám như vậy kén chọn!"

"Trên đường tùy tiện tìm một cô gái cũng so với cô ta xinh đẹp!"

"Ta liền so sánh với cô ta tốt!"

Bát quái bát quái... Mọi người nghị luận xôn xao.

Ganh tỵ! Hừ, nhìn Đàm Hạ Thụ đáng đáp anh tuần đã thắng được nhất trí khen ngợi, Bảo Bảo lại càng không thoải mái. Cho dù cô điều kiện chưa ra hình dáng gì, cho dù cô bề ngoài rất bình thường, kia không có nghĩa là ai đến cô cũng không cự tuyệt, cô chính là muốn kiêu ngạo, làm rõ ràng, cô cũng không hiếm lạ gì đàn ông theo đuổi.

Bảo Bảo hướng về phía Microphone nói:

"Đàm tiên sinh, tôi là người rất thô bạo."

"Trong mắt anh đó là một loại cá tính hay."

Anh sáng khoái nói.

"Ha ha ha ha ha ha, câu trả lời rất sắc bén, rất cơ trí."

Người chủ trì mặt mày hớn hớn, khen ngợi.

Bảo Bảo nói tiếp:

"Cùng tôi hẹn hò rất vất vả, tôi sợ anh lực bất tòng tâm."

Đừng nói cô không có cảnh cáo anh.

Phốc! Đinh Từ Nhu chợt cười, đây là thật đấy, Lão Đại ham mê đích thực không giống bình thường.

"Hẹn hò làm sao có thể mệt?"

Người chủ trì tò mò.

Bảo Bảo hỏi hột nói:

"Tôi nhân rồi thích đi lặn, tôi có giấy phép lặn. Tôi nghĩ phép muốn đi nhảy dù, tôi có tên trong danh sách nhảy dù của căn cứ Thiên Cao. Tôi có lúc còn đi leo núi, leo núi Ngọc Sơn là kế hoạch nghỉ hè của tôi. Đúng rồi, tôi còn là hội viên câu lạc bộ cưỡi ngựa, thường đến trường đua Kinh Thiên cỡi ngựa. Còn muốn tiếp tục nói nữa sao?"

Đàm Hạ Thụ đang cười, bên loi đài người xem nghe được tròn mắt hốc mồm, người chủ trì nhìn Bảo Bảo ánh mắt giống như nhìn quái vật.

"Xin tiếp tục."

Chỉ có Đàm Hạ Thụ trấn định như thường.

"Tốt, tôi là hội viên chính thức của tổ chức leo núi quốc tế, thỉnh thoảng tôi sẽ một mình mang lều đi cắm trại dã ngoại, tôi thích thân cận thiên nhiên, không đi hoàn một ngọn núi sẽ không trở về nhà. Lúc tôi mười chín tuổi từng lái xe ô tô lữ hành, còn từng trên ti vi, tiếp nhận phỏng vấn."

Nói xong. Hừm hừ, Đàm Hạ Thụ, tôi xem anh còn dám hay không theo đuổi tôi?

"Oa khá! Cùng cô ta hẹn hò sẽ đoán mệnh đó."

Dưới đài xôn xao bình luận, làm chi lại cũng với một nữ nhân toàn năng như vậy hẹn hò? Nhìn không ra Hùng Bảo Bảo bộ dạng gầy nhom lại có thể khủng bố như vậy.

Cái này... mọi người nhìn về phía Đàm Hạ Thụ, ánh mắt nhiều vài phần đồng tình.

Đang lúc ánh mắt mọi người mong đợi, tò mò vừa thương hại, kiên nhẫn Đàm Hạ Thụ nghe xong, chẳng qua là thật sâu hít một hơi.

Anh ta than thở? Bất đắc dĩ? Muốn buông tha? Hay là? Mọi người suy đoán.

Bảo Bảo hai tay gối sau ót, thanh thoi hỏi:

"Như thế nào?"

Bị hù sợ rồi sao? Can đảm mà từ bỏ đi!

Đàm Hạ Thụ nói:

"Mặc dù anh không có giấy phép lặn, nhưng anh có một chiếc du thuyền, có thể chở em ra biển lặn xuống nước. Mặc dù chưa thử qua nhảy dù, nhưng anh có thể ở bên cạnh cô vũ cho em. Leo núi anh không biết, nhưng anh có người bạn rất...giỏi leo núi, có thể xin cậu ta huấn luyện cho anh."

Trầm Khải đung đung khuỷu tay Hàn Chấn Thanh.

"Nói cậu đấy? Ha hả."

Hàn Chấn Thanh chính là cao thủ leo núi.

Đàm Hạ Thụ tiếp tục đối với Microphone nói:

"Em thích nhảy dù cứ nhảy, anh sẽ giúp em đánh dấu phương hướng hạ xuống, khi em từ trên cao đáp xuống, biết trên mặt đất có người chờ em, có thể an tâm hơn. Em nói xem câu lạc bộ cưỡi ngựa kia có thu hội viên mới hay không? Hy vọng anh vẫn tới kịp tham gia. Leo núi Ngọc Sơn là kế hoạch nghỉ hè của em, cùng em hẹn hò là kế hoạch trước mắt khẩn cấp nhất của anh, thống nhất hai cái này thành một, có được hay không?"

"Thượng đế ~~ cảm tạ người thần tích!"

Dưới đài khác đám sắc nữ kêu loạn

"Trên đài còn có loại nam nhân này, cảm ơn."

"Đàm Hạ Thụ em yêu anh!"

Lại thêm một sắc nữ ném khăn tay tới đây, Bảo Bảo giơ tay lên bắt lấy.

"Đàm Hạ Thụ, em với anh hẹn hò đi, đừng để ý tới họ Hùng kia!"

Lại một nữ nhân kêu loạn.

Mẹ kiếp, không nhìn thấy ta còn ở đây sao?! Bảo Bảo sắc mặt rất khó coi. Qua vài giây, cô nói:

"Tốt, tôi đáp ứng anh, sau này anh chính là người đàn ông của tôi ——"

Cô giơ tay lên, dùng bàn tay còn mang găng sờ sờ khuôn mặt Hạ Thụ.

"Em sẽ thật tốt mà yêu anh."

Kỳ quái, sự tình phát triển đột nhiên lãng mạn như vậy, mọi người thế nào lại cảm thấy lạnh buốt, khắp người phát rét?

"Thật tốt quá."

Đàm Hạ Thụ cười đến càng chói mắt .

"Chúc chúng ta hẹn hò vui vẻ."

Hùng Bảo Bảo học theo động tác của anh, đối anh nháy mắt mấy cái.

"Hùng Bảo Bảo, em sẽ không hối hận."

Đàm Hạ Thụ nói vô cùng kiên quyết.

"Em cũng đảm bảo cuộc sống của anh từ nay về sau sẽ rất. đặc. sắc."

Bảo Bảo cũng đáp lại như đinh chém sắt.

"Kỳ quái, tôi như nhìn thấy có tia lửa lóe lên giữa hai người."

Trầm Khải trộm chạy lên đài, đứng ở bên cạnh hai người nói.

*****

Ba người đàn ông ngồi trong chiếc xe thể thao, dong ruổi ở trên đường. Hàn Chấn Thanh lái xe, Trầm Khải ngồi ở vị trí bên cạnh anh, kẻ bị nữ nhân đánh cho thảm hề hề – Đàm Hạ Thụ nằm ở băng ghế phía sau.

"Cô ấy cố ý thua, mới vừa rồi cô ấy đại khái có thể tránh thoát một quyền kia."

Kết quả cô để cho Hạ Thụ đánh ngã xuống đất, còn bị anh đè ép thật lâu! Hàn Chấn Thanh nói xong rất khẳng định. Anh từ nhỏ học võ, còn từng cùng

đại sư võ thuật Nhật Bản tập qua nhẫn thuật, theo cái nhìn của anh, nghi ngờ Bảo Bảo cố ý thua.

"Cô ta cố ý thua? Tôi không nhìn ra được a!"

Trầm Khải kinh hô.

"Cô ấy là cố ý thua."

Hạ Thụ mỉm cười phụ họa cách nhìn của Chấn Thanh. Khi anh tung ra quyền kia, anh nhìn thấy đáy mắt cô hiện lên vẻ phân vân. Cô nguyên là có thể ra quyền đánh khai quả đấm của anh, nhưng cô một chút do dự, cho nên anh mới có thể thành công đem cô đánh ngã xuống đất.

Đàm Hạ Thụ mỉm cười, hoàn toàn không để ý đến vết bầm tím trên trán cùng cái lưng đang đau nhức, nhìn từng bóng đèn đường nho nhỏ bay vút qua rồi biến mất ngoài cửa xe, tâm tình vui vẻ.

Trầm Khải trầm tư thật lâu mới hỏi nói:

"Cô ta tại sao lại cố ý thua?"

"Đàn! Đương nhiên là bởi vì thích tôi."

Đàm Hạ Thụ dựa sát vào ghế trước ngồi.

"Nhưng tôi lại cảm thấy cô ấy như đang cố tình muốn hạnh hạ cậu!"

Trầm Khải hồi tưởng:

"Cô ta cũng thật ác độc, cùng cô ta gặp gỡ không chết cũng mất nửa cái mạng. Muốn phụng bồi lặn xuống nước, leo núi, cỡi ngựa, nhảy dù, lên núi,... , lên núi xuống biển toàn bộ đều bao hết. Cô gái này có vẻ thích hợp với Chấn Thanh hơn?"

Hạ Thụ ôm cổ Trầm Khải.

"Dam xem thường tôi, lên núi xuống biển tôi không làm được sao?"

"Mẹ kiếp, tôi nói thật, cô ta không có một chút sở thích giống cậu, tại sao lại là cô ta? Còn biết bao phụ nữ tốt thích cậu, tại sao cứ phía thích cô ta?"

"Trầm Khải đáng thương!"

Hạ Thụ thở dài.

"Dì?"

"Cậu chưa từng nói chuyện yêu đương mới có thể hỏi như vậy."

Hạ Thụ lắc đầu.

"A?"

Trầm Khải khốn hoặc.

"Tại sao là cô ấy? Cái này rồi cậu sẽ hiểu ——"

Hạ Thụ sách sách nói:

"Khi cảm giác yêu tới, không có 'tại sao lại là cô ấy?', cậu chỉ biết đối với mình nói 'chính là cô ấy!'"

"Nhưng tôi không cảm thấy Hùng Bảo Bảo có cái gì tốt! Chấn thanh, cậu cảm thấy thế nào?"

Hàn Chấn Thanh giữ vững im lặng không nói, anh chỉ mỉm cười, không phát biểu ý kiến.

Hạ Thụ nói ra cảm giác của mình:

"Tôi cảm thấy cô ấy rất có sức sống, không tệ a!"

Đã gặp nhiều cô gái yếu đuối kiêu kiêu, Hùng Bảo Bảo cường thế quyết đoán ở trong mắt của anh ngược lại lộ ra vẻ đặc biệt.

"Không biết làm sao như vậy, tôi vừa thấy cô ấy, tâm tình liền rất tốt."

Khi nói lời này, Đàm Hạ Thụ vẻ mặt rất ôn nhu.

Trong ấn tượng của anh, những cô gái tâm tư tình tứ, nhạy cảm đa nghi, tim của các cô cũng giống như thủy tinh dễ vỡ, có khi lỡ hện, bọn họ có thể ghi ở trong lòng thật lâu, cũng không nói tại sao không vui.

Các cô thích làm cho đàn ông không đoán ra được tâm tình của mình, thường cố ý không chỉ dẫn "đường đi" cho những người đàn ông đeo đuổi mình, thích xem bọn họ tự mình bay hoay tìm cách lấy lòng các cô.

Có rất ít cô gái giống như Hùng Bảo Bảo, trực tiếp nói ra yêu cầu đối với bạn trai mình. Các cô bình thường cũng không nói ra miệng, nhưng ở trong lòng yên lặng yêu cầu. Khách quan mà nói, Hùng Bảo Bảo thẳng thắn hơn nhiều.

Mất thấy Hạ Thụ bộ dáng khoái trá, Trầm Khải lắc đầu.

"Hạ Thụ a, tôi xem cậu nên hảo hảo mà quay lại thực tế a. Cần thận lịch sử tái diễn."

Hàn Chấn Thanh nghe xong, cùng Trầm Khải trao đổi cái ánh mắt, bọn họ rất ăn ý cười.

Nghe Trầm Khải vừa nói như thế, Hạ Thụ dài mặt, lui về chỗ ngồi phía sau.

"Chuyện theo đuổi Bảo Bảo, không thể để cho con bé biết. Trầm Khải, cậu nhất định phải giữ bí mật!"

"Tôi có nhọc điểm ở trên tay cô ấy a!"

Trầm Khải cười khò.

Hàn Chấn Thanh cười hỏi:

"Hạ Thụ, đã nhiều năm như vậy, còn thoát không được?"

"Nếu để cho con bé biết, tôi liền thảm."

Vừa nhắc tới đề tài này, Hạ Thụ lại đau đầu, thông qua cửa sổ phía sau, nhìn lên mái nhà bên ngoài, ánh sao trong đêm tối lấp lánh.

Bọn họ nói rất đúng em gái Hạ Thụ, một thiếu nữ mười tám tuổi xinh đẹp, kỳ lạ – Đàm Tinh Hà.

Kể từ khi có kinh nghiệm một lần thất tình thê thảm, Đàm Tinh Hà liền nhận định cõi đời này chỉ có độc nhất anh trai là có thể tin, đối với anh mình sinh ra tham muốn mãnh liệt giữ lấy. Hạ Thụ Top 5 lần yêu thương, cũng đều là do cô phá hư. Những cô gái kia chịu không được những hành động quái dị của em gái anh, cuối cùng đều van cầu xin chia tay. Không người nào có biện pháp vượt qua Đàm Tinh Hà, ngay cả Trầm Khải làm cảnh quan cũng phải sợ cô ba phần.

"Ai, cầu thượng đế thương tình, chúc phúc cho tôi cùng Bảo Bảo."

Hạ Thụ ở trước ngực vẽ thập tự giá, bỗng nhiên linh quang vừa hiện, nghiêng người về phía trước:

"Trầm Khải, không bằng cậu theo đuổi em gái tôi đi?"

"Không bằng cậu giết tôi đi!"

Trầm Khải ai oán một câu, ba người cười to.

*****

Đinh Từ Nhu đi theo Hùng Bảo Bảo về nhà. Cô rất hưng phấn, trên đường không ngừng nói chuyện, dường như người tối nay trên lô đài được theo đuổi chính là mình.

"Thật là lãng mạn, thật là lãng mạn!"

Từ Nhu lần nữa diễn lại lời của Đàm Hạ Thụ:

"Mặc dù anh không có giấy phép lặn, nhưng anh có một chiếc du thuyền, có thể chở em ra biển lặn xuống nước. Mặc dù chưa thử qua nhảy dù, nhưng anh có thể ở bên cạnh cô vũ cho em. Leo núi anh không biết, nhưng anh có người bạn rất...giỏi leo núi, có thể xin cậu ta huấn luyện cho anh."

Đinh Từ Nhu đọc lâu lâu:

"Em thích nhảy dù cứ nhảy, anh sẽ giúp em đánh dấu phương hướng hạ xuống, khi em từ trên cao đáp xuống, biết trên mặt đất có người chờ em, có thể an tâm hơn. Em nói xem câu lạc bộ cưỡi ngựa kia có thu hội viên mới hay không? Hy vọng anh vẫn tới kịp tham gia. Leo núi Ngọc Sơn là kế hoạch nghỉ hè của em, cùng em hẹn hò là kế hoạch trước mắt khẩn cấp nhất của anh, thống nhất hai cái này thành một, có được hay không?"

Sau đó cô liên tục lặp đi lặp lại câu cuối cùng, mà bản thân tự cho là câu kinh điển nhất ——

"Thống nhất hai cái thành một, có được hay không? Thống nhất hai cái thành một, có được hay không? Thống nhất thành một có được hay không?..."

"Đình, Từ, Nhu!"

Hùng Bảo Bảo nãy giờ vẫn yên lặng rồi cục lên tiếng.

"A?"

"Buổi tối mình cũng có ở hiện trường."

"Đúng a."

"Mình ở trên lời đài."

"Đúng vậy."

"Chuyện đã xảy ra mình cũng rõ ràng."

"Đương nhiên."

"Cho nên nếu cậu tiếp tục lặp lại những lời này, không chỉ không có ý nghĩa hơn nữa còn rất ngu."

"Ai... Lão Đại lão Đại, cảm động không? Tối nay cảm động không?"

Đình Từ Nhu nằm ở trên giường của Bảo Bảo hỏi.

"Cảm động."

Bảo Bảo nói. Cô ngồi ở trước bàn đọc sách viết viết.

"Wow a, wow a, wow a ~"

Đình Từ Nhu ở trên giường nhảy.

"Rốt cục có người hòa tan trái tim Lão Đại rồi. Thật rất, rất, rất, rất tốt!"

"Đình Từ Nhu, nếu như cậu tiếp tục ở trên giường của mình nhảy loạn, mình sẽ khiến cho cậu sau này bước đi bát quái."

"Bát quái?"

"Đem chân của cậu cắt đứt sau đó giúp cậu ráp trở lại, sau này cậu giống như con cua như vậy nằm úp sấp nằm úp sấp đi."

Đình Từ Nhu ngồi xuống, toái toái đọc:

"Giao hữu vô ý, ngộ nhập lạc lối, sớm biết gia nhập xã hội đen không có kết quả gì hay..."

Bảo Bảo rống:

"Cậu đang ở đây đọc loạn cái gì?! Thực dài dòng lắm điều, đáng ghét."

"Ha ha ha ha..."

Đình Từ Nhu lại hỏi:

"Cậu đang viết cái gì a, Lão Đại? Cậu bây giờ hẳn là nên cùng mình ôn lại chuyện mới phát sinh a, lằng mằng như vậy, đáng giá hồi tưởng liên tục, cùng hảo tỷ muội nói chuyện thâu đêm, cuốn mình trong chăn cười trộm nhớ lại. Tiếp theo thảo luận xem lần đầu tiên hôn sẽ có cảm giác gì, về thái độ, hành vi của đàn ông biểu thị cho cái gì? Anh ta tại sao nói như vậy a? Anh ta có bao nhiêu yêu thích cậu a?"

Đây mới là chuyện con gái thường hay làm.

Đáng tiếc Hùng Bảo Bảo không phải một cô gái bình thường, chuyện phát sinh lớn như vậy, cô thoát nhìn cùng bình thường không có gì khác biệt. Đình Từ Nhu là người ngoài cuộc còn trầm luân trong tình tiết lằng mằng của sự việc, bản thân Hùng Bảo Bảo đã văn đàm phong khinh giống như đêm nay cùng đêm trước không có cái gì khác nhau.

"Lão Đại, cậu không có chút hưng phấn nào sao? Là nụ hôn đầu ai ~ "

"Mình rất hưng phấn."

"Thoạt nhìn không giống."

"Nếu như cậu nhích tới gần một chút, cậu sẽ phát hiện tim mình đập so với bình thường nhanh, nét mặt của mình so sánh với bình thường hiền lành khả ái hơn nhiều."

"Có thật không?"

Đinh Từ Nhu nhảy xuống giường, đi tới, dừng ở bên ghế, khom người nhìn mặt Bảo Bảo.

Ba !

"Wow, đau quá, đau quá a!"

Bị Bảo Bảo cốc một cái.

"Trong đầu đầy tình yêu ngu ngốc."

Đinh Từ Nhu xoa đầu nói:

"Lão Đại, mình không tin cậu một chút cũng không cảm động."

"Mình rất cảm động."

"Nhìn chưa ra."

Đinh Từ Nhu lắc đầu.

"Nếu như cậu đến gần một chút nữa, thấy rõ ràng thứ mình đang viết, cậu sẽ biết mình có bao nhiêu cảm động."

"Nga?"

Đinh Từ Nhu cúi đầu, trên bàn bày ra chính là lịch làm việc của Bảo Bảo, thì ra là Bảo Bảo đang sắp xếp lịch làm việc ——

Sau thứ bảy cùng Đàm tiên sinh đi cỡi ngựa, chủ nhật chơi BB bắn ra. Thứ bảy sau cùng Đàm tiên sinh đi lặn xuống nước, chủ nhật thực chiến. Cuối tuần sau lại cùng Đàm tiên sinh đi nhảy dù, chủ nhật lên núi.

"Ách, lão... Lão Đại? Cậu cảm động chỗ nào?"

Cô chỉ thấy Đàm tiên sinh khổ tới nơi.

"Chỗ này a!"

Bảo Bảo chỉ chỉ làm việc lịch.

"Mình muốn dẫn anh ta lên núi xuống biển, cỡi ngựa, đánh giặc, cùng anh ta tham gia những hoạt động mang tính kích thích, cùng nhau tìm đập rợn lên cảm động."

"Ách, Lão Đại, cậu là muốn hành hạ anh ấy, hay là thật muốn cùng anh ấy hẹn hò?"

"Nếu như anh không thể tham dự những hoạt động mình thích, chúng mình rất khó có thể hiểu nhau, mình làm sao thích anh ta được?"

Thật ra thì tối nay cô có ý nhường Đàm Hạ Thụ, bằng thực lực của cô, anh một quyền kia cô hoàn toàn có thể tránh thoát.

Nhưng khi nhìn Đàm Hạ Thụ bị cô đánh được thảm hề hề kiên trì không chịu nhận thua, cô đã bị khí phách của anh hấp dẫn, cho nên khi quả đấm của anh đánh tới, cô trong lòng có một thanh âm nói ——

"Không bằng cho anh ta một cơ hội? Cùng anh gặp gỡ xem một chút a..."

Cứ như vậy chần chờ, cô nhường, bị đánh một quyền, thua.

Đinh Từ Nhu giúp Đàm Hạ Thụ cầu tình:

"Lão Đại, cậu nói không sai, nhưng là hoạt động của cậu khác hẳn với người thường, đàn ông rất khó tiếp nhận."

"Mình, Hùng Bảo Bảo không phải nữ nhân bình thường, mình muốn đương nhiên cũng không phải bình thường nam nhân."

"Cậu không thể thỏa hiệp một chút xú? Khó được có đàn ông điều kiện tốt như vậy theo đuổi cậu a."

Đổi lại là cô, lập tức quăng Kiều Đại Vĩ, trực tiếp nhận lời.

"Không thể."

Không có chút nào khoan nhượng.

Đáng thương Đàm Hạ Thụ, Đinh Tử Nhu quyết định bắt đầu cầu nguyện cho anh, cô thật muốn tận mắt nhìn thấy vẻ mặt Đàm tiên sinh khi nhận được lịch làm việc này, cô tin tưởng nhất định rất đặc sắc.

*****

Đúng là rất đặc sắc, ngồi ở bên bàn dài trước đạo tràng, Đàm Hạ Thụ nhìn thấy làm việc lịch, vẻ mặt đặc sắc đến Bảo Bảo rất muốn cười.

"Xin hỏi, tại sao hôm trước cười ngửa, hôm sau em lại muốn đi đánh BB?"

Không phải sẽ rất mệt mỏi sao?

"Bởi vì tình hình đặc biệt lúc cưỡi ngựa sẽ khiến em muốn đi Tùng Lâm đánh dã chiến. Giống như lúc em cầm súng càn quét địch nhân, đánh thắng, trong tai vang lên một thủ khúc chủ đề."

"Cái gì khúc?"

"Hoang dã đại phiêu khách."

"Đó."

Hạ Thụ cười, anh yêu phải một cô gái rất thích tàn nhẫn tranh đấu. Anh lại hỏi:

"Được rồi, kia xin hỏi, tại sao lặn xuống nước xong hôm sau lại muốn đi nhảy dù?"

Bảo Bảo rất có sức sống trả lời:

"Trung dung chi đạo a."

"Có ý gì?"

"Một ngày lặn xuống đáy nước, một ngày ở trên không nhảy. Trung dung, thăng bằng, đối với thân thể rất tốt."

"Khụ khụ!"

Đàm Hạ Thụ nhúc nhích đầu, nhưng là vừa cảm giác rất tốt cười.

"Anh muốn hỏi một câu nữa, nhảy dù hôm sau đi lên núi, đây cũng là vì?"

"Đáp án giống như trên."

Cô lạnh lùng địa trả lời.

"Trung dung? Thăng bằng? Có sao?"

Hạ Thụ ha ha cười.

"Một nhảy xuống, một leo đi lên."

"Đúng, đúng, đúng."

Anh lắc đầu, cười lấy ra trong túi áo PDA, đem kế hoạch của cô đưa vào trong sổ điện tử.

"Hùng Bảo Bảo, cuối cùng một cái vấn đề."

Anh thấp giọng nói.

"Gi?"

"Mỗi người đàn ông theo đuổi em, đều phải đi qua những thứ này sao?"

"Mỗi người đàn ông theo đuổi em đều không có trải qua những thứ này."

Cô nói, anh ha hả cười.

"Anh đây là may mắn hay là bất hạnh?"

"Mỗi người đàn ông theo đuổi em đều không có trải qua những thứ này, bởi vì anh là người đầu tiên muốn hẹn hò với em."

Từ trước, đàn ông chỉ cần đối với cô hơi chút biểu hiện một chút hảo cảm, không bao lâu biết được bản tính nữ cường nhân của Bảo Bảo sẽ bị hù dọa chạy.

Đàm Hạ Thụ nghe, ngẩng đầu lên.

"Thật sao? Hùng Bảo Bảo ——"

Cất xong PDA, anh chăm chú nhìn cô.

"Làm gì?"

"Anh rất vui."

"Anh lại vui rồi? Anh thật đúng là dễ dàng vui ha."

Cô cười.

"Anh đã bắt đầu kỳ vọng cuộc hẹn hò của chúng ta, anh cảm giác kia sẽ phi thường kích thích và thú vị hơn nữa."

Anh thế nhưng lại không có bị kế hoạch của cô hù ngã? Anh thậm chí hăng hái bùng bùng.

"Em nói rồi, sẽ làm cuộc sống sau này của anh trở nên rất đặc sắc."

Bảo Bảo ánh mắt chớp động.

"Anh tin tưởng."

Đàm Hạ Thụ nhếch miệng cười, hàm răng trắng chột lóe chột lóe.

"Anh chưa từng hoài nghi, từ cái ngày gặp gỡ em, em chưa từng khiến cho anh cảm thấy nhàm chán qua."

"Hắc hắc, cho nên những chuyện lật vặt này anh cũng đều tiếp nhận, không có ý kiến?"

Bảo Bảo ánh mắt phát sáng.

"Anh chỉ có một ý kiến nho nhỏ."

"Nga?"

"Một tuần hẹn hò hai ngày quá ít."

Anh một câu này, đem cô từ bàn đối diện kéo qua.

"Uy! Đừng loạn."

Bảo Bảo phát ra cảnh cáo, trở tay muốn thoát ra gọng kìm đang khống chế cổ tay cô.

"Tư vị khi hôn em cũng rất đặc sắc."

Anh nói, môi đặt lên miệng của cô. Bảo Bảo lui về phía sau, hai tay anh níu lấy bả vai cô, hơi thở cực nóng ở môi của cô triền miên, đầu lưỡi trượt vào trong miệng của cô, thân mật vuốt ve mọi chỗ trong miệng Bảo Bảo.

Thân thể nóng lên, hô hấp dồn dập, cô vừa muốn đẩy ra anh, vừa không tự kìm hãm được trầm luân trong nụ hôn của anh. Anh ôn nhu hôn xuống, thân thể cô vừa bay bổng lại vô lực...

Ngoài cửa chợt có người gọi:

"Bảo Bảo?!"

Hai người đang hôn nhau bên trong, nhất tề nhìn về phía cửa.

Hùng lão sư giật mình nhìn chăm chăm bọn họ, lời nói không có mạch lạc lấp bắp:

"Các người đang làm gì đó? Đang hôn? Đúng là hôn, chuyện gì xảy ra? A, a? Hai người các người? Chuyện lúc nào phát sinh?"

Đáng thương Hùng ba ba, ông luôn mong đợi con gái mình có bạn trai, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, lại nhìn thấy con gái cùng với đàn ông... hôn nhau.

Bảo Bảo, con động tác cũng quá nhanh!

*****

Đàm Hạ Thụ rời đi đã 3h, Hùng Bảo Bảo cũng đã dùng xong bát mỳ tôm cho bữa ăn tối, Hùng ba ba tâm tình kích động vẫn còn không có bình phục.

Ông giúp con gái tay trái bụng bát mỳ tôm đã ăn xong, tay phải cầm chiếc đũa, thần sắc hoảng hốt, ánh mắt ngây ngốc ngó chừng màn ảnh truyền hình, trong màn hình Lý Tiểu Long đang cùng quý Nhật Bản đánh nhau, Hùng ba ba trong đầu cũng đang đánh nhau.

"Cho nên cậu ta là bạn trai con?"

Chuyện này là lúc nào phát sinh?

"Mới vừa con không phải là đã nói tất cả?"

Đáp được thực thản nhiên.

"Cậu ta là người lần trước lái xe thể thao đưa con về?"

"Con mới vừa nói tất cả a!"

Kỳ quái, ba nghe không hiểu sao?

"Chính là anh ấy, anh ấy gọi là Đàm Hạ Thụ."

"Cho nên các người mới quen..."

Hùng ba ba vươn đầu ngón tay đến:

"Một, hai, ba, bốn, năm... Đại khái nhiều lắm là có thể chỉ có... 2 tuần lễ?!"

Ông kêu to.

"Ồi chao ~ đoạn này đặc sắc, đáng đánh!"

Bảo Bảo thản nhiên như không vẫn nhìn vào vô tuyến.

"Chỉ có 2 tuần lễ!"

Hùng ba ba lặp lại.

"Đúng, đâm hấn, đá hấn, mau đá hấn, đúng, đánh chết hấn!"

Bảo Bảo là fan của Lý Tiểu Long, trăm xem không chán a.

"Chỉ có 2 tuần lễ!"

Hùng ba ba còn đang kinh sợ kêu.

Bảo Bảo liếc ông một cái.

"Ba, làm chi vẫn nói 2 tuần lễ?"

"Ông trời của ta a!"

Hùng ba ba kinh hô, vò vò đầu.

"Đủ rồi đó, gặp quý sao?"

Hùng ba ba trừng con gái.

"Mới 2 tuần lễ các người đã hôn nhau?!"

"Ba chính là muốn nói cái này sao?"

Bảo Bảo sắc mặt trở nên hồng, khẩu khí bởi xấu hổ mà có chút không vui. Vì che dấu lúng túng, cô đề cao âm lượng:

"Là ba muốn con quen bạn trai."

"A, này, này..."

Hùng ba ba cà lăm. Nói không sai, nhưng là cô có phải hay không tiến triển quá nhanh?

"Người khác có được hay không? Mới 2 tuần lễ con đã "mô" (là hôn a ^^) cậu ta sao?"

"Lần trước anh ấy đưa con về, ba không phải nói anh ấy không tệ sao?"

"A, này, này..."

Lại cà lăm.

"Thật sự ta nói như thế qua... Cậu ta làm việc ở đâu? Làm cái gì?"

"A, kia... Cái kia..."

Đến phiên Hùng Bảo Bảo cà lăm, cô cúi đầu, mơ hồ nói một câu:

"..."

"Cái gì? Không có nghe rõ."

Hùng ba ba hỏi lại.

Bảo Bảo quệt quệt mồm.

"Nhà anh ấy mở nhà hàng."

"Nga, cậu ta phụ giúp công việc của gia đình?"

"Ừ."

"Tốt như vậy sao? Đàn ông không phải nên có sự nghiệp của chính mình sao?"

Hùng ba ba gãi gãi đầu.

"Đúng a!"

Hùng Bảo Bảo dùng sức gật đầu.

"Bảo Bảo, con không phải là ghét nhất cái loại loại đàn ông ăn bám gia đình sao?"

"Đúng a."

"Kia... Tại sao..."

Hùng ba ba không giải thích được.

"Con thật thích cậu ta? Các con thực đang hẹn hò sao?"

Bảo Bảo không có trả lời, cô trong đầu buồn bực, trong lòng có loại quái dị cảm thụ.

Đàm Hạ Thụ không phải là mẫu hình cô thích, chính nghị lực theo đuổi cô của anh mới khiến cô bắt đầu chú ý anh, còn chân chính làm cho cô động tâm, lại chính là lời của anh nói ——

Em thích nhảy dù cứ nhảy, anh sẽ giúp em đánh dấu phương hướng hạ xuống, khi em từ trên cao đáp xuống, biết trên mặt đất có người chờ em, có thể an tâm hơn.

Cô cho là những lời đó, chỉ nói là nói mà thôi. Cô biết có rất nhiều cô gái, bị hoa ngôn xảo ngữ của đàn ông lừa gạt, cho nên khi Đàm Hạ Thụ không chút do dự đem lịch trình hẹn hò của cô ghi vào PDA của anh, cô nhìn vào trông mắt anh, nhìn thấy một loại ngoan cố, nhưng ôn nhu.

Cho đến lúc này, Hùng Bảo Bảo mới bắt đầu thật tình suy nghĩ muốn cùng người đàn ông này tìm hiểu. Có lẽ cô là thực chậm hiểu, cũng có thể cho đến lúc đó, cô mới cảm giác được, Đàm Hạ Thụ thật là một nam nhân đẹp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đừng Nói Ta Yêu Hần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Một chiếc du thuyền rẽ nước đi, cách đất liền càng ngày càng xa. Mấy cánh chim biển vút bay trong không trung. Sóng triều vỗ vào mạn thuyền, cũng ôn nhu ôn nhu vỗ về đôi nam nữ trên boong thuyền.

Sắc rượu vàng óng, từ trong miệng chai trong suốt chảy xuống, chảy vào trong chiếc ly thủy tinh chân dài. Năm ngón tay nhỏ dài cầm ly gợn cao, khẽ nhấp một ngụm rượu trong ly.

Anh để xuống chai rượu, cúi người muốn hôn lên môi cô gái đang nằm trên ghế.

"Bảo Bảo... Ài!"

Hận không thể được như ý, đầu gối của cô kịp thời đề ở lồng ngực của anh, ngăn cản mưu đồ muốn tòi gần của anh.

"Thiếu gia động thủ động cước."

Hùng Bảo Bảo hất mái tóc dài, liếc mắt nhìn anh.

Đàm Hạ Thụ ánh mắt trầm xuống.

"Em không biết, ánh mắt có thể giết người?"

"Có ý gì?"

Bảo Bảo lười biếng ngồi dậy.

Anh định trụ cổ của cô, khẽ nâng gương mặt cô:

"Ý là, ánh mắt em mới vừa nhìn anh, rất gọi cảm... Gọi cảm đến mức có thể giết chết anh."

Tiếp tục tiến công, cúi đầu muốn cướp đoạt đi đôi môi đỏ mọng kia, ách... Đầu ngón tay ngăn trở cái miệng của anh.

"Ngô..."

Thất vọng a!

Cô lạnh lùng nói:

"Khí trời rất nóng, đừng ngồi gần như vậy."

Anh cười, trán cộng lấy trán cô.

"Em cảm thấy nóng là vì bộ đồ lặn trên người em."

Bộ áo lặn bó sát màu đen đem toàn bộ đường cong hoàn mỹ của cô phơi bày, anh sao có biện pháp giữ khoảng cách đối với bảo bối khả ái này? Lúc cô ăn mặc kiểu gọi như vậy, anh chỉ muốn đem cô kéo đến dưới khoang thuyền triền miên, đem mớ y phục phiền phức này vứt đi, đem cô theo ở trên giường, lên vào trong cơ thể cô, giải phóng mình trong vận động kiểu gọi (Clair: từ này của tác giả)...

"Đừng cho là em không biết anh đang suy nghĩ gì?"

Cô nhéo lỗ tai anh.

"Anh thừa nhận là anh muốn đánh với em một trận."

"Đánh nhau?"

Cô khiêu mi.

"Ồ trên giường... Ngó!"

Bị đá một cái.

Hùng Bảo Bảo cầm lên dụng cụ lặn trên mặt đất.

"Được rồi, em muốn xuống nước, anh biết điều một chút ở trên thuyền đợi."

"Ồ trên giường?! Tuân lệnh."

"Trên thuyền, ngu ngốc!"

Anh ha hả cười, cô trừng anh một cái, cầm lấy mặt nạ, đeo bình dưỡng khí lên lưng, mặc xong, chuẩn bị xuống nước.

Anh bắt được cô, cười nói:

"Không thể đi."

"Cái gì?"

"Dựa theo quy định, không có bạn lặn, không thể một mình lặn xuống nước."

"Em có giấy phép, rất an toàn."

"Bất kể em có giấy phép, dựa theo quy định vẫn là phải mang theo bạn lặn xuống biển."

Hùng Bảo Bảo lãnh băng băng nói:

"Vậy anh bắt em không được xuống?!"

Số người có giấy phép lặn quá ít, nếu như mỗi lần lặn đều cần tìm người tham gia, cô có thể còn chưa tận hưởng được niềm vui khi lặn đã tức chết!

"Anh theo em xuống biển."

Bảo Bảo cười, hỏi:

"Đàm Hạ Thụ, em không nghe lầm chứ? Lúc ở trại huấn luyện ngựa, em cỡi ngựa, anh làm gì?"

"Ồ bên cạnh thương thức bạn gái tư thế anh đứng cưỡi ngựa."

Anh không biết cưỡi ngựa, không hciuj lên ngựa ra sân, không thể làm gì khác hơn là ở bên cạnh thương thức cô phóng ngựa dong ruỗi.

"Sau đó, lúc bắn BB anh lại đang làm gì?"

Bảo Bảo cười hỏi.

Ai, anh thật thích bộ dáng mỉm cười của cô, đặc biệt khi người khiến cô cười lại là anh!

"Anh yêu thích hòa bình, không thích ra tiền tuyến, cho nên ở hậu phương cổ vũ em cố lên!"

Bắn BB chia làm hai tổ nhân mã, anh ở bên cạnh xem xét hai quân giao chiến, trong bụng thầm nghĩ: kia cùng đánh nhau trông thật giống a.

"Cho nên?"

Bảo Bảo khiêu mi cười hỏi:

"Anh bây giờ muốn đi theo em lặn xuống nước? Đừng có nói đùa! Chuyện này so sánh với cỡi ngựa, đánh BB đều khó hơn."

"Anh biết, anh chưa từng nói nó dễ dàng a!"

Hạ Thụ nhún nhún vai.

"Chẳng lẽ anh muốn em dạy cho người lặn xuống nước?"

"Hiện giờ có thể không?"

Hạ Thụ ha hả cười.

"Anh nghĩ em không có tính nhẫn nại này."

"Đúng, em bây giờ chỉ muốn mau mau lặn xuống đáy biển cùng cá chơi đùa."

Cô xoay người đi, anh lần nữa kéo cô.

"Lại thế nào?"

Cô không nhịn được, còn tiếp tục đông dài mặt trời cũng xuống núi mất.

"Chờ anh mười phút."

Anh đi vào khoang thuyền, một lát sau đi ra, trên người mặc y phục lặn.

"Anh?"

Cô ngậy ngậy cả người.

"Anh nói, anh với em xuống biển."

"Cái này phải có giấy phép..."

"Anh có."

Hạ Thụ khom người, từ bao da nhỏ, móc ra giấy chứng nhận, giơ cho cô nhìn, thuận tiện thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của cô. Hắc hắc, cuối cùng cũng hòa cô được một quả.

"Làm sao có thể?"

Bảo Bảo nhìn chăm chăm tờ giấy chứng nhận, cấp bậc của anh thế nhưng so với cô còn cao.

"Anh có giấy phép lặn? Anh tại sao không nói? Em cho là ——"

"Em cho rằng anh là một kẻ chỉ biết chạy xe, suốt ngày la cà ở các câu lạc bộ, là một đại thiếu gia suốt ngày trốn trong phòng điều hòa, không chịu vận động."

Anh nâng tay cô.

"Em đoán không sai, chỉ là anh vừa lúc có học qua môn lặn. Đến đây đi, chúng ta cùng hẹn hò dưới đáy biển."

Đeo lên bình dưỡng khí, kéo lưng cô quay về phía biển, ngồi bên thành du thuyền.

Bọn họ mang mặt nạ, ngậm ống dưỡng khí, đeo chân nhái.

Anh vỗ vỗ bả vai cô, không tiếng động hỏi cô đã chuẩn bị xong chưa?

Cô cười, lắc đầu, cô nhưng lại đánh giá thấp Đàm Hạ Thụ. Cô nhìn lại anh, hướng anh ra dấu OK.

Anh mỉm cười, gật đầu. Đồng thời, bọn họ hít sâu một cái, lấy một động tác thuần thục, thân thể ngã về phía sau, chìm vào lòng biển. Bọt nước bắn lên, mãnh liệt rung động trong chốc lát lại trở về yên tĩnh.

*****

Hai bóng người màu đen chìm vào biển sâu, ở độ sâu 20m dưới mực nước biển ngụp lặn. Hạ Thụ cùng Bảo Bảo làm bạn đi về phía trước, từ ống thở phun ra những chuỗi dài bọt khí, vài con cá tò mò lội tới đảo xung quanh họ, vài đuôi cá Thạch ban (Clair; ta không biết đó là cá gì =.) che ở phía trước bọn họ. Hạ Thụ nhìn Bảo Bảo một cái, Bảo Bảo cũng nhìn về phía Hạ Thụ, cô chỉ chỉ chúng, bàn tay hướng cá Thạch ban, con cá giống như là bỗng nhiên từ trong mộng tỉnh lại, tức thì há to miệng rồi đột nhiên vẫy đuôi chạy trốn.

Bảo Bảo nhanh nhẹn khéo léo truy đuổi con cá, Hạ Thụ theo sát bên cạnh cô. Giữa cuộc truy đuổi, cùng với đàn cá, lân tinh lờ lờ sáng, sặc sỡ đến loá mắt.

Đó là một thế giới không tiếng động, bọn họ chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của chính mình. Hai người bơi tới bên rặng san hô, sắc thái diễm lệ, sáng lạng thế giới đáy biển, vài con cá nhỏ núp dưới rặng san hô trộm xem bọn họ. Bảo Bảo vừa lặn, thỉnh thoảng nhìn lại Hạ Thụ, anh vẫn theo sát phía sau bên phải cô.

Cô có một loại cảm giác kỳ dị, phảng phất bất kể cô bơi tới chỗ nào, anh cũng sẽ đuổi theo; bất kể cô phát sinh chuyện gì, anh cũng sẽ đứng lúc ra tay giúp đỡ. Phảng phất anh quan sát nhất cử nhất động của cô, bất kể cô đi phía trước hoặc là lui về phía sau, bất kể cô rẽ trái hoặc sang phải, anh cũng đều theo sát bên người cô.

Bảo Bảo bơi lên bơi lên, hôm nay nước biển dường như đặc biệt ôn nhu? Hôm nay tư thế lặn tại sao lại có vẻ bừa bãi? Cô vừa quay đầu lại nhìn anh, anh đang cùng cô ở chốn biển sâu này, vui đùa cùng những con cá.

Hùng Bảo Bảo cảm thấy, bản thân vốn kiên cường độc lập, rốt cục có được cảm giác được bảo hộ, cô tận dưới đáy lòng mỉm cười.

Đàm Hạ Thụ... Cùng với một kẻ không hiểu phong tình như cô, cùng nhau hóa thành hai con cá. Cô rất khoái trá, trời ạ, cô thật rất khoái trá a!

Bọn họ ngoa du một trận, lúc cao lúc sâu, nhìn ánh mặt trời chiếu vào đáy biển, quang ảnh xuyên thấu thế giới màu lam, rồi là tả bên cạnh bọn họ, sau đó bọn họ ở trong vô số quang ảnh mà xuyên qua .

Đàm Hạ Thụ bỗng nhiên hướng cô ra dấu, cô chậm lại động tác, nhìn anh chỉ chỉ san hô, trên rặng san hô có một lọ thủy tinh.

Hạ Thụ nhặt lấy lọ thủy tinh, Bảo Bảo nghĩ —— không ngờ anh còn biết nhặt đồ bỏ rơi, thật biết bảo vệ môi trường a!

Hai người bơi một hồi, trở lại độ sâu 3 thước, đợi quen với khí áp, mới trở lên du thuyền.

Hai người lục tục đổi lại y phục, lúc này mặt trời đã ngả về phía Tây, ráng hồng nhuộm cả một góc trời, giống như hồng hỏa ở bầu trời thiêu đốt, mà bên dưới biển xanh vẫn an tĩnh vỗ về du thuyền dập dềnh.

Bảo Bảo thay y phục xong, cô tựa vào ghế nằm rũ rũ tóc.

Đàm Hạ Thụ mặc một cái quần dài màu nâu nhạt dệt bằng sợi dây đi ra. Ánh trời chiều chiếu vào tầm mắt, Bảo Bảo dùng tay che trên trán, nhìn rõ ràng anh.

Hắc, dáng người thật tốt! Nhìn anh nửa thân trên cởi trần đi ra, Bảo Bảo tò mò ngó chừng người đàn ông đang đến gần, ánh mắt rơi vào thân thể rắn chắc của anh. Không nghĩ tới vị công tử này, không hề giống trong tưởng tượng của cô – vẫn nhợt nhạt, ngược lại, da thịt rõ ràng, bụng rắn chắc, làn da màu đồng cổ tuyệt mỹ, kêu gọi, cô lại hướng lên nhìn, bị một vết sẹo thật dài trên lồng ngực anh chấn trụ.

Anh chú ý tới vẻ mặt đột biến của cô, cúi đầu nhìn một chút vết sẹo trước ngực, ngẩng đầu hướng cô nháy mắt mấy cái.

"Sợ sao?"

Khăn lông vắt lên bả vai, anh tới bên cạnh ghế nằm của cô ngồi xuống.

"Đàn ông đều nên có vài vết sẹo, như thể mới tỏa ra khí thế nam nhi."

"Tại sao có vết sẹo này?"

Bảo Bảo ngó chừng lồng ngực của anh, đoán lai lịch vết sẹo này.

"Em thật muốn biết?"

Anh gác chân, hai tay gối ở sau ót, bộ dáng rất là thích ý.

"Chuyện gì xảy ra a?"

Một vết sẹo lớn như vậy xẹt qua ngực, nhất định là có chuyện xưa đặc sắc.

Anh đang nhìn bầu trời nói:

"Anh lúc tuổi còn trẻ tham gia bang phái trên giang hồ, lên làm lão Đại, lúc cùng người ta tranh giành địa bàn bị chém."

Bảo Bảo liếc anh, nói rõ không tin.

"Ba em cũng biết không ít nhân vật hắc đạo, đem danh hào của anh nói lên xem, không chừng có chút ấn tượng."

"Gà núi."

Anh nhếch miệng cười một tiếng.

"Anh trước hiệu gà núi?"

Cô buồn cười hỏi.

"Núi chó."

"Gọi núi chó?"

"Chó điên? Đen mèo? Hắc đạo huynh đệ không phải là đều lấy tên như vậy?"

"Nói thật sao."

Cô cười.

"Được rồi."

Anh vươn tay trái ra, xoa mái tóc thật dài của cô, lần này cô không có tránh né sự đụng chạm của anh. Anh nhìn cô, ánh mắt thật ôn nhu.

"Đây là vết sẹo lúc phẫu thuật tim còn lưu lại."

Anh hơi hột thuyết.

"A?!"

Bảo Bảo nhảy xuống ghế nằm, nhìn chăm chăm anh.

"Anh bị bệnh tim?"

"Đã ổn rồi, không phải là quá nghiêm trọng, chẳng qua là dị tật bẩm sinh..."

"Tại sao không nói sớm?! Có bệnh tim không thể lặn xuống nước."

"Anh nói đã tốt lắm."

"Vạn nhất lại phát tác thì sao?"

"Bác sĩ đã bảo đảm, anh bây giờ cùng người bình thường không có gì khác biệt."

"Nào có chuyện như vậy, sớm biết anh có bệnh tim, em cũng sẽ không —— "

Ánh mắt của anh rùng mình.

"Sẽ không để cho anh với em lặn xuống nước sao? Đừng như vậy."

Dường như anh bệnh sắp chết vậy.

Cô im lặng. Ánh mắt anh chợt nghiêm túc, làm cho cô cảm giác được anh ghét người khác xem anh như con bệnh.

Bảo Bảo khẩu khí mềm mại:

"Bất kể như thế nào, có bệnh tim không thích hợp lặn xuống nước, khi anh học lặn có phải hay không đã giấu huấn luyện viên?"

Nếu không, không thể nào dạy anh lặn xuống nước.

"Chúng ta có thể đổi đề tài khác không?"

Thanh âm của anh khó được căng thẳng, vẻ mặt cũng dị thường nghiêm túc.

Bảo Bảo vội vàng muốn cho anh hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề:

"Vạn nhất anh —— "

"Đáng chết."

Anh chợt từ ghế nằm đứng dậy, bỏ lại cô, đi vào phòng lái, kết thúc cuộc nói chuyện.

Cô lần đầu tiên lãnh giáo tính tình Đàm Hạ Thụ, sự phẫn nộ của anh khiến cho cô không hiểu nổi lại cảm thấy rất giận. Cô cũng là vì tốt cho anh, vừa nghĩ tới cô mang người bị bệnh tim lặn xuống nước, hắc, vạn nhất mới vừa ở đây biển phát sinh trạng huống gì, anh sẽ không toàn mạng.

Anh không biết tốt xấu cũng thôi đi, anh không thương tiếc tánh mạng còn tức giận cô? Haizz! Bảo Bảo phiền não thở dài. Vốn không phải chuyện của cô, cô tức giận cái gì? Cô khản trương lại vì cái gì? Cô lo lắng! Lo lắng? Đúng vậy a, Bảo Bảo ảo não nghĩ —— cô thể nhưng bắt đầu khản trương vì

người đàn ông này.

Nghĩ cô Hùng Bảo Bảo vốn là nữ trung hào kiệt, anh dừng tiêu sái, từ bao giờ lại trở nên lè mề, còn khổ tâm khô miệng khuyên anh, muốn chết. Buồn nôn nhất chính là người ta không những không cảm động còn nổi giận với cô.

*****

Đàm Hạ Thụ đợi ở phòng lái, anh sinh khí.

Bảo Bảo đứng nghiêm trên bong thuyền, cô cũng khí.

Không khí giăng co nặng nề, cô ngồi trở lại ghế nằm, đưa lưng về phía anh đang nằm, nhìn bóng trời chiều, cánh chim bay là là trên mặt biển. Bất kể, anh muốn khí cứ khí, đừng tưởng rằng cô sẽ đi qua cùng anh hòa giải. Hừ, anh cứ từ từ chờ đi!

Không biết qua bao lâu, du thuyền nhỏ neo, Đàm Hạ Thụ điều chỉnh phương hướng du thuyền, quay về.

Gió biển vỗ nhẹ gương mặt của cô, mái tóc dài buông sau lưng, nhẹ nhẹ tung bay, nhưng lòng của cô vẫn còn ứ đọng, không thể thanh thản.

Bỗng nhiên, phía sau thuyền đến tiếng ca ——

"Why do bird suddenly appear, Everytime you cue near, Just like me they long to be, close to you..."

Cô cười, "Close to you". Cô nhìn lại, cách ô cửa kính phòng, thấy anh đang cầm lấy Microphone của du thuyền, hướng cô hát ——

"Why do star fall down from the sky, Everytime you walk by, Just like me they long to be Close to you..."

(Vì sao sao từ trên trời giáng xuống? Chỉ cần nàng vừa đi gần. Tựa như ta giống nhau, bọn họ cũng khát vọng đến gần người.)

Cô trong lòng bùng lên âm áp, nghe tiếng hát cất lên từ chất giọng trầm thấp của Đàm Hạ Thụ.

"Close to you, oh~~close to you, close to you."

Ánh mắt nồng nhiệt chăm chú nhìn cô, cô mỉm cười, đón nhận ánh mắt anh.

Anh ngâm nga lặp lại Close to you,... Phảng phất tâm của bọn họ, một cách thần kỳ cũng từ muôn dặm xa cách mà nhích gần, nhích gần.

Chỉ trong một cái chớp mắt, nữ anh hùng hào kiệt Hùng Bảo Bảo từng ba lần vô địch võ thuật, cuối cùng cũng không thể kháng cự được ma lực tình yêu, nếm tư vị yêu thương ngọt ngào, trầm luân trong biển tình yêu.

Bốn mắt nhìn nhau, bài ca đưa tình, du thuyền lung lay, cô cảm thấy cô yêu người đàn ông này. Thì ra yêu một người cảm giác lại thư thái như vậy, lười biếng, bay bổng, rất ngọt ngào a. Đường như bị cảm giác hạnh phúc trong suốt đoàn đoàn lớp lớp bao vây, dường như cả thế giới này chỉ còn lại có anh, như thể chói mắt, đáy mắt cô lóe sáng, Bảo Bảo cảm thấy cả người từ trong ra ngoài sáng lên.

Từ không chấp nhận ai chinh phục, cô giờ đây cam nguyện đầu hàng khi chạm đến đáy mắt anh.

Anh cố định phương hướng đi tới, đi ra khỏi phòng lái, trở lại bên cạnh cô.

"Trời sắp tối rồi."

Anh ngồi ở bên người cô.

"Thực vui về."

Cô theo bản năng thuyết.

"Không nở về nhà?"

Hạ Thụ nghe vậy mỉm cười, vén sợi tóc lòa xòa trên má cô.

"Thì ra là cùng anh hẹn hò vui vẻ như vậy?"

Cô ngắc cäm, cười liếc anh, không trả lời.

Đi? Chấp nhận? Anh khiêu mi.

"Không theo anh đấu võ mồm nữa rồi?"

Cô không phải là rất thích cạy mặh ?

"Hy vọng em mở miệng cãi lại anh? Em thật không nên để anh thất vọng, anh —— "

"Hắc!"

Lấy ngón tay nhẹ che môi của cô, đáy mắt tràn ngập nụ cười.

"Em im lặng đi, anh có phần thưởng cho em."

"Phần thưởng?"

Cô cười, lông mày giương lên.

"Đúng a."

"Cái gì?"

Cô đối mặt với anh, ngồi thẳng người.

Hạ Thụ khom người lục trong đồng hồ mới lặn dưới nước lên, cầm lên chiếc lọ vừa nhặt được.

"Thu hoạch của chúng ta a!"

Anh giờ giờ lên chiếc lọ.

"Anh xem qua, không có quá hạn."

Kéo ra móc kéo.

Cô kinh ngạc:

"Ủy, anh muốn uống nó?"

"Có gì không thể."

Anh uống một ngụm thật to.

"Ừ..."

Nhắm mắt lại, bộ dạng như đang thưởng thức nhân gian mỹ vị.

"Tư vị như thế nào?"

Cô tò mò .

"Tuyệt không thể tả."

Anh tà liếc mắt nhìn cô một cái, đem cái chai đưa về phía cô.

"Em uống một chút xem, có mùi vị của đại dương."

"Em không thích."

Cô đẩy ra tay của anh.

"Em không dám? Sợ cái gì?"

Anh tung mình, gục ở trên người cô, cười cúi nhìn cô.

"Em không phải là cái gì cũng không sợ?"

Cơ thể nặng nề của anh cơ hồ dán chặt trên người cô, khiến cho hô hấp của cô có chút dồn dập.

"Ai biết là do ai ném nó xuống đáy biển? Em không uống thứ đồ uống không rõ lai lịch..."

"A!"

Hạ Thụ chột ôm bụng, sắc mặt đột biến.

"Đau..."

"Làm sao?"

Bảo Bảo vội lấy cái chai vứt xuống đất, vỗ nhẹ lưng anh.

"Đau ở đâu? Bụng? Rất đau sao? Đáng chết! Ngu ngốc, nói anh đừng uống anh hết lần này tới lần khác..."

Anh tiến sát lại chỗ cô.

"Nguy rồi, đau quá..."

Mặt chôn ở trước ngực cô.

"Uy ——"

Bảo Bảo khước mắt co quắp, cúi nhìn tên đàn ông đang hướng trong ngực cô cọ cọ.

"Anh đang diễn trò gì? Mau. Cút. ra!"

"Anh đau bụng."

Anh chôn ở trong bộ ngực mềm mại, mỉm cười.

"Dời đi tay của anh!"

Cô trừng mắt nhìn bàn tay đang vuốt ve ở hông mình.

"Anh cần an ủi."

Hạ Thụ ngẩng đầu, thương cho cô một ánh mắt vô tội.

"Em xem anh là cần một ngàn đồng."

"A?"

Bảo Bảo giơ hai tay thối thối, hừ lạnh.

"Vừa vặn năm trăm, bành bạch hai bên chính là một ngàn đồng."

(Clair: ý là hai bàn tay, bạch, bạch 2 phát ^^)

Hạ Thụ ánh mắt tối sầm lại, vội vàng che kín hai má.

"Uy, đừng động thủ."

"Sắc lang."

Cái gì đau bụng? Căn bản là muốn ăn đậu hủ của cô, cần ăn đòn!

Anh ở trước ngực cô, nhếch miệng cười.

"Sắc lang? Không, anh chính là kim lòng không đậu, vì em xinh đẹp mà kim lòng không đậu."

Anh hai tròng mắt đen lóng lánh tình dục.

"Sắc lang, đừng có dè em nữa."

Cô nheo mắt lại, dùng tay đẩy mặt anh ra, ánh mắt anh quả thực rất sắc tình đó.

"Em có hiểu hay không tình thú?"

Hai tay anh khởi động trên người, cúi trừng cô.

Cô lạnh lùng trả lời:

"Anh có biết hay không cảm thấy thẹn?"

Ánh mắt của anh nóng rực.

"Thứ lỗi cho anh, anh chỉ là quá muốn thân cận bạn gái của mình, anh mới vừa không phải là hát muốn "thân cận em"? Close to you? Em không phải là rất cảm động sao?"

"Em có nói cho anh em rất cảm động sao?"

Cô khiêu mi.

Anh biết cô không có tức giận. Bởi vì trong ánh mắt mỹ lệ của cô lóe ra nụ cười.

"Em mới vừa cười a!"

Anh lười biếng nói, phảng phất rất hưởng thụ cùng cô tranh cãi.

"Đó là bởi vì bài hát của anh buồn cười."

Cô cùng anh đấu võ mồm.

"Nga?"

Anh sách sách nói:

"Hùng tiểu thư, những lời này thực thiếu sức thuyết phục, anh đối với tiếng hát của mình rất có lòng tin."

"Đàm tiên sinh ——"

Cô nháy mắt mấy cái.

"Em đúng chính, em không phải vì giọng hát của anh cảm thấy buồn cười, em cảm thấy buồn cười vì bộ dạng anh cầm Microphone ca hát rất ngu."

Anh lắc đầu lại là sách sách nói:

"Hùng tiểu thư, anh đối với bộ dạng của mình cũng là rất có lòng tin, anh rất tin bất luận anh làm cái gì, xem ra cũng không ngu xuẩn, anh nghĩ em là vì mị lực siêu phàm thoát tục của anh mà cười."

"Đàm Hạ Thụ!"

Bảo Bảo ánh mắt lóe sáng.

"Ừ hử?"

Cô ngón tay nhẹ nhẹ gật gật khuôn mặt của anh, lười biếng nói:

"Em phải lặp lại câu nói lúc nãy của mình."

"Nga? Câu nào?"

"Anh có biết hay không cảm thấy thật?"

Cô tròn trĩnh mắt.

"Mị lực siêu phàm thoát tục? Sách! Thế này mà anh cũng có thể nói ra miệng."

"Hùng Bảo Bảo."

Anh cúi người, làm cho cô cảm nhận được nhiệt khí phát ra từ thân thể anh.

"Làm gì?"

Mắt của cô tối sầm. Thân thể của anh, so sánh với cô tưởng tượng còn to lớn hơn nhiều.

"Anh đối với tính tình thích lảng tránh của em vẫn rất thương thức."

Anh cúi đầu, mũi chạm vào mũi của cô, cảm nhận cô hô hấp dồn dập.

"Sặc... Làm chi?!"

*****

Cảnh báo!!!!

Phần này chỉ dành cho đối tượng 17+, ai chưa đủ tuổi mà mon men đi đọc, Clair không chịu trách nhiệm!

Đáng giận, sắp quá gần đi? Cô len lén nắm chặt quả đấm, chuẩn bị công kích sắc lang.

"Anh phát hiện một chuyện."

"Cái gì?"

Ừ, dám gần chút nữa, liền đánh hấn.

"Em mỗi khi ở một mình với anh, biểu hiện rất không được tự nhiên."

"A? Em nào có!"

Nói lung tung, Bảo Bảo phản bác:

"Em chỗ nào không được tự nhiên?"

Quả đấm siết chặt.

"Em rõ ràng rất yêu thích anh, mới vừa rồi nghe anh hát tình ca, nét mặt của em rõ ràng rất say mê, miệng lại không chịu thừa nhận, như vậy còn không coi là không được tự nhiên?"

"Uy!"

Tự đại cuồng.

Anh hít sâu một cái chậm rãi nói:

"Nhưng anh thật cao hứng."

Bảo Bảo mở to mắt.

"Lại? Anh lại cao hứng rồi?"

Anh có vẻ rất dễ dàng cao hứng ai.

"Bảo Bảo..."

Anh bỗng nhiên dùng sức bưng lấy mặt của cô, hai tay thân mật, nhiệt tình dán sát gương mặt cô.

"Làm gì!"

Quả đấm của cô uy hiếp chống vào cằm anh.

Anh đối với thái độ của cô vẫn rất nhất trí, dùng tinh thần Thiết kim cương (vững vàng), đối với sự uy hiếp của nữ Lão Đại chẳng thêm ngó tới, không sợ không hãi.

"Anh cao hứng em khi một mình đối với anh không được tự nhiên, kia đại biểu một chuyện, em thật yêu thích anh. Có thể, em đã yêu anh. Không! Tuyệt đối là em yêu anh."

"Anh, anh... anh, anh..."

Bảo Bảo mặt đỏ lên, gấp đến độ đầu choáng váng não trường. Kỳ quái, bất luận cô nói thế nào, anh cũng có thể vận vẹo thành ý tứ có lợi đối với anh? Hảo vô lại! Nhưng là, cô làm chi đỏ mặt? Làm chi tức giận? Tại sao nói không ra lời phản kích? Tại sao không thể tinh táo? Đầu trống rỗng, mặt đỏ tới mang tai nhìn chăm chăm gương mặt mỉm cười của anh, đôi mắt đen thẳm,... từ khi nào miệng lưỡi cô lại kém cỏi rồi?

Mặt của anh càng ngày càng gần, cái miệng của anh cũng vậy, hơi thở của anh phất ở trên mặt cô, lòng cô ngửa ngáy, khi anh nồng nhiệt nhìn cô, cô cảm thấy hoảng hốt, suy yếu, không thể chuyên chú. Bởi vì cô cảm giác được anh muốn hôn cô, đúng vậy a, anh giống như là muốn hôn cô. Ánh mắt anh nhìn cô dường như đã xuyên thấu lòng của cô, mạnh mẽ cánh cửa tâm hồn cô! Cảm giác như cô đang trần truồng trước mặt anh, thật đáng sợ a!

Nữ lão Đại luống cuống.

"Em không thèm nghe anh nói nữa."

Kết quả chẳng qua là giận dỗi phun ra một câu. Dù sao như thế nào cũng nói không lại anh, chỉ chuốc thêm tức giận.

Trong mắt anh nụ cười càng sâu, thân thể áp sát chặn lên cô, cô thở không nổi, sắc mặt đỏ hơn, tim đập điên cuồng!

"Vậy tốt hơn chúng ta không nói nữa."

Ánh mắt anh như phát sáng, nồng nàn. Cô đỏ mặt bộ dạng thật đáng yêu, anh có thể cảm giác mặt của cô ở trong lòng bàn tay càng ngày càng nóng.

"..."

Cô nhìn chăm chăm anh, không hiểu ý tứ của anh.

Mũi của anh nhẹ nhàng trượt trên cái mũi của cô, ánh mắt kiên định soi vào mắt cô, tim kẻ sát trái tim đang đập cuồng loạn của cô.

"Chúng ta cũng đừng nói chuyện, chúng ta hôn đi, ừ?"

Cúi đầu, phủ lên miệng cô, kết kết thật thật hôn, đầu lưỡi nhiệt tình tách ra đôi môi cô thăm dò vào trong khoang miệng, cùng cô thân mật đụng chạm, hôn đến cô thở không được.

"Sẽ có người nhìn thấy..."

Cô dúi đi miệng, giả vờ nói.

Anh ôm lấy người của cô, tiếng nói khàn khàn:

"Người nào? Chim? Hay là mây? Hay là cá dưới nước?"

Anh gặm cắn vành tai của cô.

"Em thật là thơm, thật mềm... Anh muốn ở trong thân thể em... Đối với em làm tốt chuyện sắc tình..."

"Anh đủ rồi đó."

Cô thở, anh càng nói càng sắc tình.

"Thí dụ như đem đem đôi tay thích đánh người của em trói chặt..."

Liếm hôn vành tai của cô, một đường kéo dài đến chiếc cổ trắng nõn.

"Sau đó thừa dịp trời tối, trăng cao, sắc tình xâm phạm em..."

Sau đó là bả vai.

Hô hấp của cô bắt đầu hỗn loạn, nói không rõ ràng lắm, biến thành lảm bảm than nhẹ.

Anh nói tiếp:

"Em tính tình thật xấu, có lẽ nên đem chân của em cũng trói chặt, thật tốt trừng phạt em."

Tay của anh chui vào trong áo cô, giật xuống chiếc áo lót, cách lớp áo mỏng, khẽ cắn nụ hồng trước ngực cô.

"Anh muốn dùng nụ hôn nhiệt tình để giáo huấn em, còn có dùng thân thể của anh để trừng phạt em, khiến em hưng phấn đến không thể ngủ, mỗi một đến không thể nằm mộng, để em hòa tan trong cơ thể của anh... Khiến em giống như nước bị nhiệt tình hun đến bốc hơi, phải khóc cầu xin tha thứ, đem em tràn đầy tình lực ép khô..."

(Clair: TT^TT cứu ta với! Lão ca BT này, tán tỉnh dụ dỗ con người ta lại có thể dùng những lời lẽ dâm loạn như thế. Ta còn là xử nữ a TT^TT)

"Anh... Đàm Hạ Thụ..."

Thân thể của cô bắt đầu mềm mại, ý chí lay động. Cô kiều ngạo đâu? Khí phách đâu? Dưới những nụ hôn sắc tình dày đặc của anh hoàn toàn hòa tan, sụp đổ.

"Sau đó... Anh muốn ở trong thân thể của em, đóng dấu..."

Cái miệng của anh, bắt đầu công kích hông của cô.

Thật là đáng sợ, cô cảm thấy rất hưng phấn.

"Đủ rồi, đủ rồi..."

Núu lấy bờ vai của anh, muốn đem anh đẩy ra.

Anh kiên định lập trường, bất vi sở động, bắt đầu xé quần của cô, hôn lên cái khả ái...

Cô kinh hãi co rụt người lại, đầu gối áp sát đỉnh đầu.

"Ngô!"

Phanh, anh té khỏi ghế nằm, kinh ngạc nhìn Hùng Bảo Bảo đang nằm trên ghế, cô cấp tốc thở dốc, tóc phát loạn, đỏ mặt.

"Em... Em không phải cố ý."

Ngã đau sao? Anh đối với cô làm chuyện quá thân mật, làm hại cô quá hoảng loạn rồi mới có thể...

"Em..."

Hạ Thụ trở mặt, đầu chột hướng lên, cười ha ha. Hai khuỷu tay lười nhác chống trên mặt đất, cười đến thở không nổi.

"Đừng cười..."

Bảo Bảo mặt đỏ như lửa đốt.

"Lão Thiên! Em đập anh... Hơn nữa còn là ở thời điểm chúng ta hôn nhau... Bảo Bảo, em thật ác độc."

"Cười xong chưa?"

Bảo Bảo lúng túng. Nhìn anh cười to, nghe anh sáng lảng tiếng cười, nhưng lại có một loại cảm thụ khoái trá, ầm ập ở đáy mắt cô lưu động.

"Em không thích anh hôn em sao?"

Anh trát trát nhân tình.

"Không phải."

Cô đỏ mặt, không tình nguyện thừa nhận. Nói thật là, cô cảm thấy anh hại cô vừa hưng phấn lại rất kích thích, nhưng là loại kích thích này đối với cô mà nói thật là quá xa lạ.

"Nhìn không ra em cũng có lúc xấu hổ."

Hạ Thụ cười liếc cô, có chủ tâm trêu chọc cô.

"Không phải là xấu hổ!"

Mặt càng đỏ, ngay cả lỗ tai đều đỏ, anh hoài nghi nếu tiếp tục náo đi xuống cô sẽ nổ tung!

"Là nhát gan."

Anh cười đến xấu xa.

"Không phải!"

Cô trừng anh một cái.

"Anh hôn em, em không muốn?"

Anh lười biếng hỏi.

"Uy!"

"Em không phải là không sợ trời không sợ đất?"

"Uy!"

"Nga? Ác ác, anh đã đoán đúng, đối mặt với người đàn ông mà em thích, em sẽ thẹn thùng?"

Bảo Bảo nhảy xuống khỏi ghế nằm, ngồi lên Đàm Hạ Thụ, cười ở ngang hông anh, bưng lấy mặt của anh, cúi đầu dè lên miệng anh dùng sức vừa hôn, sau đó, chợt buông ra.

"Ai nói em sợ !"

Anh mâu quang trầm xuống, ôm lấy cổ cô kéo đi xuống, vờ vết tài sản càng nhiều

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Dừng Nói Ta Yêu Hân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hùng Bảo Bảo yêu rồi, Hùng Hoa Anh cao hứng chỉ kém không đốt pháo ăn mừng.

Bạn trai của cô lại anh tuấn tiêu sái, phong độ có thừa, thật khiến mọi người nhìn mà rớt mắt kiếng. Đàm Hạ Thụ sống mũi cao thẳng, thân hình cao gầy rắn chắc, từ y phục đến xe hơi đều đắt tiền. Hắc, thường thức nhất lưu, trang phục nhất lưu, chói mắt chẳng khác nào minh tinh.

Cậu ta hẳn là không thiếu bạn gái, nhưng lại bại dưới gấu quần bò của Lão Đại nhà ông. Càng không đơn giản hơn chính là cậu ta cũng làm cho nữ Lão Đại mang nguyên tắc yêu của cô bỏ sang một bên, say ngã bên gấu quần tây của Hạ Thụ.

(Clair: nhà này có kiểu ví von tình yêu ngộ thế =.=)

Cho nên thân thích cùng bạn bè sau lưng Hùng Bảo Bảo đều cười nói, Đàm Hạ Thụ giống như một gốc cây Gia Lội, mà Hùng Bảo Bảo giống như gấu koala tìm được nơi bầu bạn với linh hồn cô.

Đương lúc Hùng Bảo Bảo cùng Đàm Hạ Thụ tình yêu cuồng nhiệt, trong khi bọn họ dính như hình với bóng, say mê ngập lặn trong bể tình, em gái của Đàm Hạ Thụ, Đàm Tinh Hà, bắt đầu ngửi ra dị trạng.

Anh hai đối với cô lãnh đạm, anh hai thường không thấy bóng dáng, gọi đến điện thoại cầm tay anh cũng thường xuyên tắt máy... Lần này lại là loại phụ nữ chết tiệt nào cũng cô tranh đoạt anh trai?

Đàm Tinh Hà tâm sự nặng nề, khó được anh hai có thể gặp cô, nhưng cô lại tốt cùng không cao hứng.

Cô xiên miếng thịt bò trong đĩa, nhưng lại không nuốt nổi.

"Anh, ngày mai đưa em đi xem "Ký băng hà" mới nhé."

Cô thích xem nhất phim hoạt hình.

"Nga, bộ phim kia..."

Đàm Hạ Thụ ngồi ở trên ghế sa lon, đang xem báo chí.

"Nga, kia bộ phim?"

Đàm tinh hà trừng anh một cái.

"Có ý gì?"

"Không có."

Đàm Hạ Thụ giờ cao tờ báo ngăn trở tầm mắt cô.

"Anh xem rồi?"

Đàm Tinh Hà dùng dao đâm miếng thịt bò.

"Anh biết rõ Tinh Hà thích nhất xem phim hoạt hình, anh còn cùng người khác đi xem?"

"Ngoan."

"Anh đi xem với ai?"

"Em muốn đi xem như vậy, anh tìm Trầm Khải đưa em đi."

Đem bạn tốt tề ra đi.

"Anh có bạn gái rồi?"

Tĩnh Hà nắm chặt đĩa ăn.

"Không có."

Đàm Hạ Thụ nằm ngả ra sau, dùng báo che phủ mặt. Hì, lại tới nữa, thật sự là sự kiện lịch sử tái diễn, kể tiếp em gái anh nhất định sẽ đem hết các loại biện pháp chiếm lấy thời gian của anh.

Quả nhiên!

"Ngày mai đưa em đi mua quần áo."

"Ngày mai anh phải cùng bạn ăn cơm."

"Người nào?"

"ZZ..."

Tiếng ngáy từ dưới tờ báo truyền ra, già bộ ngủ tốt lắm.

"Vậy ngày mốt?"

Đàm Tĩnh Hà cố gắng không ngừng.

Đàm Hạ Thụ phát tay một cái, không được.

Tĩnh hà trố mắt.

"Ngày sau cũng không rảnh? Hôm đó anh bận gì?"

"ZZZ..."

Tiếng ngáy lại bắt đầu .

Nước mắt của cô cũng bắt đầu từ khuôn mặt mỹ lệ chảy xuống, từng giọt, từng giọt nhỏ trên mặt bàn.

Tiếp theo, cô nhất định bắt đầu khóc sụt sịt, quả nhiên!

Tĩnh hà ủy khuất khóc lóc kể lể:

"Gần đây anh luôn không rảnh, em biết, anh có bạn gái, nhất định là như vậy. Cô ấy là ai?"

"Đừng đoán lung tung."

Hạ Thụ thanh âm buồn bực nói.

Tĩnh hà đột nhiên kêu to:

"Cô ta là ai? Cô ta là ai? Cô ta là ai? Cô ta là ai? Cô ta là ai? "

Điện thoại di động vang lên, Đàm Hạ Thụ giờ ra tờ báo, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy số điện tới, anh mỉm cười .

Anh ôn nhu đối với điện thoại di động nói:

"... Tốt, tám giờ sao?"

Liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường trên tường.

"Không thành vấn đề, anh đến gặp em. Ủ, bye."

Cúp máy, đứng dậy, hướng thiếu nữ tức giận trước bàn ăn phát tay một cái.

"Anh đi? Em còn có chuyện muốn nói! Mấy ngày nữa trở lại thăm anh, cùng mẹ nói một tiếng..."

Lời còn chưa dứt, một khối thịt bò bay tới, hướng vách tường phía sau anh.

"Anh hai là đồ ngốc —— em sinh khí!"

Tĩnh Hà nắm đĩa ăn khóc to.

"Tiểu Tĩnh Tĩnh, đừng cáu kỉnh, như vậy không ngoan đâu."

"Anh muốn đi hẹn hò, em biết anh muốn đi hẹn hò!"

Tiểu Tĩnh Tĩnh là nick name anh cùng với mẹ gọi Tĩnh Hà, lúc cô nổi nóng rất giống Tĩnh Tĩnh, vừa cắn còn la hét, ai cũng quản không được.

Hạ Thụ ha hả cười, mở cửa đi.

Đàm Tĩnh Hà tức điên, cầm lấy điện thoại di động, nhấn một dãy mã số.

"Trần Khải!"

"Ách..."

Đang đang dùng cơm, Trần Khải vừa mở điện thoại đã nghe thấy tiếng hét này, lập tức đầu tê dại.

"Đúng, là tôi."

Đàm Tĩnh Hà lạnh lùng hỏi:

"Trần Khải, em không phải là đã nói với anh, vừa nghe thấy thanh âm của em liền phải nói gì?"

Trần Khải cổ họng co rút nhanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dùng một loại khô héo thanh âm nói:

"Anh chưa quên, nhưng bây giờ anh đang ở một chỗ rất nghiêm túc."

"Chỗ nào?"

"Anh đang cùng Thanh tra Trần ăn cơm."

"Kệ anh, nếu anh không nói, em liền đem tấm hình kia đăng trên internet, để cho mọi người nhìn xem bộ dạng Trần cảnh quan mặc quần lót khiêu vũ!"

Cô tùy hứng ồn ào.

"Đàm Tĩnh Hà, thiếu nữ xinh đẹp vô địch thế giới! Thiếu nữ xinh đẹp vô địch thế giới tìm tôi có chuyện gì?"

Anh bất đắc dĩ nói. Ô... Thật mất thể diện.

Ngồi ở đối diện, thanh tra Trần nghe thấy lời này, sợ đến làm đổ chén trà.

Trần Khải nhất thời mặt đỏ tới mang tai, anh hướng Thanh tra ra dấu, vội chạy đến một góc nói chuyện.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Đàm Tĩnh Hà. Trần Khải càng đối cô không có biện pháp, cô càng cảm thấy khoái trá.

"Em hỏi anh, anh trai em có phải hay không lại có bạn gái rồi?"

"Anh trai em không có bạn gái!"

Tuyệt không thể bán đứng Hạ Thụ.

Cô đột nhiên nói:

"Anh ấy muốn anh không nói ra, phải không?"

"Thật không có."

Trần Khải không chút nào buông thả.

Đàm Tinh Hà oa oa gọi:

"Gạt người! Thiếu nữ xinh đẹp vô địch thế giới muốn đem ảnh chụp ai đó mặc quần lót khiêu vũ đăng trên internet."

"Được, anh nói thật."

Ô... Anh thật muốn một giây đập chết cô.

"Hừm hừ, rất tốt."

Đàm Tinh Hà mở ra sổ ghi chép.

"Nói đi, họ gì, tên gì, mấy tuổi, ở đâu? Bộ dạng như thế nào?"

"Họ Mã tên Thất, tám tuổi, ở núi Dương Minh, khỏe mạnh cường tráng, màu da rất đen, chạy rất nhanh, thích ăn phương đường."

Điện thoại yên lặng vài giây, Đàm Tinh Hà lạnh lùng nói:

"Mã, Thất? Anh đang đùa bỡn em?!"

"Đại tiểu thư, anh trai em mua một con ngựa, cậu ta gần đây tham gia câu lạc bộ cưỡi ngựa, thường đi luyện thuật cỡi ngựa, cho nên mới không rảnh cùng em nữa."

Trầm Khải hồ hởi:

"Thật?"

Đàm Tinh Hà bán tín bán nghi.

"Lừa em là tiểu nhân."

Không có sai, anh vốn thấp.

"Thật là như vậy?"

"Thật! Không tin một mình em đi hỏi cậu ấy."

"Vậy lần sau em cũng muốn đi cỡi ngựa."

Cô thử dò xét nói.

Trầm Khải thân thiện nói:

"Được, được, em có thể gọi cậu ấy mua một con ngựa mini cho em cưỡi, dù sao anh của em cũng rất nhiều tiền, hơn nữa cậu ta thương em như vậy, nhất định sẽ đáp ứng."

Trong điện thoại nghe Đàm Tinh Hà a a cười rồi tắt máy.

Hồ! Hù chết. Trầm Khải lập tức gọi điện thoại cho Hạ Thụ.

"Cậu ở đâu?"

Anh mở đầu liền hỏi.

"Trên xe."

"Đi đâu?"

"Đi tìm Bảo Bảo của tôi ăn cơm a."

Khẩu khí rất khoái trá.

"Cậu có thể ác tâm hơn một chút."

Trầm Khải nghe không nổi nữa.

"Đàm Hạ Thụ, em gái cậu vừa tìm tôi!"

Điện thoại yên lặng một giây, Đàm Hạ Thụ sâu kín thở dài.

"Có phải hay không hỏi cậu, tôi có bạn gái hay không?"

"Đúng vậy a, tôi đã lừa gạt cô ấy, làm sao bây giờ? Nếu là phát hiện tôi lừa gạt cô, Tinh Hà nhất định sẽ làm cho tôi khổ chết a!"

"Uy, Trầm đại cảnh quan, con bé chẳng qua là tiểu cô nương, OK?"

"Tôi biết, cô bé ấy chẳng qua là chụp ảnh chúng ta uống rượu say, tôi ăn mặc tươi mát khiêu vũ sexy bị cô bé chụp, cô bé chỉ là uy hiếp tôi sẽ mang tấm ảnh đó đăng trên internet!"

Trầm Khải nổi giận.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười.

"Cậu còn dám cười? Lần đó nếu không phải Chấn Thanh cùng cậu đem tôi quá chén, tôi cũng sẽ không còi quăn nhảy loạn khiêu vũ thoát y! Con mẹ nó, khiến tôi bị em gái cậu khi dễ. Nếu không phải xem giao tình của chúng ta, tôi đã sớm đem con bé bắt lại, đưa đi quản huấn!"

Xú nha đầu thiếu người giáo huấn, ý vào sự cứng chiu của mọi người đối với mình mà vô pháp vô thiên, đáng giận!

"Được rồi, tôi biết cậu rất ủy khuất."

Hạ Thụ hứa hẹn:

"Cho tôi một ít thời gian, tôi nghĩ biện pháp thông qua internet thâm nhập máy tính của con bé đem ảnh của cậu xóa sạch."

"Cậu đã nói nhiều lần!"

Trầm Khải gầm thét:

"Lúc nào mới có thể thành công? Tôi thường nằm mơ thấy ác mộng a!"

Mơ thấy ảnh anh mặc quần lót khiêu vũ bị loan truyền, tỉnh lại luôn là kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

"Cậu cố nhẫn nhịn, tôi nhất định nghĩ biện pháp."

Hạ Thụ trấn an Trầm Khải. Tường bảo vệ máy tính của Tinh Hà quá lợi hại, ngay cả anh trai như anh cũng khó vượt qua được.

*****

Kể từ khi biết Đàm Hạ Thụ từng摸 tìm, Hùng Bảo Bảo ngoài miệng không nói, sau lưng lại thay đổi lịch hẹn hò —— lên núi đổi thành lái xe lên núi uống cà phê, thỉnh thoảng cùng Hạ Thụ còn có bạn bè của anh đến các câu lạc bộ dành cho đàn ông, cùng cánh đàn ông bên trong đánh cược bi-a.

Đàm Hạ Thụ rất nhanh phát hiện, Hùng Bảo Bảo học thứ gì đều rất nhanh, đánh bô-lin hoặc bi-a cũng không làm khó được cô.

Trước kia, Hùng Bảo Bảo đối với hẹn hò không có hứng thú, bất kể là trên tạp chí hay là trong phim, nam nữ hẹn hò bình thường đều là đi xem phim, ăn cơm, tặng hoa, đi lại vài lần, đã lên giường, rất nhanh ở chung một chỗ... Ta! Nhảm chán!

Hùng Bảo Bảo phát hiện, cùng Đàm Hạ Thụ hẹn hò lại vô cùng đặc sắc, kích thích, vĩnh viễn không hết chuyện để nói. Thiên, trước giờ cô chưa từng gặp qua chuyện giống như vậy. Anh mang cô đi xem đua xe, biết cô thích đua xe, liền cùng đưa lão bản ở trường đua xe thông đồng nhau, sau khi cuộc tranh tài kết thúc, cho cô thử một vòng trên đường đua. Bảo Bảo cực kỳ vui mừng, hôm đó cô lái chiếc xe thể thao màu đỏ, nghe thanh âm nổ máy xe rầm rầm, tiếng thắng xe rít trên mặt đất, cảm giác phóng đi nhanh như chớp khiến cô rất thỏa mãn.

Đàm Hạ Thụ đứng ở tại chỗ vẫy tay cổ vũ cô cố gắng lên, lão bản trường đua cầm trên tay hai lá cờ, chờ đến khi Bảo Bảo về đích, lão bản tức cười vung cờ, Hạ Thụ đối với cô chu miệng huýt gió, hoan hô anh hùng Bảo Bảo.

Bảo Bảo đẩy cửa xe ra, bước ra xe, tháo xuống mũ bảo hiểm.

Đàm Hạ Thụ đi tới, cười hỏi bạn gái:

"Chơi vui không?"

Ôm cổ của anh, Bảo Bảo nhảy lên hôn Hạ Thụ. Mái tóc đen ẩm ướt mồ hôi dính trên cổ, trong lòng bay bổng, người đàn ông này thật hiểu cô.

Nhận được nụ hôn tưởng thưởng, Hạ Thụ ôm lại vòng eo nhỏ nhắn, không để ý những người đang nhàn tản đứng xung quanh, dưới ánh sáng, hai người ôm hôn, thế giới nóng rần lên! Yêu làm cho người ta quên căng thẳng, yêu thương khiến cho mọi người trong mắt chỉ có lẫn nhau, thế giới vì bọn họ tồn tại, chứ không phải là bọn họ đang sống trong thế giới.

Đàm Hạ Thụ chinh phục trái tim Bảo Bảo, tình yêu là một loại câu dẫn, hợp ý câu dẫn, cách anh thương thức Bảo Bảo cùng người khác bất đồng, cùng cô hẹn hò cũng không giống như những cô gái khác, cô yêu những kích thích mạo hiểm, anh liền cho cô kích thích mạo hiểm.

Anh còn mang cô đi câu lạc bộ dành cho đàn ông chơi, dunhill là thiên đường của đàn ông. Trên trần nhà bóng đèn màu vàng nhạt tạo thành hình từng cái chén nhỏ, bộ ghế salon bằng da mềm mại, cho dù tâm tình có buồn bực thế nào, chỉ cần ngồi xuống liền cảm thấy mơ màng, không muốn rời đi.

Hạ Thụ ở chỗ này gửi các loại đồ chơi, từ dạng cổ điển đến những loại tình phẩm thiết kế anh đều có, đại phú ông, X giềng chữ trò chơi, xúc xắc, bài kiêu Anh, toàn bộ đều được chế tác bằng thủ công, tinh xảo khiến cho người chỉ cần xem đã cảm thấy vui sướng, chơi đến thần hồn điên đảo, yêu thích không buông tay! Bảo Bảo phát hiện Hạ Thụ là chính là một đại nam hài.

Mà dunhill cùng PUB ồn ào trong ấn tượng của cô bất đồng, ở PUB dunhill cùng Đàm Hạ Thụ ngồi bên nhau, Hạ Thụ cùng bạn bè uống rượu, hút xì gà, trong khói thuốc dày đặc, Bảo Bảo cùng bọn họ chơi bài Brit, hoặc chơi đại phú ông, hoặc là xúc xắc. Sinh ra ở võ đạo quán, từ nhỏ đã cũng cha tham gia các loại hoạt động võ thuật, cô xen lẫn trong các bậc cha chú bạn của ba, đối với mấy cái trò chơi giết thời gian này không xa lạ gì.

Bảo Bảo cùng bạn bè của Hạ Thụ quan hệ rất khá, cô có thể theo chân bọn họ chơi trò chơi, cũng có thể cùng bọn họ thảo luận thể cục quốc tế, tham dự phân tích chánh trị, cùng bọn họ thảo luận kỹ thuật cưỡi ngựa hoặc kỹ thuật lặn, cô thậm chí có thể chỉ điểm bọn họ một vài điều, ví như dụng cụ lặn nhân hiệu nào tốt, con ngựa như thế nào có thể chạy nhanh...

Bọn họ cũng không có rào cản về ngôn ngữ hoặc giới tính, Bảo Bảo ở bên cạnh Hạ Thụ cá gặp nước, tùy ý tự tại.

Nhớ cha trước kia thường khuyên cô ở trước mặt đàn ông nên tỏ ra mình yếu thế, nhún nhường khờ ngốc một chút, nói:

"Như vậy đàn ông mới có mặt mũi, đàn ông không thích bạn gái quá mạnh mẽ, cũng không thích những cô gái hiểu thẳng."

Nhưng là, khi cô ở trước mặt Hạ Thụ thắng bài, cùng bạn anh biện luận thể cục quốc tế, Hạ Thụ có khi chuyên chú lắng nghe, có khi ủng hộ, có khi phản bác. Anh chưa bao giờ không kiên nhẫn hoặc thờ ơ, anh tôn trọng ý kiến của cô, anh thời khắc chế tạo vui mừng.

Trước kia cô vốn thích cười nhạo những lời buồn nôn của anh, bây giờ những lời buồn nôn kia chỉ cần là Hạ Thụ nói cô đều muốn nghe.

Càng ngày càng mong đợi cùng anh hẹn hò, thời gian hẹn hò càng ngày càng muộn, cảm giác mất mát lúc chia tay càng ngày càng nặng. Kể từ sau khi yêu thương, bắt đầu hiểu được tư niệm. Hôm nay chia tay, ngày mai lại bắt đầu mong đợi; ngày mai ước hẹn, ở dưới bầu trời trách sao thời gian trôi quá mau.

Hạ Thụ ở bên cô giống như áng mây nhẹ nhàng; Hạ Thụ rời đi, cô giống như bộ y phục bị mắc mưa. Từ yêu rồi mới biết được, từ trước có nhiều chuyện tự cho là đúng, nguyên lai là cô chưa từng biết, sau khi quen biết Hạ Thụ, mới hiểu được trước kia cô tự phụ tiêu sai là chuyện cỡ nào hoang đường.

Thì ra là yêu là một loại đắm chìm, giống như nha phiến, chạm đến sẽ không muốn dừng lại. Bảo Bảo tâm bắt đầu trở nên mềm mại nhẫn nại, đây là môi trường đầu của cô, Hạ Thụ lại là tay lão luyện tình trường.

Tối nay bọn họ tay trong tay rời khỏi câu lạc bộ.

"Mới vừa chơi cờ anh thua em."

Bảo Bảo trắc thủ, cười liếc anh.

"Đúng vậy a, thua rất thảm."

Anh nhẹ mở một chút khuôn mặt của cô.

Bọn họ mới vừa mới uống nhiều rượu, ánh mắt mê vờng, cước bộ chậm chạp; tâm giống như thuyền trên biển, tình ý nhộn nhạo.

Cô hỏi:

"Ở trước mặt bạn bè mất thể diện, không khí?"

Đàn ông cũng có người không sĩ diện?

"Bạn gái thông minh như vậy, làm chi tức giận."

Anh vô cùng tự nhiên hào phóng.

Bảo Bảo dừng bước, cúi đầu suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn anh, cười khanh khách.

"Nghe nói, đàn ông đều sĩ diện."

"Đúng."

"Vậy còn anh?"

Hạ Thụ vén lên một bên lông mày, cười nói:

"Anh cũng vậy sĩ diện..."

Trắc thủ, ở bên tai cô nói nhỏ.

Bảo Bảo lắng nghe, nụ cười ngọt ngào, tình ý đầy ngập.

Đêm thu, dưới ánh đèn đường, cùng ánh sáng từ trăng sao trên màn trời đêm thả xuống, bao trùm lên bóng dáng của bọn họ.

Bảo Bảo bởi vì lời của anh, cảm động rất lâu sau đó. Mới vừa rồi anh ở bên tai của cô nói ——

"Anh sĩ diện, cho nên mới cho ở chung một chỗ, bởi vì em là tốt nhất."

Bọn họ xuyên qua bãi đậu xe, trở lại chiếc xe thể thao của anh.

Hạ Thụ vặn khóa xe, chiếc xe nổ máy chờ xuất phát, Bảo Bảo phút chốc tung mình úp sấp trên người anh, ngửa đầu cười nhìn anh, ánh mắt phát sáng như muốn nhìn thẳng vào tâm hồn anh.

Anh cười, vòng ôm lấy nàng.

"Em như vậy... sẽ hại anh rất hưng phấn."

Gương mặt gần như tinh khiết nhìn anh chăm chú, y nhiên có thể kích thích ham muốn của anh.

"Em rất vui vẻ."

Cô nói.

"Vì sao?"

Trong mắt của anh tỏa ra ấm áp.

Bảo Bảo mang theo men say nói:

"Em vô cùng phi thường hài lòng biểu hiện của anh!"

Sau khi cùng anh hẹn hò rất nhiều lần, mới nghe thấy cô nói ra những lời này, Hạ Thụ ngửa đầu cười to, không biết nên cảm thấy an ủi hay là khổ sở?

"Trên thực tế anh chỉ triển hiện bảy thành công lực."

Anh nháy mắt mấy cái.

Cô cười ha ha, hai tay chiếm cứ lồng ngực ấm áp.

"Kìa ba thành khác đâu?"

Thật là người tự đại.

"Ba thành khác?"

Buồng xe u ám, anh cười cùng cô tán tỉnh:

"Tạm gác lại em từ từ phát hiện, càng về sau sẽ càng đặc sắc..."

Nói giống như lời quảng cáo ở đầu mỗi bộ phim.

"Em rất nóng lòng xem anh còn có cái gì tuyệt chiêu?"

Cô cười chói lọi, nắm lỗ mũi anh, giống như đang cùng học sinh hư nói chuyện.

"Anh cho em một phương thức nhanh chóng ——"

Nhẹ gặm môi của cô, anh nói:

"Nếu như em tối nay lưu lại..."

Anh quyết định mang cô về nhà.

(Clair: Cái tên Hạ Thụ BT này, càng về sau ta càng phải công nhận hấn BT, quá... quá... quá mức BT >__

*****

Cảnh báo!!!!

Very... very... very... HOT!

Chống chỉ định: tất cả những ai dưới 18 tuổi! Ai không tuân theo hướng dẫn sử dụng, Clair không chịu trách nhiệm.

Khuyến nghị: Mọi người nên cầm sẵn khăn giấy trên tay hoặc bông gòn cũng được, tóm lại là bất cứ cái gì có thể cầm máu đều được.

_____

Cơm nước no nê, vừa lúc tâm tình, chiếc xe thể thao nhanh chóng lách vào bãi đỗ xe dưới đất tòa nhà. Đứng đợi thang máy đi xuống, anh liếc nhìn cô một cái, cô cũng nhìn anh một cái, hai ánh mắt, tràn ngập sương mù nguyên thủy ham muốn.

Cửa thang máy mở ra, bọn họ đi vào. Anh ấn phím, lầu mười sáu.

(Clair: Phim bắt đầu, Clair vô can ** chạy chạy** **hai tay che mắt** Ta không thấy gì hết, không biết gì hết)

Thang máy đóng cửa, anh đột nhiên xoay người lại, đem cô áp vào tường nhanh chóng thực hiện một nụ hôn nóng bỏng. Cô bị nhiệt tình bất ngờ của anh tập kích, mắt hoa lên trước kỹ thuật hôn cao siêu của anh. Anh tùy ý thăm dò mọi ngõ ngách bí mật trong khoang miệng của cô, chiếc lưỡi nóng khiêu khích gọi lên ham muốn trong cô.

Da cô áp chặt vào vách, không ngừng thờ dốc, ông một tiếng, cơ thể của cô bay lên, luân hãm trong thân thể cường ngạnh vội vã của người phía trước, luân hãm trong nụ hôn sâu mạnh mẽ đầy kích tình.

Thang máy lên tới lầu ba, nắm lấy mái tóc đen của cô, anh bắt đầu lấy miệng công kích làn da trắng ngần trước ngực, cô gục trên vai anh thờ dốc.

Lầu năm, bàn tay to trượt vào trong áo sơ mi, ấn vào trong áo lót, bao phủ ở nơi mềm mại ôn ngọc, ngón cái sờ qua đầu vú, cô run rẩy, bật ra tiếng rên khẽ, từ đó bắt đầu tìm đập rối loạn, hô hấp bẽ tan tành.

Lầu tám, bàn tay to hơi thô ráp của anh đi xuống, mon trón phần bụng mềm nhũn nuyễn nị, chạy vào trong quần jean, sau đó có chút do dự, dọc theo quần lót dao động, giống như suy nghĩ có muốn hay không vi phạm, nhập cư trái phép vào khu rừng rậm yếu ớt.

Tay do dự lại kéo dài hơn những kích thích, cô hai tay chế trụ hai vai của anh, suy yếu, chỉ muốn miễn cưỡng nằm xuống, nằm ở dưới người anh, muốn vứt bỏ căng thẳng, để cho khát vọng tràn ra, mặc tình người đến vơ vét tài sản.

Cô thờ hào hển, ánh mắt hoảng hốt. Khi anh quyết định tiếp tục mạo hiểm, thang máy dừng lại. Bọn họ đi ra khỏi thang máy, Hạ Thụ cầm chìa khóa mở cửa, mở đèn, kéo cô vào nhà. Cô còn chưa kịp thấy rõ ràng nhà của anh, đã lại bị anh ôm vào trong ngực, anh đá cửa, bùng lấy mặt của cô hôn, chiếc miệng như lửa nóng, ướt át mà yêu cầu, cô thử hưởng ứng nụ hôn của anh, đầu văng mắt hoa .

Anh bỗng nhiên nói:

"Bảo Bảo, sinh nhật vui vẻ."

Hai tay ở trên người cô dao động.

"A?"

Bảo Bảo hưởng ứng nụ hôn của anh.

"Sinh nhật vui vẻ a."

"Dì?"

Bảo Bảo thất thần, lui người nhìn anh.

"Hôm nay là sinh nhật em."

Anh tự tay giúp cô gạt đi mớ tóc rối bời bên má.

"Hôm nay là mười ba tháng một?"

"Đúng a."

"Làm sao anh biết?"

Chính cô cũng đã quên.

"Lần trước chúng ta đi đua ngựa, khi ghi danh giấy chứng nhận, anh nhìn thấy. Anh có quà cho em——"

Anh xoay người lại kéo ra tủ âm tường, lấy ra cái hộp giao cho cô.

Bảo Bảo ngây dại, ngây ngốc suy đoán cái hộp được bọc một cách tinh mỹ (tinh xảo + đẹp đẽ). Anh nhớ sinh nhật của cô? Cô kéo ruy-băng, mở ra hộp giấy, nhìn thấy một quả cầu, bên dưới còn có đế.

"Đây là cái gì?"

Đàm Hạ Thụ nhấn nút bên cạnh cái đế, kéo ra một cái dây điện, đem đầu cắm cắm vào ổ điện, anh tắt đèn điện.

Thế giới trong nháy mắt chìm vào bóng tối, cô hai tay đang cầm lấy đế quả cầu, từ đáy quả cầu chuyển động, bắn ra vô số tia sáng, đánh vào trên tường, trần nhà, bốn phía biến ảo quang ảnh, phấn hồng, lam, tím, vàng, trắng, còn mang theo lục, khắp nơi tràn ngập quang ảnh.

"Thích không?"

Anh hỏi.

Cô nhìn quả cầu đang nằm trong tay, phần lễ vật hữu tâm này cô hoàn toàn không ngờ đến được.

Bảo Bảo đưa tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào luồng sáng đang chuyển động.

"Em... Em rất vui."

Anh đối với cô sùng ái, đủ loại, đủ loại... Có khi nhìn anh dung nhan tuấn mị, cô không thể tin được, người đàn ông này thích mình.

Vì lúc bắt đầu anh giống như "Đánh cuộc" nhất định phải theo đuổi cô cho nên cô cho rằng anh chẳng qua là nói giỡn, cho nên cố ý gây khó khăn. Không nghĩ tới... Bọn họ thật hẹn hò, cô thật yêu thương anh.

"Cám ơn."

Cô có chút cười xấu hổ, không quen loại cảm giác được che chở này. Cảm động, nhưng không biết làm sao, chỉ ngây ngốc nhìn anh cười.

"Như vậy, anh không đáng được thưởng một nụ hôn sao?"

Anh khom người, chớp mũi thân mật đẩy lấy chớp mũi cô.

"Một nụ hôn sao?"

Bảo Bảo trước đem ánh đèn chuyển động đặt trên hộc tủ, ánh mắt mang nụ cười, kiễng chân, hôn lên khuôn mặt anh.

"Xem ra anh nói không đủ rõ ràng——"

Anh kéo cô lại sát người, lấy tay chỉ vào môi của mình.

"Là nơi này."

Cô quay đầu, dò xét nhìn anh cười.

Anh yêu chết về mặt này của cô, nụ cười hơi khiêu khích, làm anh nghĩ mình giống như học sinh cấp hai mê luyến cô giáo, hoặc là nữ gián điệp thần thông quảng đại trong phim ảnh.

"Như thế này?"

Cô hai tay ôm lấy bả vai anh, kiễng mũi chân, nghiêng đầu, cánh môi nhẹ chà qua miệng anh.

"Hùng tiểu thư."

Anh thở dài.

"Sao?"

Cô cười mở to mắt, nhìn ra thất vọng của anh.

"Kỹ xảo hôn của cô, cần thật tốt cái tiền."

"Vẫn không được a?"

Cái này hay sắc người.

"Anh không muốn một nụ hôn như vậy."

Hạ Thụy đột nhiên đem cô đẩy tới trước tường, bàn tay trái chống tại trên tường, thân thể áp sát cô.

"Nhưng em đã hôn a."

"Anh không thích cấp nhà trẻ."

Anh lười biếng thuyết.

"Hôn còn phân cấp a?"

(Clair: Ta đã nói tên này BT mà >__

Bảo Bảo ha ha cười, kinh ngạc bản thân lại cùng anh nói đến loại chuyện này.

"Dĩ nhiên."

"Kia xin hỏi..."

Cô nghịch nghịch cà vạt của anh.

"Có mấy cấp?"

"Cấp nhà trẻ, chẳng qua là lấy môi lên miệng đối phương."

Anh cúi đầu, miệng nhẹ chà qua môi của cô. Anh thối lui, nói tiếp:

"Cấp học sinh tiểu học, khẽ cắn đôi môi đối phương."

Anh khẽ cắn môi trên của cô. Vừa trác thủ, ở lỗ tai cô nói:

"Cấp trong nước, phải mút lần đôi môi đối phương."

Anh quét từ cằm Bảo Bảo, lấy lưỡi lướt lên cánh môi cô.

Bảo Bảo đầu gối như nhũn ra, thân thể nơi nào đó bắt đầu nóng lên.

"Trở lại cấp trung học đệ nhị."

Anh nháy mắt mấy cái.

"Khẩu thuật quá phức tạp, chúng ta trực tiếp làm!"

Anh kéo hai tay cô vòng qua cổ anh, bưng lấy mặt của cô, dùng đầu lưỡi đẩy ra miệng của cô đưa đi vào, thân mật cùng cô dây dưa.

Bọn họ ở trước tường hôn đến không thể tách ra, thân thể của cô mất đi sức lực, cô ở trong miệng anh than nhẹ, đưa lưỡi cùng anh ma sát, tình dục lan tràn trong quang ảnh đang xoay tròn. Bảo Bảo cảm giác mình rơi vào cảnh trong mơ mê ly mà kích thích. Có chút sắc tình, nhưng là cô thích.

Mãi cho đến sắp hít thở không thông, anh mới buông cô ra.

Anh vuốt ve thân thể của cô, giống như vuốt ve bảo bối yêu mến nhất.

"Chúng ta hôm nay muốn nhảy lớp."

Kéo cô nằm xuống sàn nhà bằng gỗ thô, anh đè lên trên người cô, cúi đầu ngấm cô.

"Chúng ta đi thẳng tới sở nghiên cứu, nghiên cứu chúng ta lẫn nhau..."

"Thế này?"

Cô học anh, cách áo sơ mi, cũng vuốt ve thân thể của anh.

Anh ánh mắt tối sầm lại vì dục vọng, tiếng nói trầm thấp hơn.

"Rất có tinh thần ham học hỏi."

Anh dùng khuỷu tay hơi nâng dậy nửa thân mình, hưởng thụ hiệu quả đôi tay nhỏ bé ở trên người tạo thành.

"Anh thích?"

Cô ánh mắt mê ly hỏi, thân thể của anh sờ rất ấm áp. Bọn họ tán tỉnh, giống như đang chơi một trò chơi không thể cho ai biết.

"Anh còn thích như vậy..."

Anh đem cúc áo sơ mi của cô từng cái, từng cái mở ra.

"Thế này?"

Cô cũng động thủ, tháo bỏ cúc trên chiếc áo sơ mi màu lam của anh.

Anh cười.

"Còn có như vậy ——"

Động thủ cởi dây lưng bên hông cô, nhìn cô, đem dây lưng chậm rãi rút ra, vút trên mặt đất.

"Đến phiên em."

Anh khích lệ cô tiếp tục mạo hiểm.

Cô hít sâu một cái, tay hướng bên hông anh, sờ lên chiếc khóa bằng kim loại, thân nhiệt từ cơ thể anh ầm ập tay cô, hai gò má cô ửng đỏ, vuốt chiếc khóa kim loại cứng lạnh, tháo bỏ, không hề chớp mắt nhìn anh, cũng rút ra dây lưng, vút sang một bên. Cô cảm giác được "của anh" phản khởi, nóng rực chen chúc vội vã.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, dục vọng như tên đã lấp vào cung.

Lúc này Hạ Thụ ở dưới ánh đèn màu tỏa ra, gương mặt anh tuần tròn nguyên thủy mà dã tính. Trong mắt của anh dục vọng quá rõ ràng, lý trí của cô nói cho cô biết nên ngăn lại, về mặt khác cũng rất hưng phấn.

"Kế tiếp?"

*****

Cô hỏi, chột kinh ngạc, thanh âm xa lạ mà run rẩy kia, lại xuất ra từ miệng của cô.

"Em nhắm mắt lại, anh cho em biết."

Hạ Thụ cảm thấy thân thể cô run rẩy, anh đoán đây là lần đầu tiên của cô, kéo cô, ôm cô vào phòng, đem cô đặt ở trên giường của anh.

Anh lên giường, dựa vào bên cô nằm, thân thể hữu khuynh, tay phải chống mặt, khuỷu tay phải đặt tại giường, điều này làm anh không đến nỗi áp đảo thương cô.

Anh nhìn cô, ánh mắt dày lửa tình, phía sau vai anh, ánh trăng bị che ở ngoài cửa sổ bằng kính, gian phòng một nửa phát sáng một nửa tối.

Trong ánh sáng yếu ớt, cô nhìn thấy trong mắt của anh chớp động dục vọng, đen thẫm nhiệt tình, phảng phất nếu cứ như vậy lẳng lặng nhìn, sẽ trong lúc vô tình, bị anh thôi miên.

Giường của anh phiêu tán mùi của anh, nhận nhậ hương nước hoa, nằm ở trong không gian tràn ngập mùi của anh, cô nhìn anh, tình dục trong đáy mắt xôn xao.

Anh cúi đầu, lấy đầu lưỡi cạy mở miệng của cô, xâm nhập cùng cô dây dưa. Ở trần miên trong khi hôn, anh tình chuẩn rút bỏ quần áo của cả hai người, để cho thân thể trần truồng của bọn họ ỉ ôi dựa vào nhau.

Cô tò mò nhìn chăm chú thân thể của anh, anh thoát nhìn bền chắc cường tráng, trên bụng da thịt săn chắc, sau đó cô rút ra khẩu khí, dòi đi tầm mắt, gương mặt hồng đến như muốn thiêu cháy. Kinh ngạc chỗ mới nhìn rõ kia, giải thoát khỏi trói buộc găng gượng, thoát nhìn nguy hiểm mà tràn đầy tình lực.

Hạ Thụ chú ý tới vẻ mặt biến hóa của cô, cô đỏ mặt, vẻ mặt hơi e lệ, khiến cho anh phản khởi, càng thêm kích thích.

"Em sợ?"

Anh khàn giọng hỏi.

Cô không đáp, chẳng qua là mê vờn nhìn anh, sau đó đưa tay đụng chạm thân thể của anh, làn da nóng kia cảm giác vô cùng ấm áp. Cô không có ý tứ ngừng lại, tò mò so sánh với sợ còn nhiều.

Anh cúi đầu, che kín miệng của cô, dẫn dắt cô, mở ra chìa khóa dực vọng thân thể, bên trong cất giấu bảo tàng tình yêu, ở chỗ sâu đợi chờ bị mở, vô hạn mất hồn.

Cô nhắm mắt lại, cảm giác nụ hôn của anh lướt qua cổ của cô, bả vai, xương quai xanh, một đường đi xuống..

Nhiệt tình lan nhanh chớp thiêu đốt, tình dục lan tràn, từ từ chỉ còn nóng hổi thân thể, cùng với tiếng thở dốc lẫn vào nhau.

Anh chôn ở bộ ngực ấm áp của cô, hô hấp chìm trực, mút hôn đầu vú non mềm, cho đến khi nó ở trong miệng anh run rẩy. Kiên nhẫn vuốt ve cô, cho đến khi xác định cô ướt ướt, anh dùng hai cánh tay thật chặt kiềm cô, miệng hàm chứa đầu vú, lấy đầu gối đẩy ra đầu gối cô, đem phân thân hưng phấn đặt nơi mềm mại kia, của cô ướt ướt non mềm làm anh càng thêm hưng phấn cứng rắn.

Bảo Bảo thâm rút khẩu khí, đề kia mới lạ xúc cảm. Của anh chẳng qua nóng nóng chạm vào nơi kia, cô đã có thể cảm giác được nó vận sức chờ phát động lực lượng. Cô mở mắt, do dự có nên hay không tiếp tục.

Anh không để cho cô cơ hội hối hận, trong khoảnh khắc, ôm chặt đầu của cô, đầu lưỡi cạy mở xâm nhập, đồng thời đi vào. Anh chưa hoàn toàn tiến vào, thanh âm kêu đau của cô đã chặn lại động tác của anh. Bởi vì cô khẩn trương khiến cơ thể căng thẳng, điều này khiến phân thân không lồ cùng cứng rắn của anh càng khiến cô đau đớn. Anh gạt ra mái tóc ẩm ướt mồ hôi của cô, thử để động tác chậm, tiếp tục xâm nhập.

"Hạ Thụ... Không thể nào..."

Cô khước từ của anh.

Anh không chịu rút lui, găm cắn lỗ tai của cô, lăm bầm vừa nói lời an ủi, vẫn kiên trì tiếp tục.

"Không được..."

Cô cau mày, đau đến cả người cứng ngắc, hai tay cầm chặt lấy hai cánh tay của anh, móng tay cắm sâu vào da thịt anh.

Hạ Thụ nhìn xuống dực vọng muốn xâm nhập, anh hôn mặt của cô cùng lỗ tai, vừa nói lời an ủi cô, cố gắng làm cho cô buông lỏng. Bàn tay to trượt đến nơi bọn họ kết hợp, ngón cái vuốt ve dực vọng chi hạch, làm cô từ từ bị khoái cảm chinh phục, nhạy cảm khi đầu ngón tay anh vẫn vẽ thiêu đốt, khoái cảm không lồ như nước thủy triều đem cô nuốt hết, cô kinh hô, ôm lấy anh run rẩy, hô hấp bể tan tành.

"Hạ Thụ..."

Cô lên cao trào, ánh mắt mê vờn, phảng phất là không thể tin được trải nghiệm mới rồi, thân thể ướt ướt mà mỗi một.

Anh bên dưới càng căng thẳng, trên trán hiện đầy mồ hôi. Trời mới biết khi cô hưng phấn, lồi vào kia thít chặt lấy anh, khiến anh hận không được tát cả vào chạy nước rút, cùng cô cùng nhau cao trào. Nhưng anh nhìn xuống, sợ cô bởi vì đau đớn, chặn mất hồn tư vị.

Bây giờ cô đã thanh tĩnh lại, thừa dịp cô còn đắm chìm trong khoái cảm mới vừa, anh lần nữa xoa nắn hạch tiem cực nóng trắng mịn, đồng thời chậm chạp trầm trọng thẳng tiến ướt ướt chỗ sâu.

Cô kinh hô, lần này không là bởi vì đau đớn, mà là kinh ngạc nó dẫn dắt lên một khoái cảm mới lạ, bén ngọt hơn. Khi cô thành công địa tiếp nạp tất cả của anh, nhưng lại kích động đỏ mắt vành mắt, phảng phất là không thể tin mình có thể làm được. Giờ phút này nó nằm ở trong người cô, đột ngột, nhiệt, hỏa giống nhau nóng bỏng ở bên trong cô.

Anh dừng lại trong thân thể của cô, miệng bắt đầu mút hôn đầu vú của cô, đầu lưỡi linh hoạt trêu chọc, cho đến khi nó nhạy cảm run rẩy, ngậm nhẹ, đồng thời đi động..

Cô chảy mồ hôi, run rẩy, hai tay quấn chặt lưng anh, thử quen với xúc giác anh ở trong cơ thể cô. Cảm giác kia không thư thích, nhưng kỳ diệu lại tạo ra một luồng sóng mãnh liệt khoái cảm, cô thậm chí bản năng buộc chặt anh. Đau đớn rất nhanh biến mất, dưới bàn tay, lưng của anh cứng rắn tựa như bàn ủi, trong nội tâm cô cũng có hỏa thiêu đốt. Khi anh cứng rắn bắt đầu ở nơi mềm mại của cô đi động, cô ôm lấy hông của anh, chìm trong cảm giác hưng phấn kia, không nhận được rên rĩ.

Cô bản năng kẹp lại anh, khát vọng anh xâm nhập. Anh ngậm đầu vú của cô, đầu lưỡi vuốt ve đầu vú, đồng thời một tác, một tác chìm vào yếu ớt mềm mại, thỏa mãn từ cổ họng phát ra thanh âm hưng phấn.

Anh bị dực vọng hành hạ đến run rẩy, hai tay tron hướng dưới mông cô đem cô đẩy hướng mình, để cho hai người kết hợp càng chặt hơn ngọt ngào, khoái cảm nguyên thủy giống như nước xoáy đưa bọn họ cuốn vào, làm cô kinh nghiệm kích thích hòa với ngọt chán động.

Khoái cảm lên, nóng rực thân thể nóng bỏng của cô, lưng của cô hướng về phía trước cong lên, nghiêng hợp với anh chạy nước rút, cho đến khi cô không kim được nữa, sung sướng phát ra tiếng, đồng thời anh tiếp tục chạy nước rút, cường hân xâm nhập, làm cho mình đạt tới cao trào, rung động, tràn đầy chỗ sâu của cô...

Bảo Bảo mệt muốn chết, liên tục đã trải qua hai lần mất hồn cao trào, cô gần như kiệt sức, ý thức hoảng hốt, trầm trầm ngủ mê man.

Cô mơ hồ cảm giác được, anh rời đi. Bảo Bảo ngáp một cái, hảo khốn, mệt mỏi quá a, cô ngay cả khí lực mở mắt cũng không có, thân thể dày thỏa mãn không muốn động.

Anh đi đâu? Quấn anh khi gió, cô mệt mỏi chỉ muốn ngủ. Không biết qua bao lâu, cô mơ hồ cảm giác có đôi tay ôn nhu, cầm lấy khăn lông ướt ở giúp cô lau chùi thân thể. Bên cô đang nằm, ôm gối, thật thoải mái a, mỉm cười tiếp tục ngủ.

Đôi tay kia hết sức ôn nhu, dùng dùng khăn lông lạnh mỗi lần chùi rửa một tắc da thịt cô... Tiểu tâm dục dục, giống như sợ đánh thức cô, cô mỉm cười, an tâm địa chìm vào trong mộng.

Đàm Hạ Thụ giúp Bảo Bảo lau lau thân thể, sau đó trở lại trên giường, đem cô ôm ở trong ngực, cùng cô sóng vai nằm nghiêng.

Anh hôn mái tóc mềm mại bên tai cô, mặt của cô.

Giai nhân đã ngủ thật say, suy nghĩ của anh nhưng vẫn thanh tĩnh.

Hạ Thụ nhiệt tình theo hứng, không câu nệ quan niệm thế tục, vì bảo đảm cuộc sống vô câu vô thúc của mình, ở một số phương diện anh vô cùng cẩn thận.

Nhiều lần cùng bạn gái hẹn hò, luôn là trong điều kiện có phòng bí mới hưởng thụ "cá nước thân mật".

Nhưng lần này, anh không có làm bất kỳ biện pháp bảo vệ nào với Bảo Bảo. Lúc dục vọng bắt đầu, anh có tự tin có thể đè nén xuống dục vọng, chọn lựa biện pháp bảo vệ cần thiết trước khi thực hiện, nhưng hết thấy cứ phát sinh ngoài dự liệu, ở khoảnh khắc tiến vào thân thể cô, anh chỉ do dự một giây.

Khi đó anh nghĩ tới, vạn nhất cô mang thai.. Nhưng kỳ dị chính là ý niệm này trong đầu cũng không có ngăn cản động tác của anh, ngược lại làm anh mơ hồ cảm giác âm áp, giống như tánh mạng tìm được nơi quy túc, anh tìm được người bên anh cả đời.

Anh ôm Bảo Bảo, cảm thấy thích cảm giác cô nằm trên giường của anh ngủ, thích như vậy ôm cô, cảm giác tư vị người phụ nữ bình thường tràn đầy sức sống này mềm nhũn dựa vào anh ngủ say.

Người mùi hương của cô, nghe thanh âm hô hấp đều đều của cô, Hạ Thụ tâm tình kích động, có loại cảm giác thân mật cùng cô là người một nhà.

Trước kia, anh cùng với các bạn gái gặp gỡ, ham cảm giác vui vẻ. Bây giờ, yêu Bảo Bảo, anh lại suy nghĩ đến càng sâu một tầng. Anh muốn kết hôn với cô, muốn sớm chiều cũng có thể nhìn thấy bộ dáng cô tức giận dạt dào, nhìn cô ở bên người đi lại, cùng cô cùng hưởng thời gian thân mật.

Trong đêm này, Đàm Hạ Thụ quyết định buông tha cho kiếp sống tiêu dao, đơn độc, tự do tự tại của anh.

Anh âm thầm quyết định, vô luận như thế nào, muốn đem Bảo Bảo cưới về, cùng cô chung sống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đừng Nói Ta Yêu Hân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hừng sáng, Bảo Bảo tỉnh. Cả người đau nhức, cô thân lưng mỏi, liếc về phía đồng hồ treo tường trên vách tường —— mười giờ... Mười giờ! Bảo Bảo bật ngồi dậy, ngủ lâu như vậy? Một tờ giấy phiếu rơi xuống sàn nhà, Đàm Hạ Thụ viết ——

"Anh đi mua bữa ăn sáng, chờ anh trở lại."

Bảo Bảo ngáp một cái nằm trở lại giường, lẩn hai vòng, nằm lý ở trên giường, mặt chôn chôn trong chiếc gối lông vũ, mỉm cười ngửi mùi của anh.

Nhảy xuống giường, nhìn thấy trên ghế, quần áo của cô đã được xếp chỉnh tề, là anh giúp cô gấp lại.. Bỗng dung sắc mặt hiện hồng. Đi tới mặc lên áo sơ mi, bên trên còn có dấu vết nhắc nhở trận kịch tình đêm qua. Cô đem lần đầu tiên của mình cho anh, có chút không thể tin được, dường như... Không thật sự.

Cô đi qua bị nhiệt tình làm cho hôn mê đầu, bây giờ mới thật cẩn thận nhìn quanh chỗ ở của Hạ Thụ.

Được rồi, cô sớm biết Hạ Thụ cuộc sống xa xỉ, rất biết thưởng thức, nhưng chân chính đích thân ở chỗ của anh, vẫn là không khỏi kinh ngạc.

Ánh mặt trời bị chiếc rèm đỏ ở cửa sổ che khuất, gián tiếp nhuộm đỏ gian phòng này. Chiếc giường màu xanh đậm mộc mạc, sàng pho xốp, nằm xuống làm cho người ta cảm giác bình tĩnh ấm áp, phẳng phất cất giấu giấc mộng mỹ lệ thần bí.

Tối hôm qua, bọn họ ở nơi này ngủ lại, một lần lại một lần kích tình quán giao. Nghĩ đến, Bảo Bảo gương mặt hiện hồng, cô đứng ở mép giường, nhìn thấy mấy sợi tóc dài của mình rơi trên giường.

Cô nhủ vậy, cười, có loại cảm giác mập mờ hạnh phúc, lồng ngực tràn đầy cảm giác bình an cùng ngọt ngào như mật.

Cuối giường có một chiếc bàn gỗ thấp, phía trên bày bày một hộp xì gà mạ vàng, gạt tàn thuốc thủy tinh, bình trà xanh lục, cùng 6 chén trà đồng màu.

Có chút khát, Bảo Bảo châm trà, cầm lên, uống một ngụm —— trà nóng, mùi thơm ngát. Cô ánh mắt chớp động, đôi môi nở ra một nụ cười.

Anh sáng sớm dậy pha trà? Vì cô sao?

Ra khỏi phòng, không gian hơn 30 m², phòng bếp cùng phòng khách chỉ cách nhau một bức tường thấp, sáu chiếc ghế dựa chân cao, trên tường treo một bức điêu khắc cổ loang lổ, một bên khung sắt bày đầy các loại hộp đựng gia vị, biểu hiện ra chủ nhân nơi này đối với thức ăn rất am hiểu. Cô bỗng nhiên nhớ đến gia đình anh mở nhà hàng, khó trách phòng bếp nhà anh bày biện nhiều đồ như vậy.

Cách tắm cửa kính trong suốt là sân thượng, lát bằng đá trắng, trồng đủ loại hình dáng dương xỉ, hoặc giắt hoặc đặt trên mặt đất, tắm dưới ánh mặt trời, cho dầu có đang tức giận dạt dào, nhìn thấy không gian xanh mướt này, tâm tình cũng lập tức thoải mái. Phía trên ghế dựa còn bày ra một quyển sách đang đọc dở.

Phòng khách, trên bộ ghế salon bằng da đen bóng có mấy chiếc gối ôm lớn màu nâu, trên mặt đất trải thảm, hoa văn chìm. Bảo Bảo ở phòng khách dạo một vòng, mỗi cái địa phương nhỏ cũng đều làm cho cô ngạc nhiên, Đàm Hạ Thụ thật biết hưởng thụ cuộc sống. Cô khẳng định anh là một người đàn ông rất chú trọng chi tiết, anh không làm nhà thiết kế nội thất quả thật đáng tiếc.

Bảo Bảo đi vào phòng tắm rửa mặt, ngay cả phòng tắm của anh cũng khiến cô kinh ngạc. Tường và mặt đất đều lát gạch trắng, bồn rửa mặt màu đen, càng làm cho cô kinh ngạc chính là bồn rửa mặt màu đen được vây quanh bởi vòi phun xanh biếc trong suốt, chỉ cần vặn mở van nước có hình dáng như một bình rượu cổ bên trên, nước sẽ dọc theo vòi phun xanh biếc chảy xuống, ánh đèn chiếu xạ, vòi phun do nước chảy mà lần lượt thay đổi quang ảnh, chế tạo làm mạng lại cho người ta một hiệu quả kinh ngạc. Cô ngờ ngác chiêm ngưỡng hồi lâu mới nhớ ra mình muốn tắm.

Trên bồn rửa mặt có một bộ bàn chải đánh răng màu trắng và một chiếc khăn lông được gấp sạch sẽ.

Anh vì cô chuẩn bị? Thật tỉ mỉ a!

Bảo Bảo sau khi tắm xong, lau khô thân thể, mặc lên áo sơ mi, đi ra khỏi phòng tắm, cùng lúc nghe thấy thanh âm mở khóa. Anh về rồi?

Rắc! Tay cầm ở cửa chuyển động, cô mỉm cười đi lên trước, chủ động giúp anh mở cửa.

"Hạ Thụ —— "

"Bắt được cô rồi!"

Một bóng người xinh xắn nhanh chóng đi vào, nhìn chăm chăm Bảo Bảo.

Bảo Bảo cũng trừng mắt nhìn thiếu nữ mặc âu phục trắng trước mặt.

"Cô là ai?"

Thiếu nữ đóng cửa lại, nói câu:

"Cô là người thứ sáu."

Bạn gái thứ sáu của anh trai.

"A?"

Cái gì thứ sáu? Cô ta là ai? Cô ta làm sao có chìa khóa nhà Hạ Thụ? Đây là chuyện gì xảy ra?

Làm Bảo Bảo khốn hoặc, thiếu nữ từ trong túi xách tay lôi ra máy cameras, nhắm ngay Bảo Bảo đang quần áo xốc xếch, tách tách, tách tách, mãnh liệt chụp, ánh sáng lóe lên như chớp.

"Làm gì?!"

Bảo Bảo lấy tay che.

"Cô là người thứ sáu quần áo xóc xếch."

Đàm Tinh Hà nhếch miệng hướng về phía Bảo Bảo cười.

"Cô cũng thật to gan, dám đến địa bàn của tôi giương oai."

Tinh Hà trừng mắt, chếp miệng đánh giá Bảo Bảo.

"Cô có biết xấu hổ hay không? Bên trong đều không mặc gì ai..."

Nói xong vừa cầm cao cameras nhắm ngay Bảo Bảo.

"Cô dừng tay!"

Bảo Bảo duỗi tay ra, cướp đi cameras.

"Cameras của tôi! Trả tôi!"

Đàm Tinh Hà kêu to.

Bảo Bảo cầm cao cameras.

"Cô cùng Hạ Thụ có quan hệ gì?"

"Quan hệ rất thân mật."

"Bạn gái của anh ta?"

"So với bạn gái còn thân thiết hơn."

Đàm Tinh Hà thị uy nói.

Thân thiết hơn? Bảo Bảo mặt trầm xuống.

"Vợ của hắn?"

"Hắc..."

Cô thích cách nói này. Đàm Tinh Hà đột nhiên nhảy lên, cướp đi cameras, đi về phía sofa ngồi xuống. Cô thuận tay đem chìa khóa ném trên bàn, bắt chéo hai chân, chống cằm, nhìn Bảo Bảo.

"Tôi bất kể cô là loại chó mèo nào, tóm lại, cô đã yêu lầm người. Bất kể trước mắt cô cùng Hạ Thụ là quan hệ như thế nào, tôi cũng sẽ không truy cứu. Tôi cho cô mười phút đồng hồ, cô mau mặc quần áo tử tế rồi rút đi."

Cô nói giống như mình chính là nữ chủ nhân của căn phòng này.

Bảo Bảo thật sâu nhìn Tinh Hà một cái, chột xoay người vào phòng mặc quần áo.

Đàm Tinh Hà ở phía sau nói:

"Coi như cô thức thời."

Người thứ sáu thật tốt, chỉ cần nói xạo đôi ba câu đã có thể đuổi đi sạch sẽ.

Bảo Bảo mặc y phục xong, quay trở lại phòng khách.

Cô đem mái tóc dài buộc ở sau ót, áo sơ mi trắng, quần jean, cặp chân dài đẹp để kia khiến cho Tinh Hà nhìn không vừa mắt.

"Cửa ở bên kia."

Đàm Tinh Hà chỉ vào cửa.

"Tôi biết cửa ở đâu."

Bảo Bảo không đi tới hướng cửa, lại đi về phía cô, ngồi xuống ghế sofa bên trái Tinh Hà.

Đàm Tinh Hà dậm chân.

"Uy, cửa ở bên kia."

Ngồi xuống làm chi?

Bảo Bảo chậm rãi nói:

"Tôi sẽ đi, bất quá trước muốn chờ Đàm Hạ Thụ trở lại."

Cô muốn hỏi rõ ràng, không thể cứ như vậy không giải thích mà bỏ đi, mặc dù trong lòng cô có chút sợ, nhưng trực giác nói cho cô biết, Đàm Hạ Thụ không ngu ngốc. Giả sử hẳn thật có lão bà, không thể nào ngu xuẩn đến mức mang cô về nhà, trong này nhất định có vấn đề.

Đàm Tinh Hà vội la lên:

"Tôi đếm tới ba, cô nếu không đem cái mông của mình rời khỏi ghế salon nhà tôi, rút ra khỏi nhà tôi, tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát, kêu cảnh sát bắt cô!"

Cô kích động.

Bảo Bảo phát hiện Tinh Hà rất thích nhấn mạnh cái chữ "của tôi" này, đổi lại, Hùng Bảo Bảo biểu hiện vô cùng lãnh đạm, bình tĩnh.

"Chờ tôi làm rõ ràng đây là chuyện gì xảy ra, tôi sẽ đi."

Nếu Đàm Hạ Thụ lừa gạt cô, cũng phải đánh hấn một trận! Hừ!

"Cô nghe không hiểu quốc ngữ?"

Đàm Tinh Hà nổi dóa, nhảy xuống ghế sa lon, chia về phía Bảo Bảo mắng:

"Đồ đàn bà không biết xấu hổ, chạy đến trong nhà người ta còn chối cãi không đi, cô cho rằng Hạ Thụ thích cô? Cô ngu rồi, cảnh sát sẽ đem cô bắt đi, cô... Cô phung phí gia đình người khác, cô... Cô mau rút ngay đi!"

Một chuỗi lời mắng như kẻ thần kinh không làm cho Bảo Bảo sợ, chính là làm Bảo Bảo thái dương xuất hiện bóng đen. Thiếu nữ này lời nói không có mạch lạc, dùng từ rất trẻ con. Bảo Bảo lạnh lùng nhìn cô.

"Cô bình tĩnh một chút."

"Cái gì tỉnh táo?"

Đàm Tinh Hà bất lấy chiếc gạt tàn thuốc trên bàn ném về phía Bảo Bảo.

"Đi ra ngoài cho tôi!"

Di, Đàm Tinh Hà ngây người, dùng sức chớp mắt mấy cái, không nhìn lầm chứ? Cái gạt tàn thuốc bị cô ta tiếp được, còn thả lại trên bàn.

Làm sao có thể? Tinh Hà tiện tay lại bất lấy cái gối ôm ném cô. Wao... Cả gối ôm cũng bị bắt được, ném lại trên salon.

Làm sao có thể?! Có quỷ sao? Đàm Tinh Hà tiếp tục lại ném ra quyển sách, bình hoa, hộp thuốc lá, cái chén, bình trà, cùng với máy camera của mình.

Trừ máy cameras, những thứ khác hết thấy đều bị tiếp được thả lại trên bàn, về phần camera thì như từ trên mặt đất.

(Nam mô... ai biểu vác cái máy đó ra chụp ảnh hot chi)

"Wow a ~ máy ảnh của ta!"

Tinh Hà nhìn chăm chăm chiếc cameras bị vỡ vụn hết lớn.

Đồng thời, cửa lớn mở ra, Đàm Hạ Thụ mang theo bữa ăn sáng trở lại, vừa nhìn thấy Đàm Tinh Hà, sắc mặt đại biến.

"Sao em lại ở chỗ này?!"

Đàm Tinh Hà đang kêu rên về cameras, nghe thấy thanh âm này ngây người. Rất nhanh, cô ngẩng đầu mỉm cười, từ từ ngồi trở lại ghế sa lon, bày ra bộ dạng thực nữ hai tay khép lại đặt trên váy, vô cùng ngoan ngoãn. Cô hướng Hạ Thụ trừng mắt nhìn, khẩu khí vô tội nói:

"Bọn em đang nói chuyện..."

Ba người ngồi xuống ghế sa lon, bắt đầu dùng lời lẽ nghiêm khắc bức cung.

Bảo Bảo hỏi Hạ Thụ:

"Cô ấy là vợ của anh?"

"Tĩnh Hà!"

Hạ Thụ trừng em gái.

Tĩnh Hà rụt vai, quất miệng.

"Em không có nói như vậy, là chính cô ta tự đoán."

Bảo Bảo hỏi Hạ Thụ:

"Cô ấy nói quan hệ của hai người rất thân, so với quan hệ bạn bè nam nữ còn thân hơn!"

Đây không phải là vợ thì là cái gì?

"Tĩnh Hà!"

Hạ Thụ giận trừng mắt nhìn em gái.

Tĩnh Hà cúi đầu lẩm bẩm:

"Chúng ta đúng là rất thân mà."

"Em mau giải thích cho rõ ràng!"

Đàm Hạ Thụ tức giận.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Ngổn ngang, Bảo Bảo không nhìn được.

Đàm Tĩnh Hà tiếp nhận ánh mắt tức giận của anh trai, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhỏ giọng giải thích:

"Tôi... Chúng tôi là anh em."

"Cô là em của anh ấy?"

Bảo Bảo kinh ngạc.

"Máu mủ tình thâm, dĩ nhiên so sánh với nam nữ bằng hữu thân thiết hơn, có đúng hay không? Anh hai..."

Nàng nghiêng đầu nhìn Hạ Thụ một cái, nguy rồi, sắc mặt của anh thực nghiêm nghị.

Phốc! Bảo Bảo cười to, cười đến ngã xuống ghế sa lon.

"Nguyên lai là em gái... Ha ha ha..."

Thiếu chút nữa khiến cô khản trương muốn chết, nguyên lai là em gái của anh. May mà cô ở lại!

Đáng giận, cười cái gì cười? Đàm Tĩnh Hà trừng Bảo Bảo một cái. Đàm Hạ Thụ mở ra bữa ăn sang vừa mưa, cùng Bảo Bảo nói:

"Anh cùng cô ấy nói chuyện, em ăn sáng trước đi."

Anh cầm bánh bao cùng cà phê đưa cho Bảo Bảo.

"Được."

Bảo Bảo nhận lấy bánh bao liền gặm, đói chết.

"Em cũng chưa ăn sáng."

Đàm Tĩnh Hà nói với Hạ Thụ.

Đàm Hạ Thụ hỏi Bảo Bảo:

"Cà phê có muốn cho đường và sữa tươi không?"

Bảo Bảo gật đầu.

"Một bọc đường, không lấy sữa."

"Được."

Hạ Thụ xé mở bao đường, đổ vào cà phê.

"Em cũng muốn uống cà phê, anh biết khẩu vị của em chứ? Em muốn thật nhiều sữa tươi cùng đường."

Đàm Tinh Hà nói.

"Cẩn thận, rất nóng."

Đàm Hạ Thụ đem cà phê khuấy xong, đưa cho Bảo Bảo, ánh mắt ôn nhu, khẩu khí thân mật, anh vén lên mớ tóc rũ xuống mặt cô.

"Ừ."

Bảo Bảo co chân, cầm bánh bao gặm, một tay kia bưng cà phê, hưởng thụ bữa sáng của cô.

Ác tâm, cấp thấp, thấy sắc quên mùi, Đàm Tinh Hà bất mãn, bảo tố nổi lên đỉnh điểm.

"Em cũng muốn ăn."

Cô chỉ vào một túi khác nói.

"Đó là của anh."

Thu xếp xong cho Bảo Bảo, Hạ Thụ tịch thu chiếc chìa khóa trên bàn.

"Người ta cũng đói bụng, người ta cũng muốn ăn bánh bao, người ta rất tức giận, người ta rất muốn khóc a..."

Đàm Tinh Hà nổi dóa.

Phốc ~ Bảo Bảo bị cà phê làm cho sặc. Toàn thân nổi da gà, đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn.

Hạ Thụ vội vàng cầm giấy lau lau miệng giúp Bảo Bảo.

"Uống chậm thôi."

Quay đầu, trừng mắt nhìn em gái.

"Tinh Hà, mau nói, tại sao em lại có chìa khóa nhà anh?"

Anh lắc lắc chùm chìa khóa.

"Cái này là..."

Đàm Tinh Hà chột ngời thẳng người.

"A! Em nhớ ra rồi, anh không phải là biết chiên trứng sao? Em ăn trứng được rồi."

"Không được nói sang chuyện khác."

"Ừ, đúng vậy ——"

Bảo Bảo đang nhai bánh bao, chỉ chỉ Tinh Hà.

"Lén cầm chìa khóa của người khác là không đúng, cho dù là anh trai của mình cũng không được."

"Liên quan cô cái rắm!"

Tinh Hà rống.

"Trả lời anh!"

Hạ Thụ thấp giọng.

Tĩnh Hà vừa thấy anh tức giận liền muốn thoái lui.

"Em.. Em chợt nhớ, em có hẹn bạn gặp mặt, sắp đến giờ rồi, hai người chậm rãi hàn huyên, em đi, không cần tiễn, cửa ngay đây rồi."

Đứng dậy, vội chạy.

"Không cho phép trốn!"

Hạ Thụ bắt được cánh tay cô.

"Đem mọi chuyện nói cho rõ ràng."

Bảo Bảo dang chân, ngăn cản đường đi của cô.

X! Đàm Tĩnh Hà bị bọn họ một tay một chân ngăn đường, không thể làm gì khác hơn là khó chịu ngồi xuống.

"Em không có lấy trộm chìa khóa của anh, chỉ là mang đi đánh thêm một chiếc, phòng ngừa bất kỳ tình huống nào."

"Cái gì bất cứ tình huống nào?"

Anh lạnh lùng hỏi.

Bảo Bảo găm xong bánh bao, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đàm Tĩnh Hà.

Đàm Tĩnh Hà tiếp tục nói sạo:

"Một mình anh ở đây, vạn nhất phát sinh vấn đề, còn có người có thể vào trong nhà cứu anh."

Nói xong một trận an tĩnh.

Đàm Hạ Thụ khiêu mi nhìn Bảo Bảo một cái, Bảo Bảo hí mắt, cái đầu dài rung một cái.

Anh hỏi Bảo Bảo:

"Quá khiên cưỡng rồi?"

"Quả thực nói hư nói vượn." (nói lung tung)

Bảo Bảo nói.

Hai người lại quay nhìn Đàm Tĩnh Hà, bắt đầu vây công ——

"Coi như là như vậy, muốn phục chế chìa khóa của anh, cũng nên báo với anh một tiếng, em không nên tự ý như vậy."

"làm sao cô có thể tự ý đi vào? Còn đuổi bạn của anh cô cút đi?"

"Con bé đuổi em đi?"

Hạ Thụ hỏi Bảo Bảo.

"Đúng vậy a, mới vừa thật cho rằng cô ấy là vợ của anh."

Bảo Bảo gật đầu.

"Dọa em sao?"

"Mẹ kiếp, bị cô ta làm cho không hiểu gì cả."

Tức chết.

"Em tin rằng anh có vợ? Con bé là vợ của anh?"

Hạ Thụ cười to.

"Nó mới mấy tuổi a!"

"Nhưng cô ấy diễn giống như thật a."

Bảo Bảo cũng ha ha cười.

"Ông trời của ta... Ha ha ha..."

Hai người cười to.

Ô... Đàm Tinh Hà về mặt đau khổ, cảm thấy rất mất thể diện.

Sau khi Đàm Tinh Hà đáp ứng anh trai, nghiêm túc xin lỗi Hùng Bảo Bảo, đồng thời đáp ứng về sau không gây chuyện thị phi, mọi việc được giải quyết, Đàm Hạ Thụ đưa Bảo Bảo về nhà.

*****

Trên xe, Bảo Bảo giúp Hạ Thụ điều chỉnh kính chiếu hậu.

Bảo Bảo nói thẳng:

"Em gái anh có tâm bệnh, cô ấy đối với anh có một tình yêu không bình thường."

"Anh biết."

Ánh mặt trời chói mắt, Đàm Hạ Thụ đeo lên kính mát.

"Cô ấy..."

Bảo Bảo Trầm tư một lát, mới nói:

"Em.. Em cảm thấy phương thức cô ấy nói chuyện rất kỳ quái, cô ấy còn đang đi học sao? Mấy tuổi rồi?"

"Vì để cho con bé hết hy vọng, chúng ta mau mau kết hôn đi."

Anh cười nói.

"Uy, đây không phải là biện pháp giải quyết. Chớ có nói đùa. Cô bé làm sao lại đối với anh..."

"Đính hôn vậy?"

Khóe miệng nụ cười càng sâu.

Nàng xanh mặt.

"Uy, em đang nói chuyện nghiêm túc, chẳng lẽ nhà đề mặc cô bé như vậy?"

Anh không phải là nên suy nghĩ biện pháp sao?

"Nếu như em sợ kết hôn phiền toái, chỉ cần ra tòa án công chứng là được. Nếu muốn làm cho xa hoa, có thể chọn các khách sạn lớn ở Đài Bắc."

"Đừng lẩn tránh vấn đề!"

Bảo Bảo lạnh lùng liếc anh một cái.

Hạ Thụ nhún vai, cười cảm khái nói:

"Chuyện này so với trong tưởng tượng của em còn muốn phức tạp."

Anh không muốn thảo luận những vấn đề phiền phức này.

"Làm sao phức tạp? Chúng ta có thể từ từ thảo luận."

Hạ Thụ về mặt chợt trở nên nghiêm trọng, tỏ rõ không muốn nói.

"Em phát hiện, em đối với anh hiểu biết rất ít."

Tối hôm qua cô là lần đầu tiên bước vào nhà anh.

Anh quay đầu lại cười hỏi cô:

"Em còn muốn hiểu rõ cái gì?"

"Thí dụ như gia đình của anh, trừ cô em gái kia, còn có những ai?"

"Không có, một em gái, một mẹ. Về phần cha của anh, bởi vì anh em anh là con riêng nên rất ít liên lạc."

"Được."

Bảo Bảo thức thời không tiếp tục truy vấn. Ài, không khí có chút buồn bực, Bảo Bảo có chút tự trách, cô dường như đã hỏi đến một vấn đề không nên hỏi.

Đàm Hạ Thụ thuận thực lái xe, trong xe một trận trầm mặc.

"Làm sao? Chỉ như vậy? Anh còn tưởng em sẽ hỏi hết cả tổ tông mười tám đời nhà anh."

Hạ Thụ cố ý dễ dàng nói.

Cô nghe, mỉm cười.

"Thần kinh, hỏi tổ tông mười tám đời nhà anh làm chi?"

"Điều tra thân thế!"

"Em chi tò mò nhà anh có bao nhiêu người, cái gì tổ tông mười tám đời? Em không có hứng thú."

"OK, đến lượt anh."

Hạ Thụ hỏi:

"Bà ấy đâu?"

"A?"

"Mỗi lần đi đón em, anh chỉ nhìn thấy bác trai, bác gái đâu?"

Bảo Bảo nhún nhún vai.

"Đã chết. Lúc em sáu tuổi, bà bị tai nạn xe đã qua đời."

Khẩu khí bình thản, vẻ mặt như thường.

Ánh mặt trời chói mắt sau giờ ngọ, lối đi bộ đầu xe hơi gào thét, trong xe điều hòa mở, âm nhạc nhẹ nhàng, cũng không biết làm tại sao, hai người bỗng nhiên đều có chút sầu não.

Thì ra là bọn họ đều có một gia đình không trọn vẹn, anh half con riêng, cô từ nhỏ đã mất mẹ. Sau chốc lát trầm mặc, Đàm Hạ Thụ bỗng nhiên có một cố vọng động, muốn cùng cô chia sẻ tâm sự, nói ra những chuyện cũ trước giờ chưa từng nói với ai.

Anh cúi đầu nói:

"Khi còn bé, anh bởi vì bị bệnh tim bẩm sinh, mỗi năm đều ở trong phòng bệnh tại tầng sáu bệnh viện nhi đồng, bên ngoài bệnh viện, có một sân bóng rổ, mỗi lần đến xế chiều, anh liền gục mặt trước cửa kính, nhìn những người bên ngoài đánh bóng rổ."

"Phía ngoài ánh mặt trời rất sáng, trong phòng bệnh của anh chỉ có đèn huỳnh quang. Bên sân bóng rổ nở đầy hoa, mà mà trong phòng bệnh của anh lại tràn ngập mùi vị nước khử trùng. Anh rất ghét mùi nước khử trùng, vì chúng làm anh liên tưởng đến mùi thức ăn hỏng. Đến bây giờ, đã nhiều năm như vậy, cái mùi kia dường như vẫn còn kề cận bên phổi của anh..."

Anh cười khô.

"Thật hy vọng có thể có con dao, có thể cạo đi cái mùi này."

Bảo Bảo khó có thể tin, liếc anh một cái. Không nghĩ tới a, một Đàm Hạ Thụ xem chừng luôn vui vẻ lại có thể nói ra những lời buồn bã như vậy.

Anh tiết lộ bí mật tối nhất trong lòng mình, cho nên Bảo Bảo cũng tiết lộ tâm sự yếu đuối nhất của cô.

Cô dựa vào ghế ngồi, đôi mắt trong nháy mắt bắn ra tia sáng, dùng khẩu khí bất cần nói:

"Em khi còn bé rất háo ăn, cứ xế chiều là ầm ĩ đòi ăn điểm tâm, lúc đó em rất thích ăn bánh ngọt, bánh ngọt chocolate, bánh ngọt phô mai, ... rất thích, rất thích, rất thích ăn..."

Anh mỉm cười nói:

"Nhìn không ra, trông em gầy như vậy."

Cô trừng anh một cái, cũng cười.

"Em khi còn bé mập lắm. Cha thường cười em, nói: Hùng Bảo Bảo, mập Bảo Bảo. Bảo Bảo ăn bánh ngọt, biến thành mập Bảo Bảo. Ăn no ăn no, ngủ ngon tốt, lớn lên nhất định là trong bảo khổ."

"Ba em vẫn chương không tẻ, rất có vắn."

Cô không có ý kiến, cười cười, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Có hôm trời xế chiều, em ầm ĩ muốn ăn bánh ngọt, mẹ cỡi xe đi mua, rồi không trở về ..."

Cô cúi đầu, cười khổ.

"Sau đó, em trở nên rất ghét ăn bánh ngọt..."

Ngày đó, mẹ ở bên góc đường bị xe taxi đụng phải, từ đó không tỉnh lại nữa. Sau hôm đó, vì bị thương quá độ cha của cô lại càng đắm chìm trong thế giới võ thuật, ra khỏi nước, nơi nơi tranh tài.

Đàm Hạ Thụ thả chậm tốc độ xe, anh vặn lớn tiếng nhạc. Anh phải như thế, bởi vì nghe được tiếng hô hấp căng tức của cô, anh đoán là cô muốn khóc, khiến cho lồng ngực của anh cũng theo đó căng thẳng.

Cô an tĩnh ngồi, cúi đầu nhìn hai tay mình, ánh mắt trống rỗng. Cô mấp máy miệng, bí mật chôn sâu trong lòng vừa ra khỏi miệng, bao nhiêu bi thương bấy lâu trong nháy mắt trào lên, đôi mắt ướt át, không biết đã tích trữ bao nhiêu nước mắt.

Hạ Thụ nhìn thấy cô cúi mặt, vì cổ đề nén nước mắt mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Đừng tự trách mình, chuyện này đối với em không công bình."

Anh nhẹ giọng nói, đem xe chạy nhanh hướng bên đường, dừng lại.

"Em thật muốn... Mẹ có thể ôm em thêm một lần..."

Cô nức nở nói. Khi còn bé, mỗi lần mẹ ra ngoài, đều sẽ ôm lấy cô, nói với cô hẹn gặp lại. Thanh âm ôn nhu kia không thể nghe lại được nữa.

Cô, vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình. Nếu buổi xế chiều kia, nếu như cô không ầm ĩ ăn bánh ngọt, mẹ sẽ không phải ra ngoài, cũng sẽ không...

Anh nghiêng người qua, đem cô nhẹ nhàng ôm vào lòng, cúi đầu ở bên tai cô hỏi:

"Em đau khổ như vậy, bà sẽ trở về sao?"

"Không biết a."

Cô lắc đầu.

"Cho nên em phải tha thứ cho chính mình. Mẹ là người tốt như vậy, nhất định có thể ở trên trời hưởng phúc."

"Thật sao?"

Chôn ở trong lồng ngực của anh, thân thể của cô bởi vì bị thương mà buộc được thật chặt.

"Dĩ nhiên a..."

Cầm anh chống lên đầu cô, bàn tay to vuốt ve lưng cô.

"Nếu em quả thật muốn bà ấy ôm em một lần nữa, như vậy đi, cứ tạm thời xem anh là mẹ em, để anh ôm em, thoải mái khóc một trận."

"Thần kinh."

Nàng buồn bực cười.

"Em không cảm thấy ngực của anh cùng mẹ em giống nhau, đều rất ấm áp?"

(Clair: Cho ta nói một câu sát phong cảnh, cơ mà nói giống làm ta nghĩ đến cái khác cơ >")

"Đừng nói như vậy..."

Cô mắng, chợt khóc rống, thân thể run rẩy dữ dội, hô hấp bề tan tành.

Anh đau lòng, hai cánh tay đem cô ôm sát.

"Thật mất thể diện!"

Cô tức giận, nhưng nước mắt rơi càng hung.

"Có gì không tốt?"

Anh xoa đầu cô.

"Anh sẽ hát, bao phủ tiếng khóc của em."

"Đồ thần kinh..."

Cô vừa cười vừa khóc, đem xối lên lồng ngực ấm áp kia. Tóc dài, nước mắt, còn có mặt mũi gò má, da, y phục của anh, uồn ướt ngọt ngào dính ngấy. Lồng của cô bối vì chuyện cũ rung động, hai cánh tay của anh cường tráng hữu lực, chắc chắn an ủi bảo vệ cô, như muốn tiêu diệt tất cả đau thương của cô, thần kỳ chính là, sau khi nước mắt tích lũy bấy lâu chảy xuống, lồng của cô dần dần bình tĩnh lại.

Mà anh vẫn giống như đang ôm lấy một đứa bé không thả, cẩn thận nhẹ nhàng đỡ đỡ, cùng với nước mắt của cô, anh hát cho cô nghe ——

"On the day that you were born,

The angels got together,

And decided to create dream come true.

So they sprinkled moon dust in your hair of gold,

And star light in your eye so blue."

Anh vẫn là hát bài "CLOSE TO YOU". Tiếng ca của anh thật ấm áp, được ôm trong ngực cũng rất ấm áp, hơi thở của anh ấm áp dính đầu cô, dần dần hòa tan không khí bi thương.

Vào lúc này, Hùng Bảo Bảo cảm thấy cảm giác được bảo hộ thật hạnh phúc. Ôn nhu vô địch, cô trước giờ bất tuân, cũng đang trong lồng ngực của anh mềm yếu rơi lệ. Lần đầu yếu thế, cô cảm thấy mất thể diện, trước mặt người khác khóc, không phải tác phong của cô, nhưng là... Cảm giác thật tốt.

Bảo Bảo siết tay, thật chặt ôm lấy anh. Tận sau trong đáy lòng đối với anh nói —— em yêu anh, Hạ Thụy.

*****

Dưới chùm đèn pha lê, Dương Bích Nga đã năm mươi mấy tuổi mặc bộ lễ phục màu bạc, cầm lấy Microphone, mắt nhìn vào màn hình TV hát vang bài "Duran công chúa".

Bà hát vô cùng say mê, có thiết bị cách âm cao cấp cất giấu tiếng hát của mình, vì vậy khiến cho nàng tận tình nâng âm lượng đến cực hạn, khiêu chiến tần số âm rung. Trong âm nhạc, bà dường như quên đi tuổi tác của mình, mở rộng thân thể, làm ra đủ mọi tư thế, theo lời hát, thang âm càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, cuối cùng lên tới thang âm cao nhất, bà gân cổ chuẩn bị phát thanh ra thanh âm bão tố —— Ba! Có người tắt tivi!

"Mẹ, mẹ còn có tâm tư ca hát?"

Đàm Tinh Hà đem điều khiển tivi thả lại trên bàn.

Đàm Bích Nga bị buộc từ trong ảo tưởng tỉnh lại.

"Tại sao?"

"Xong đời rồi!"

Đàm Tinh Hà hốc mắt đỏ lên, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

"Con làm sao? Ai khi dễ con?"

Đàm Bích Nga lôi con gái ngồi xuống.

"Không có ai khi để con, con chỉ là rất lo lắng... Anh Hai!"

Tinh Hà dựa vào trong ngực mẹ thút tha thút thít nói.

"Hạ Thụ làm sao?"

Đàm Tinh Hà biu môi nói:

"Anh ấy có bạn gái."

Đàm Bích Nga phất chốc thân thể cứng còng, trong đầu chuông báo vang lớn, lóe lên hai chữ "Nguy hiểm". Kinh nghiệm quá khứ nói cho bà biết, chỉ cần Hạ Thụ có bạn gái, Đàm Tinh Hà sẽ bắt đầu tâm tình xuống thấp, bệnh tâm thần, nào đến Hạ Thụ cùng bạn gái chia tay mới thôi.

Bà phải cẩn thận xử lý, hy vọng lịch sử sẽ không tái diễn. Cho nên bà thanh Thanh cổ họng, thử lần thứ N khai sáng cho con gái:

"Kia là chuyện tốt, chúng ta phải chúc phúc cho anh trai con, nó sớm muộn gì cũng phải lấy vợ, không phải sao?"

"Nhưng là anh ấy hẹn hò với một người phụ nữ rất xấu xa."

Nghĩ đến xế chiều anh Hai cùng Hùng Bảo Bảo thân mật bộ dạng, cô vừa tức lại sợ, giống như có người cướp đi thứ đồ đặc vốn thuộc về mình.

"Ừ, như vậy a... Nhưng là anh của con từng có năm người bạn gái, không có người nào con nói tốt a, không phải là do ánh mắt của con quá cao chứ?"

Ai, con bé này mắc bệnh yêu anh trai mình từ khi nào rồi?

"Nhưng là cô ta thật rất xấu, con có chứng cứ."

Đàm Tinh Hà đứng dậy, hướng trở về phòng, lấy ra chiếc camera bị ném bể, thả trên bàn.

"Mẹ xem."

"Nga? Camera hư nữa? Mẹ vừa mới mua cho con a!"

"Đây không phải là trọng điểm, con là muốn mẹ thấy rõ ràng, anh đang hẹn hò với một phụ nữ xấu xa như thế nào. Mẹ, mẹ biết hôm nay phát sinh chuyện gì không?"

Đàm Tinh Hà lắc đầu, dùng khẩu khí khoa trương nói:

"Con thật không thể tin được, anh lại cùng cái loại người này hẹn hò."

Ách, tỉnh táo, kiên nhẫn! Đàm Bích Nga hỏi:

"Con gái ngoan, máy camera bị vỡ cùng cô gái kia có quan hệ gì?"

Đàm Tinh Hà vuron ra ngón trỏ.

"Hôm nay con đến thăm anh Hai, gặp phải cô ta, quần áo xóc xếch ở nhà anh Hai, là quần áo xóc xếch nha!"

"Ha hả a..."

Bích nga vỗ vỗ con gái.

"Người ta yêu nhau mà, anh của con cũng còn không nhỏ, đừng coi chuyện này quá nghiêm trọng."

"Con còn chưa nói hết!"

Đàm Tinh Hà nhảy dựng lên, tiếp tục nói:

"Sau đó anh Hai làm bữa ăn sáng cho con ăn, cô tag hen ty, không muốn nhìn anh đối tốt với con, cùng anh cãi nhau ầm ĩ, giận đến cướp lấy camera của con đập vỡ, còn chửi mắng con. Mẹ, cô ta có phải hay không thật ghê tởm?"

Tinh Hà dò xét mẹ một cái, phát hiện bà chưa cùng cùng chung mối thù với mình, cho nên dùng sức ôm chặt Bích Nga, wow khóc lên.

Ai, Đàm Bích Nga nghe con gái lên án xong cũng không nghĩ là thật, bà có lệ nói:

"Được rồi, được rồi, dù sao cũng đã rơi vỡ, mua cái khác là được. Con a, đừng đến quấy anh con nữa. Nó thật khó khăn mới lại có bạn gái, con

đừng..."

"Mẹ, nếu mẹ không ngăn cản anh nhất định sẽ xong đời."

Đáng giận, này vẫn không được? Không thể làm gì khác hơn là hạ thuốc mạnh.

"Cô ta trước kia là nữ đại ca, còn từng bị đuổi học!!"

"Đuổi học? Con đừng nói lung tung..."

Đàm Bích Nga quả nhiên bị hù đến.

"Maria, đem đồng giấy tờ trên bàn tôi lấy ra đây."

Đàm Tinh Hà hướng người giúp việc đang quét cầu thang nói. Cô phí mất một buổi trưa để sưu tập chứng cứ, xuyên qua mạng máy tính đem thân thể lai lịch của Hùng Bảo Bảo mò ra đến từng chi tiết nhỏ. Một xấp tài liệu thật dày được đưa tới trên tay Tinh Hà, cô cầm lấy giao cho mẹ.

"Đây là cái gì?"

Đàm Bích Nga đeo lên kính lão.

Đàm Tinh Hà chỉ vào tài liệu vừa tra ra, trần thuật về "Cuộc đời và sự nghiệp vĩ đại" của Hùng Bảo Bảo.

"Cô lắm mới tốt nghiệp tiểu học, bài vở và bài tập thành tích trung bình. Đến phổ thông, thành tích cũng là thê thảm không nỡ nhìn, điểm đạo đức luôn là ở mức thấp. Sau khi tốt nghiệp liền học ở một trường nữ cao trung, hừm hừ, hồ sơ ghi lại càng đặc sắc, lỗi nặng hai lần, một lần cùng với đám lưu manh ngoài trường đánh nhau, một lần do cưỡi xe máy. Cảnh cáo đầu, hắc hắc hắc, chia đều mỗi học kỳ hai lần. Còn có cùng huấn luyện viên gây lộn, có đối với lão sư bất kính, tin sét đánh nhất chính là sau khi tốt nghiệp, còn cùng người bên ngoài đánh nhau, náo đến cả cục cảnh sát, còn khiến người ta nhập viện, nếu không phải khi đó còn trẻ tuổi, sớm đã bị nhốt vào ngục!"

"Con... Làm sao con có những tài liệu này? Tinh Hà, mẹ không phải đã cấm con xâm nhập vào mạng máy tính của cơ quan nhà nước sao?"

"Mẹ, loại phụ nữ này này, mẹ yên tâm để cho anh Hai cùng cô ta hẹn hò? Con xem cô ta tám phần thuộc giới hắc đạo giang hồ, lòng dạ độc ác, phẩm hạnh thấp kém, tương lai vạn nhất anh Hai làm cho cô ta khó chịu, làm không tốt sẽ bị BANG, BANG!"

Đàm Tinh Hà tay làm động tác nổ súng.

Đọc xong tài liệu, Đàm Bích Nga dao động.

"Kỳ quái, cô ấy không giống như kiểu phụ nữ Hạ Thụ sẽ thích?! Con nói cô ấy tên gì? Hùng cái gì?"

"Hùng, Bảo, Bảo."

"Nhà cô ấy làm cái gì?"

"Mở vũ quán."

Đàm Tinh Hà lớn tiếng nói:

"Có rất nhiều băng nhóm hắc đạo trong nahf đều mở vũ quán."

"Cô ấy bộ dạng như thế nào?"

Đàm Tinh Hà hít sâu một cái, vươn ra ngón trỏ.

"Không phải là xấu bình thường."

Chỉ cần cùng anh Hai hẹn hò, cô liền cảm thấy người này nhất định là rất quái dị!

Đàm Bích Nga nhìn tài liệu trăm tư, đối với Hùng Bảo Bảo thật tò mò.

Đàm Tinh Hà nắm cánh tay bà.

"Mẹ, chúng ta đi gặp cô gái xấu xa kia nói chuyện, nói cô ta đừng quyến rũ anh Hai nữa. Mẹ nói với cô ta mẹ không thích cô ta, bọn họ ở chung một chỗ sẽ không có tương lai, cho dù tương lai bọn họ muốn kết hôn mẹ cũng sẽ không đáp ứng! Chúng ta đây là vì tốt cho anh Hai, mẹ phải nhanh chóng hành động, tránh cho anh Hai càng lún càng sâu..."

Cô rất gấp, vội vã muốn đem anh Hai giữ ở bên người. Cô cảm giác được anh Hai lần này vô cùng thật tình, buổi sáng thậm chí còn đưa Hùng Bảo Bảo về nhà. Nếu tiếp tục như vậy, anh rất có thể sẽ cùng Hùng Bảo Bảo kết hôn, sau khi kết hôn cùng Hùng Bảo Bảo sinh đứa trẻ, thành lập gia đình của

mình... Nghĩ đến như vậy, Đàm Tinh Hà rất lo âu. Anh Hai có gia đình của mình, cô phải làm sao bây giờ?

Đàm Bích Nga để xấp tài liệu xuống, quyết định.

"Mẹ muốn gặp cô bé này."

"Con lập tức sắp xếp."

Đàm Tinh Hà nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đùng Nói Ta Yêu Hân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Trong phòng, trên giường y phục xếp thành núi nhỏ, cánh cửa tủ quần áo mở toang, y phục mặc lại cời, cời lại mặc. Ngồi ở bên ngọn núi nhỏ, Đinh Từ Nhu chỉ đạo cho co gái đang vội vàng mặc mặc cời cời quần áo.

"NO, NO, cậu mặc cái này nhìn rất hung dữ."

"NO, NO, NO! Xin cậu, mặc quần Jean đi gặp mặt trưởng bối sao?"

"Come on! Cậu xác định muốn mặc T-shirt?"

"Ông trời của ta a, cậu mặc như vậy rất giống một bång khác nữ lang a!"

(Ai biết "bång khác nữ lang" là gì chỉ cho ta =.=)

"Rất tốt, rốt cục cũng có thứ ra dáng âu phục, nhưng là... Cậu xác định phải mặc màu đen ? Mặc như vậy thật giống như đi dự đám tang a!"

Một cái chân ngọc quét tới, đập hướng núi y phục tạm thời, y phục sụp đổ, Đinh Từ Nhu nhảy xuống giường.

"Lão Đại đừng phát giận a!"

"Mẹ kiếp cậu – ý kiến thật nhiều. Cậu là đang chơi mình có phải hay không?"

Hùng Bảo Bảo mở hời đầm đĩa, cô nhìn chăm chăm Đinh Từ Nhu tính nhẫn nại hoàn toàn tiêu hết.

Đinh Từ Nhu quát miệng.

"Oan uổng a, lão Đại, mình là vì muốn tốt cho cậu a!"

Vừa nghe thấy Hùng Bảo Bảo phải gặp mẹ chồng tương lai, cô lập tức phóng qua, giúp cô ấy chọn trang phục a.

Bảo Bảo đứng ở trước giường, hai tay ôm đầu.

"Đáng giận, con bé Đàm Tinh Hà kia rốt cuộc muốn làm gì?"

Buổi tối, lúc cô nhận được điện thoại của Đàm Tinh Hà ——

"Ngày mai mẹ tôi muốn gặp cô lúc sáu giờ tối. Mẹ tôi không muốn cô nói với anh tôi. Nhớ đến đúng giờ."

Sau đó nói địa chỉ nhà hàng, liền cúp điện thoại.

Cứ như vậy gọi điện thoại tới phân phó một tiếng, cũng không để ý cô có bận việc gì hay không, nào có loại đạo lý này?! Có hiểu cách tôn trọng người hay không a? Bảo Bảo một bụng khí, buồn nôn nhất chính là vẫn không thể cùng Hạ Thụ nói, nhà đầu kia rốt cuộc muốn làm sao?

"Thôi, mình không đi."

Bảo Bảo phát tay một cái.

"A? Cậu muốn lỡ hẹn sao?"

Đình Từ Nhu đã chạy tới đứng ở bên cạnh Bảo Bảo.

"Cái gì lỡ hẹn?"

Bảo Bảo ngẩng đầu trừng Từ Nhu.

"Bọn họ có hẹn sao? Tùy tiện bỏ lại một câu, mình liền phải đi? Có lắm hay không?"

"Nhưng là... Đối phương là mẹ Đàm Hạ Thụ! Cậu có thể không đi được sao, như vậy sẽ đắc tội bà ấy đó..."

"Đình Từ Nhu."

Hùng Bảo Bảo đề lại bà vai bạn tốt, đối với cô giảng giải đại nghĩa:

"Chúng ta hành xử chính là vì một chữ 'l', không phải sao? Bọn họ không tôn trọng mình, mình đương nhiên là có quyền không để ý bọn họ, bất kể bà ấy là gì của Hạ Thụ."

Quyết định không đi, Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm, ngồi xếp bằng trên mặt đất.

"Lão Đại, như vậy tốt sao?"

Đình Từ Nhu cau mày, cô thành tâm thành ý suy nghĩ một cách thỏa đáng:

"Cậu cùng Đàm Hạ Thụ hẹn hò, là thực sao?"

Bảo Bảo liếc cô một cái.

"Mình giống như đang chơi trò chơi sao?"

Nói nhảm, đương nhiên là chân thật.

"Kia... Các cậu hẹn hò có thuận lợi không?"

"Ồ ngoài dự tính của mình..."

"?"

Đình Từ Nhu khiêu mi.

Bảo Bảo nhếch miệng cười.

"Thuận lợi."

Chẳng qua trong lúc đó xuất hiện một cái Đàm Tinh Hà mắc bệnh yêu anh trai.

"Đàm Hạ Thụ là một quái thai, nhưng là mình thích."

Hào dọa người a! Đình Từ Nhu dùng sức chớp chớp mắt, cô thế nhưng từ trên mặt Lão Đại, nhìn thấy một loại cảm xúc tên là ôn nhu. Wow, Lão Đại sau khi yêu đương, cả người lờ lờ tỏa sáng a!

"Lão Đại... Cậu thật rất thích anh ta."

"Ừ."

Bảo Bảo cúi đầu, cười thừa nhận.

Thật là khủng khiếp a, Đình Từ Nhu càng dùng sức chớp chớp mắt, cô thế nhưng từ trên mặt Lão Đại nhìn thấy một vẻ mặt tên là xấu hổ. Đình Từ Nhu há to mồm, thẳng ngó chừng Hùng Bảo Bảo. Đây... Đây là Lão Đại cô quen biết sao? Cái kia quyền đâm cước đá, rất thích tranh đấu tàn nhẫn Hùng Bảo Bảo sao?

Còn đang chìm trong không khí ngọt ngào, Hùng Bảo Bảo ngăn người một lúc lâu, mới phục hồi tinh thần lại.

"Ừ, bất quá mình thích anh ấy là một chuyện, mẹ của Hạ Thụ muốn gặp mình lại là một chuyện khác. Nghe khẩu khí em gái của anh ấy, dường như chuyện cùng mình gặp mặt không thể để cho ai biết, ngay cả Hạ Thụ cũng không biết. Làm gì phải lén lút như vậy? Quá không có thành ý."

"Mình đã nói với cậu rồi, nếu cậu thật thích Hạ Thụ như vậy, hẹn hò cũng rất vui vẻ, vì tương lai của hai người mà suy nghĩ, tốt nhất không nên đắc tội với"

mẹ của anh ấy. Vạ nhất cậu làm mẹ anh ấy không vui, không chừng bà ấy sẽ ngăn cản hai người qua lại —— "

"Ha ha!"

Hùng Bảo Bảo cười to hai tiếng.

"Nếu anh ấy bởi vì ... chuyện vặt này mà chia tay, vậy mình còn thấy thật may mắn vì sớm nhận rõ bộ mặt của anh ta, một người đàn ông không có trách nhiệm, không có chủ kiến, mình không cần!"

"Hừ hừ, sợ là sợ khi anh ta là một người đàn ông có trách nhiệm, có chủ kiến."

Đinh Tử Nhu cười lạnh.

"Nga?"

Bảo Bảo không hiểu.

"Lão Đại, cậu thực sự là đối với tình yêu ngu ngốc a. Cậu không biết có bao nhiêu người đàn ông bị kẹt giữa mẹ và bạn gái của mình, trải qua nhiều cực khổ, nhiều buồn bực sao? Mẹ của anh ấy không thích cậu, anh ấy hết lần này tới lần khác lại rất thích cậu, cậu ngẫm lại xem, một người là người phụ nữ đã nuôi lớn anh ta, một người là người phụ nữ anh ta yêu, nga ~"

Đinh Tử Nhu lại đang diễn vở đại bi kịch tình yêu.

"Anh ấy giả dục, anh ấy mâu thuẫn, anh ấy người nào cũng không thể đắc tội, anh làm sao có vui vẻ? Anh ta cho dù có mất mạng, cũng không có biện pháp đồng thời lấy lòng hai nữ nhân a."

Bên mẹ, bên người yêu, tình thế khó xử a!

"Bên tình thân, bên tình yêu, anh ấy —— "

"Ngừng!"

Bảo Bảo nói.

"Mình biết rồi, nói nhảm thật nhiều."

"Lão Đại, thế nào?"

Đinh Tử Nhu hai mắt lờ lờ tỏa sáng.

"Ừ."

"Vậy chúng ta tiếp tục tìm quần áo phù hợp để ngày mai mặc."

"Không cần, mình sẽ không đi."

"A ~"

Mới vừa không phải nói sao? Đinh Tử Nhu vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

"Lão Đại, cậu thật ngoan cố!"

*****

Hàn Chấn Thanh đêm khuya đến tìm, anh vừa vào cửa, liền ném lễ vật cho Hạ Thụ.

"Cho cậu."

"Cái gì?"

Hạ Thụ kịp thời tiếp được. Anh đánh giá chiếc hộp đen khéo léo, bên hộp khám kim tuyến, trong hộp có một lỗ nhỏ, xem ra là mắt khóa.

"Cậu lại từ đâu lấy được?"

"Người khác đưa."

"Cái hộp này có lẽ có từ lâu rồi? Rất cổ."

Hạ Thụ ánh chừng trọng lượng của nó.

"Bên trong có cái gì?"

Hàn Chấn Thanh nhún nhún vai, đi thẳng đến tủ lạnh lấy bia.

"Đây sẽ không phải là người của bộ lạc nào đưa cậu chứ?"

Hàn Chấn Thanh chuyên truy lùng đồ cổ, luôn luôn có chút ít đồ vật kỳ kỳ cổ quái. Bình thường, những bộ lạc hoặc dân tộc nghèo không có tiền thù lao trả cho anh, sau khi Hàn Chấn Thanh lên giúp bọn họ đoạt lại cổ vật, thường sẽ tặng cho anh ít đồ, coi như là lễ vật tạ ơn.

Hạ Thụ hỏi anh:

"Chìa khóa đâu?"

Thật muốn nhìn một chút bên trong có gì.

"Không có chìa khóa."

Hàn Chấn Thanh ngửa đầu uống bia.

"Cho nên?"

"Cho nên mới đưa cho cậu."

Hàn Chấn Thanh cười nói, bị Đàm Hạ Thụ nhìn một cái xem thường.

"Cậu không thích?"

Hàn Chấn Thanh nhướng mày.

"Trả tở."

Ha hả, Đàm Hạ Thụ bị hắn nhìn thấu tử huyệt, cảm lấy hộp báu ngồi vào trước bàn làm việc, bật công tắc đèn trên cao.

"Tự mình muốn nhìn bên trong cất giấu cái gì, ổ khóa này mất rất đặc biệt..."

Hạ Thụ không nhịn được bắt đầu nghiên cứu. Anh kéo ra ngăn kéo, lấy ra xi gà, đốt thuốc. Cũng không quay đầu lại nói:

"Hôm nay ở đây?"

Hàn Chấn Thanh nằm chết dí trên ghế sa lon, coi như là trả lời. Hai tay hắn gối ở sau ót, nhìn một mảng lớn ánh sao ở bên ngoài sân thượng.

Đàm Hạ Thụ mở ra cái túi đựng khí cụ mở khóa, quay đầu lại liếc anh một cái.

"Có tâm sự sao?"

Hàn Chấn Thanh không để ý đến Hạ Thụ, vẫn trầm tư.

Đàm Hạ Thụ nhất phải đeo lên thấu kính đặc biệt, nhìn vào mắt khóa.

"Ổ khóa này cấu tạo rất đặc biệt..."

"Mở không được?"

"Không thể nào."

Đàm Hạ Thụ mỉm cười, hí mắt tự định giá:

"Chỉ cần có phương pháp, không có cái khóa nào không thể mở."

Mắt khóa chủ âm, chìa khóa chủ dương. m dương cùng tồn tại chính là đạo lý, trên đời tuyệt không có khóa nào không thể mở được

"Cái hộp quá cũ, cấu tạo yếu ớt."

Hàn Chấn Thanh nhắc nhở anh:

"Ổ khóa hơi chút dùng lực, sẽ bị hủy hoại."

Chính bởi vì như thế, không có một người nào, không có một thợ khóa nào dám thử mở nó ra, sợ phá hủy cổ vật.

"Tôi biết."

Đàm Hạ Thụ lấy ra cái chìa nhỏ, quét cái hộp.

"Không vội, cứ từ từ cùng nó chơi."

Nhẹ nhàng mà đối với nó, cuối cùng nhất định mở được. Đàm Hạ Thụ ngậm lấy xi gà, bắt đầu mở khóa.

Tâm tình của anh rất tốt, vừa mở khóa vừa ca hát, quá trình mở khóa rất giống với yêu đương, từ từ lục lọi, cẩn thận thử dò xét, đến khi rốt cục có thể mở ra mới thôi. Hắn nghĩ, tái tìm con người đó chính là một bảo tàng.

Nhớ tới ai đó, Hạ Thụ nhẹ nhàng ngân nga ——CLOSE TO YOU~~

Hàn Chấn Thanh nghe anh hát, dưới đèn im lặng. Anh nhìn bầu trời đêm vô ngần, nhớ tới người con gái đang lưu lạc phương xa —— tối nay... Không biết cô đang ở nơi nào? Không biết cô phiêu bạt đến khi nào mới có thể dừng lại?

Sau một đoạn dài trầm ăm ăm, Đàm Hạ Thụ tháo xuống mắt kiếng hỏi:

"Cậu ngủ chưa?"

"Tỉnh."

Hàn Chấn Thanh trả lời.

"Nếu không ngủ, nằm trên ghế sa lon làm chi?"

Đàm Hạ Thụ xoay tròn cái ghế, cười ngắm người bạn tốt đang nằm trên ghế salon.

Hàn Chấn Thanh u buồn sắc mặt đen tối giống như màu bộ ghế salon anh đang nằm, khuôn mặt mang theo vẻ kiên nghị. Mặc dù đang nằm ở nơi này, hai tay gối sau ót, nhưng Hạ Thụ vẫn cảm thấy anh giống như một con báo, đang tùy thời đuổi bắt con mồi.

"Cậu thật sự muốn rút lui khỏi tổ chức cảnh sát Quốc tế?"

"Ngô."

Anh nói muốn mở quán rượu, không phải là thuận miệng nói một chút mà thôi, anh đã hạ quyết tâm, muốn định cư ở Đài Loan.

"Tại sao là quán rượu?"

Hạ Thụ hỏi.

"Cô ấy thích uống rượu."

Hàn Chấn Thanh giờ cao tay phải, Hạ Thụ hiểu ý, ném điếu xì gà cho anh. Đốt xì gà, một làn khói mờ mịt bao lấy khuôn mặt âu lo của anh.

Hạ Thụ nhả ra một đám khói, hỏi:

"Là chuyên gia thám hiểm kia?"

"Ngô."

Cô gái Hàn Chấn Thanh yêu, là một cô gái kỳ lạ thích phiêu bạc thiên nhai. Chuyên gia thám hiểm mỗi một chuyến đi đều vô cùng mạo hiểm, thường sống chết không rõ, lần nào cũng hành tung thành mê.

"Tối nay cô ấy ở đâu?"

Hạ Thụ hỏi.

Hàn Chấn Thanh nhìn lên bầu trời suy tư.

"Lúc này.... Cô ấy có lẽ ở Việt Nam."

"Hai người các cậu luôn chân trời góc biển, bao lâu mới có thể gặp nhau một lần, thật có thể nói chuyện yêu đương?"

Hạ Thụ mỉm cười nói.

"Ngay cả chạm mặt cũng là vấn đề."

Hàn Chấn Thanh vừa phun ra một đoàn khói, trầm giọng nói:

"Cho nên, tôi mới muốn mở quán rượu."

Hai người, chạy khắp toàn thế giới, cách xa nhau mấy nghìn vạn dặm, cho dù muốn chạm mặt cũng không được, hai người cứ như vậy chu toàn thật nhiều năm. Hàn Chấn Thanh nghĩ, anh sẽ không chạy nữa, anh sẽ định cư ở một chỗ, chờ cô tới phó ước, chẳng qua là... Cô có đến hay không, anh cũng không nắm chắc được.

Hạ Thụ cắn xi gà, gật đầu nói:

"Thì ra là vậy... Cậu mở quán rượu chính là vì tình yêu."

Không nghĩ tới người bằng hữu lâu năm đã từng treo non lợi suốt, vào sanh ra tử này cũng có một mặt lãng mạn như vậy.

"Tôi cũng không nghĩ ra ——"

Hàn Chấn Thanh chế nhạo anh:

"Cậu thích khiêu chiến các loại khóa sắt, cuối cùng nhưng lại thua bởi tâm tư đơn giản của một cô gái."

"Hùng Bảo Bảo, cô ấy không đơn giản như cậu nghĩ vậy đâu."

Nhắc tới nàng, ánh mắt anh nhất thời trở nên thật ôn nhu.

Hàn Chấn Thanh cười nói:

"Vậy sao? Tôi xem cô ta cá tính rất thẳng thắn."

Anh nhìn lại Hạ Thụ.

"Cô ấy không giống kiểu phụ nữ lòng dạ phức tạp, lại càng không giống mấy loại khóa cậu thích khiêu chiến, khúc chiết quý bí."

"Lòng của cô ấy không có khóa."

Hạ Thụ dụi tắt xi gà.

"Nga?"

"Chỉ có tường."

Hạ Thụ nháy mắt nói:

"Cô ấy ngoan cố đến đáng sợ."

Anh đã lĩnh giáo. Chuyện Hùng Bảo Bảo không thích, có làm thế nào dụ dỗ cô, Đại tiểu thư cô cũng sẽ không làm. Chuyện cô kiên trì, cho dù có vạn gây cổ cô, cô cũng tuyệt đối không thỏa hiệp.

Hàn Chấn Thanh khiêu mi nói:

"Nói như vậy, chuyên gia mở khóa như cậu, hướng về phía một trái tim không có khóa, chỉ sợ là không có cách nào."

Anh cười hỏi:

"Kia, cậu làm sao chọc cho cô ấy vui vẻ, vui lòng cho hẹn hò?"

"Tôi bao dung cô ấy ——"

Hạ Thụ ha hả cười, ánh mắt phát sáng.

"Tôi nuốt cô ấy."

Tất cả những gì thuộc về cô đều thu lấy; cô kiên trì, toàn số tôn trọng. Không có tâm nhãn Hùng Bảo Bảo, hết lần này tới lần khác đều khiến anh ưu ái. Hi nôi ai nhạc, tất cả biểu lộ một cách đơn giản, tư thái quang minh lỗi lạc, chính là thứ hấp dẫn Đàm Hạ Thụ nhất.

"Xem ra... Cô ấy thật đem cậu mê hoặc."

Ai có thể ngờ tới, Đàm Hạ Thụ lại muốn một người con gái đơn giản như vậy —— không có tâm nhãn, sáng lãng, trực tiếp.

"Có một loại phụ nữ, tình yêu thương không chung thủy, có thể tùy thời bị bạn trai hoặc hoàn cảnh xung quanh mình thay đổi."

Hạ Thụ mặt tràn đầy ôn nhu.

"Nhưng cô ấy sẽ không như vậy, thật là kỳ quái... Cô ấy thế nhưng sẽ không như vậy, cô ấy có chủ trương của mình, tuyệt không thỏa hiệp."

"Có lẽ đó là bởi vì cô ấy còn chưa đủ yêu cậu."

Hàn Chấn Thanh gọi cho anh gói nước lạnh.

Đàm Hạ Thụ giả bộ u buồn, nhũn mày nói:

"Vậy là nguy rồi, tôi thật sợ thất tình."

Nhưng khẩu khí của anh lại rất bàng quan, anh đối với bản thân rất có tự tin.

"Kia cũng không thể không có."

Hàn Chấn Thanh tiếp tục gọi bạn tốt nước lạnh.

"Ngay từ lúc đầu cô ấy đã đối với cậu thiếu hứng thú. Cô ấy thậm chí so với việc đánh nhau còn có hứng thú hơn. Cậu đeo đuổi khổ cực như vậy, có thể cho thấy cô ấy là loại phụ nữ không dễ dàng cảm động. Cô ấy là một cô gái có tâm địa cứng rắn, muốn đá cậu cũng không phải là chuyện không thể."

"Uy, cậu nói chuyện có vẻ rất vui mừng."

Hạ Thụ thưởng cho anh một ánh nhìn trầm trọng.

"Đúng."

Hàn Chấn Thanh mỉm cười, khổ sở nói:

"Tôi cảm hận những đôi tình nhân trên đời."

Bởi vì người anh yêu không có ở bên cạnh.

"Nghe thật đáng thương."

Hạ Thụ kéo ra ngăn kéo, bất thứ gì ném hướng Hàn Chấn Thanh.

Anh nhận, là một cuộn giấy. Hàn Chấn Thanh ngồi dậy, cuộn mở giấy, ánh mắt tối sầm. Anh đem cuộn giấy đặt ngang mặt bàn, ngón tay dài đo đạc trên bản vẽ, bên cạnh còn có chú thích Càn Khôn, anh hy vọng tình yêu của mình có thể nhờ vào vòng tròn Càn Khôn này mà thực hiện.

"Quán rượu của cậu."

Hạ Thụ mỉm cười, trầm giọng nói:

"Án theo phong thủy giúp cậu làm một bàn thiết kế, một bàn một ghế dựa cũng cất giấu nhiều đóa hoa đào, hắc, đảm bảo chuyện yêu đương của cậu sẽ thành công."

Hàn Chấn Thanh vô cùng trân trọng cầm chắc cuộn giấy. Anh nói:

"Cậu ra giá đi."

Bàn thiết kế này nơi nơi đều hiển lộ rõ ràng tài hoa của Hạ Thụ, ra giá cao đến đâu cũng đáng.

Hạ Thụ vung tay lên, nói:

"Tặng cho cậu."

Bất quá bỏ ra ba ngày ba đêm có thể giúp bạn tốt làm việc, anh cảm thấy rất vui vẻ. Tiền không là vấn đề, anh còn thiếu tiền sao? Chỉ đảm nhiệm cố vấn cho công ty chế khóa, việc chi tiêu của anh đã có thể nói là vô tận.

"Tốt."

Hàn Chấn Thanh không cùng anh khách khí, anh nhìn về phía chiếc hộp cổ trên bàn làm việc, hướng Hạ Thụ nháy mắt.

"Lấy đồ trong hộp làm tiền thù lao."

Đàm Hạ Thụ cười hừ một tiếng:

"Nó sao, một cái hộp cổ không mở khóa được."

"Cậu không pahir nói chỉ cần có phương pháp nhất định có thể mở?"

Hàn Chấn Thanh cười.

"Yên tâm, chỉ cần cậu mở ra được, có lẽ bên trong cất giấu trân bảo."

"Trong cái hộp nhỏ như vậy?"

Hạ Thụ xem thường.

Màn đêm buông xuống càng lúc càng sâu, Hàn Chấn Thanh đã ngủ. Bởi vì công việc cần, anh quanh năm phiêu bạt, bốn ba chốn núi non trùng điệp, chỉ cần chiếc ghế dài của Hạ Thụ cũng đủ khiến anh chìm vào mộng đẹp.

Đàm Hạ Thụ tắt đèn trong phòng khách, để Chấn Thanh có thể ngủ sâu hơn. Anh chỉ chừa lại một chiếc đèn vàng trên bàn làm việc, một vòng quang ảnh rơi xuống mặt bàn màu trắng.

Đàm Hạ Thụ liếc nhìn đồng hồ điện tử, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn ngắn cho người anh yêu.

Cùng dưới bầu trời đêm này, trong một căn phòng khác, trên giường có một người buồn rầu vẫn còn chưa ngủ. Cô ở trên giường trần trọc trở mình, đến rạng sáng tầm ba giờ, cô buồn tha cổ găng, rời giường kiểm tra tin nhắn trong điện thoại di động.

Đàm Hạ Thụ trước lúc ngủ, có thói quen gửi tin nhắn chúc cô ngủ ngon.

Tối nay cũng vậy.

Một tin tức ngắn gọn, lại truyền tải tình ý ấm áp.

Trước kia cô thích cười nhạo Đinh Tử Nhu, lúc Đinh Tử Nhu hướng cô kể chuyện nhận được thư tình, hoặc hoặc những tin nhắn lại đầy buồn nôn do người yêu gửi, cô luôn giương mắt, vẻ mặt khinh thường.

Nhưng tại sao ngôn ngữ tương tự, đối lại là người trong lòng mình thích, cô có thể cảm động đến nhìn lại nhìn, không nổi nóng, chỉ một tin nhắn ngắn chứa đựng tin tức của anh, ngây ngốc nhìn lại nhìn ——

Bảo Bảo cưng ới, ngủ ngon!

Kiss your lip ,kiss your eyes, goodnight!

Hạ Thụ.

Bảo Bảo khép lại điện thoại di động, ném điện thoại rơi trên giường, tung mình nằm úp sấp, nặng nề thở dài.

*****

Hôm sau ——

Hùng Bảo Bảo thay đổi chú ý, quyết định muốn đến chỗ hẹn, đồng thời cô ý thức được ma lực của ái tình. Cô luôn luôn không thích ủy khuất mình, không nghĩ tới sẽ vì tình yêu của bọn họ mà thỏa hiệp.

Cô thậm chí bởi vì nghĩ muốn cho mẹ của Hạ Thụ có một ấn tượng tốt, chạy đi mua bộ âu phục màu hồng phấn đầu tiên trong đời. Sau đó lại vì muốn phù hợp với âu phục, mua thiên hạ đệ nhất đôi giày cao gót, sau đó mặc âu phục cùng giày cao gót ở trước gương luyện tập mỉm cười.

"Bác gái, bác khỏe chứ, cháu là Hùng Bảo Bảo."

"Bác gái, thật vui được gặp bác."

"Bác gái, bác thoát nhìn thật trẻ tuổi..."

Giết cô sao, những lời nịnh hót như vậy lại xuất hiện từ trong miệng của cô? Đang lúc cô bận rộn phi nhổ mình, Đàm Hạ Thụ gọi điện thoại tới ——

"Bảo Bảo, cá Ai-xơ-len, thịt bò thăn núi, vịt nướng Bắc Kinh, em chọn cái nào?"

"Ách... A... Cái gì?"

Hùng Bảo Bảo thoáng cái phản ứng không kịp.

"Cá Ai-xơ-len, thịt bò thăn núi, vịt nướng Bắc Kinh, em thích món nào?"

Hạ Thụ lại lặp lại một lần.

"Cá Ai-xơ-len, còn anh?"

Hùng Bảo Bảo cũng là rất biết điều hỏi lại.

"Bản thân anh cảm thấy thịt bò thăn núi tương đối ngon. Có muốn thử một chút hay không?"

Hạ Thụ trong giọng nói hàm chứa nụ cười.

Hùng Bảo Bảo cười, nằm úp sấp trên giường tiếp tục nghe điện thoại.

"Chúng ta mỗi ngày ăn ở một nhà hàng đi, trước tiên ăn cá Ai-xơ-len, bữa ăn tiếp theo là thịt bò thăn núi, cuối cùng là vịt nướng Bắc Kinh, từ buổi trưa hôm nay bắt đầu."

Hạ Thụ càng nói càng cao hứng, không khỏi nở nụ cười.

"Được! Đến lúc đó em muốn chứng minh cho anh xem, vị giác của em mới là lợi hại nhất... Ai nha, buổi trưa hôm nay không được."

Hùng Bảo Bảo đột nhiên nhớ đến cuộc hẹn cũng với mẹ của Đàm Hạ Thụ

"Tại sao?"

"Buổi trưa hôm nay em có việc. Không cùng anh hàn huyên nữa, em còn phải đi chuẩn bị một chút đây, bye."

Hùng Bảo Bảo vừa nói liền ngắt điện thoại, chỉ chừa lại Hạ Thụ một người ở đầu bên kia không giải thích được.

Hùng Bảo Bảo đứng giờ đến tiệm cơm theo hẹn, nhờ nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ Đàm Tĩnh Hà ngồi đợi.

Đàm Bích Nga trên dưới đánh giá một chút Hùng Bảo Bảo, hỏi:

"Bạn gái của Hạ Thụ chính là cô ấy?"

Cô gái Hùng Bảo Bảo cùng với người trong tưởng tượng của bà không giống nhau, nếu nói cô gái trước mặt này phẩm hạnh không tốt hoặc là dân anh chị trong giới xã hội đen, bà đánh chết cũng sẽ không tin.

Hùng Bảo Bảo mặc một bộ âu phục màu hồng phấn, tóc dài buông thả, ngũ quan tỉ mỉ xinh đẹp, không có trang điểm, nhìn rất thoải mái. Giữa lông mày lộ ra một cô anh khí, ánh mắt sáng ngời, làm cho người ta cảm giác rất chính trực.

Đàm Bích Nga do chuyện làm ăn của nhà hàng, tiếp xúc với vô số người, bà vừa nhìn cũng biết cô bé này tâm địa thuần khiết, cũng không phải là một cô gái hư. Bà thở phào nhẹ nhõm, con trai của bà quả nhiên thật tinh mắt.

"Cháu tên là Hùng Bảo Bảo, đang cùng Hạ Thụ gặp gỡ."

Bảo Bảo nói. Mặc dù đối với Đàm Tĩnh Hà rất hồ hởi, nhưng là đối với mẹ của Hạ Thụ vẫn lộ ra vẻ câu nệ.

"Thật vui được gặp cháu, muốn ăn cái gì?"

Đàm Bích Nga hỏi.

Bảo Bảo hướng bồi bàn gọi món gà nướng.

"Sau khi ăn xong có muốn gọi món điểm tâm ngọt?"

Bồi bàn hỏi Bảo Bảo.

"Nơi này có bánh ngọt Boston ăn rất ngon."

Đàm Bích Nga đề nghị.

"Nhưng là..."

Cô không thích ăn bánh ngọt, bắt quá lời nói đến khoe miệng đã bị cô nuốt trở về. Cô nghe thấy mình hàng phục nói:

"Vậy thì bánh ngọt Boston."

"Hùng tiểu thư hiện làm việc ở đâu?"

Đương lúc còn chưa mang thức ăn lên, Đàm Bích Nga muốn hỏi chuyện Hùng Bảo Bảo nhiều một chút.

"Chúa là huấn luyện viên dạy không thủ đạo của đạo quán Hoa Anh."

Bảo Bảo đưa danh thiếp cho bà

"Cho nên nếu là chọc tới cô thực thăm."

Đàm Tinh Hà nói thầm, bị mẹ liếc mắt cảnh cáo một cái.

"Cháu cùng Hạ Thụ làm sao quen biết?"

Đàm Bích Nga cười híp mắt.

Đàm Tinh Hà trách móc nói:

"Còn phải hỏi? Nhất định là cô ta đeo đuôi anh Hai."

Hùng Bảo Bảo hít sâu một cái, nhẫn nại nhẫn nại a, mỉm cười nhìn về phía Đàm Tinh Hà nói:

"Không phải vậy."

"Nga? Không phải là cô đeo đuôi anh tôi? Như vậy thực ly kỳ."

Cô dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hùng Bảo Bảo từ đầu đến chân. Cho nên nụ cười trên mặt Bảo Bảo từ từ biến mất, cô ngẩng mặt lên, nghênh thị ánh mắt đầy ác cảm của Đàm Tinh Hà.

Đàm Bích Nga trừng con gái.

"Tinh Hà, mẹ đang nói chuyện, con đừng xen mồm!"

Đàm Bích Nga thử hòa hoãn không khí, đáng tiếc chiến tranh giữa hai cô gái đã bắt đầu.

"Anh của tôi từng quen rất nhiều bạn gái, nhưng chị chính là người có bộ dạng xấu nhất."

Đàm Tinh Hà cố ý chọc giận Hùng Bảo Bảo.

Hùng Bảo Bảo phản bác:

"Tôi không pahir là ngũ quan đoan chính sao?"

"Con còn không có lễ phép nữa, mẹ sẽ buộc con đi về."

Đàm Bích Nga mắng con gái, vừa hướng Bảo Bảo giải thích:

"Cháu đừng cùng nó so đo, con bé chỉ tức giận, không có ác ý. Thực xin lỗi, đột nhiên hẹn chúa gặp mặt, bác là nguwofi làm mẹ, chỉ muốn nhìn một chút xem con trai mình đang gặp gỡ với ai."

Bảo Bảo trở về bộ sạng mỉm cười.

"Bác đừng lo lắng, cháu cùng Hạ Thụ là quang minh chánh đại gặp gỡ."

"Tại sao có thể không lo lắng? Cô ta từng bị buộc thôi học a."

Đàm Tinh Hà lạnh lạnh nói.

"Tinh Hà!"

Khí chất trong nhảy mắt xuống đến băng điểm.

"Các người điều tra tôi?"

Hùng Bảo Bảo tức giận cũng rút ra khẩu khí.

"Đúng vậy!"

Đàm Tinh Hà lễ thắng khí hùng nói:

"Như thế nào? Cô sợ bị điều tra a! Thật mất thể diện, chỉ tốt nghiệp cấp ba trường nữ, anh tôi đã tốt nghiệp Đại học a."

"Tôi hiểu rồi ——"

Cô không thể tiếp tục chịu đựng những thứ này, thật quá đáng! Bảo Bảo trong mắt lóe lên tức giận.

"Phát hiện tôi từng bị đuổi học, cho nên vội vã gặp tôi, các người rốt cục có hiểu cách tôn trọng một người không?"

"Cô tại sao không nói ra nguyên nhân tại sao bị đuổi học? Không dám nhận chuyện mình làm sao?"

Đàm Tinh Hà chê cười.

"Tôi tại sao phải giải thích?"

Đàm Tinh Hà kỳ quái nói:

"Bị đuổi học a! Tôi xem phẩm hạnh của cô nhất định có vấn đề."

"Tôi xem ra đầu cô mới có vấn đề!"

Bảo Bảo quát trở lại, thanh âm lớn đến làm người bên cạnh ghé mắt.

Đàm Bích Nga nhìn chằm chằm Hùng Bảo Bảo, không nghĩ tới cô bé tướng mạo thanh tú khi tức giận lại khủng bố tới vậy.

"Mẹ, mẹ nhìn xem, cô ta mắng con! Mẹ nhìn cô ta thực hung dữ, nếu làm cô ta khó chịu, không chừng còn có thể đánh con, rất tệ hại!"

Đàm Tinh Hà oa oa gọi.

Thật là đủ rồi, chịu không được Đàm Tinh Hà bệnh tâm thần kêu la, Bảo Bảo hai tay ôm ngực lạnh lùng hỏi:

"Cô có thể cầm miệng chưa? Đàm Tinh Hà, cô từng cùng tôi gần gũi qua chưa? Cô dựa vào cái gì phê bình tôi?"

Đàm Tinh Hà trướng mặt đỏ, chỉ vào Bảo Bảo nói:

"Còn cần ở gần? Xem cô một bộ hung dữ như vậy, nhất định alf do nhà cô dạy sai!"

"Được rồi, con bớt tranh cãi một tí."

Đàm Bích Nga mắng Tinh Hà.

Đàm Tinh Hà rống:

"Cô không xứng làm bạn gái anh tôi!"

"Xin hỏi dạng con gái như thế nào mới xứng làm bạn gái anh cô?"

Bảo Bảo cùng Tinh Hà mắt đối mắt, cái đồ thiếu nữ biến thái này không hảo hảo sửa trị sẽ trở thành thế nào?

Đàm Tinh Hà giật mình ngạc, không nghĩ tới Bảo Bảo sẽ hỏi như thế.

"Dù sao... Dù sao cũng không phải loại con gái như cô!"

"Đó là loại người như thế nào? Xin cô nói xem."

Hùng Bảo Bảo tỉnh táo nhưng kiên trì.

Thật hiếm thấy con gái bị làm cho khản trương như vậy, Đàm Bích Nga quyết định để cho con gái mình ứng phó, bà khoanh tay đứng nhìn, ai cũng không ủng hộ.

Ách... Đàm Tinh Hà khí quẫn.

"Làm bạn gái của anh tôi phải rất ưu tú, phải rất mỹ lệ, phải rất có khí chất!"

"Phù hợp những thứ này có thể trở thành bạn gái của anh ấy?"

Bảo Bảo ánh mắt sáng quắc.

"Đúng!"

"Tôi lần đầu tiên nghe nói, anh trai quen bạn gái còn cần em gái phê chuẩn."

"Tôi sợ anh ấy cùng người không tốt gặp gỡ, đây là tôi quan tâm anh ấy."

"Cho nên cô là vì tốt cho anh cô?"

"Dĩ nhiên."

Đàm Tinh Hà đỏ mặt, thật ra thì cô sợ anh Hai sẽ rời khỏi cô

"Được rồi, cô tới ở cùng đi."

Bảo Bảo nói.

"Cô nói gì?"

Đàm Tinh Hà về mặt kinh ngạc.

Lời của Hùng Bảo Bảo lời khiến cho cô cảm thấy không thể hiểu được.

Hùng Bảo Bảo nhìn thẳng ánh mắt Đàm Tinh Hà,, từng chữ rõ ràng nói:

"Tôi ở cùng với tôi, tôi cho cô cơ hội mở to mắt xem tôi có phải là người xấu hay không."

Lại hỏi Đàm Bích Nga:

"Bác gái, có thể không?"

Thay vì bị tiểu cô nương này giận đến giờ chân, không bằng trực tiếp mang về nhà tái giáo dục. Cô quyết định tự mình đích thân giải quyết vấn đề, mà không phải để cho nha đầu này ở sau lưng giờ trở quấy.

Đàm Bích Nga u mê một giây, nhưng ngay sau đó bật cười.

"Tốt, có thể. Dĩ nhiên! Ha ha ha, tốt, tốt!"

Bà bị sự quyết đoán của cô bé này hấp dẫn, bỗng nhiên có chút hiểu Hạ Thụ tại sao thích Hùng Bảo Bảo . Trước đây những bạn gái của Hạ Thụ bị Tinh Hà quấy nhiễu, phương thức xử lý của các cô chính là tìm Hạ Thụ khóc, muốn anh cùng Tinh Hà tính sổ, không nghĩ tới Hùng Bảo Bảo lại lựa chọn tự mình giải quyết.

Đề nghị của cô, khiến Đàm Tinh Hà sợ được giờ chân, cô chột đứng lên.

"Tôi không muốn!"

"Cô không phải là rất muốn hiểu rõ cách làm người của tôi?"

Bảo Bảo đứng dậy, ấn bả vai Đàm Tinh Hà, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô.

"Cùng tôi cùng ở trong một phòng, cùng ngủ một cái giường, chúng ta sớm chiều chung đụng, buổi tối cùng đắp một cái chăn. Tin tưởng không cần mấy ngày, cô có thể rõ ràng cách làm người của tôi như thế nào, phẩm hạnh như thế nào, đến lúc đó cô có thể yên tâm để cho tôi và anh trai cô gặp gỡ chứ? Dù sao, đây cũng không phải vấn đề cô cần lo lắng, đúng không?"

Đàm Tinh Hà nghe được mặt một trận xanh một trận trắng, miệng há hốc, một hồi lâu tìm không ra lời nào phản kích, ngược lại hướng mẹ mình nói:

"Con không muốn. Mẹ, có gì tốt cười a, chỗ của cô ta sao con có thể tới ở được?"

"Mẹ cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, con không phải là muốn hiểu rõ bạn gái của anh con sao?"

Thật tốt quá, có lẽ Hùng Bảo Bảo này có thể làm cho Tinh Hà chấm dứt những hành động thành kiến.

"Hùng Bảo Bảo, tôi... Tôi không muốn đến chỗ cô ở."

Đàm Tinh Hà vừa tức vừa sợ, Hùng Bảo Bảo làm như vậy, không thể nghi ngờ là làm cho cô không lấy được có gì để phản đối bọn họ gặp gỡ.

Hùng Bảo Bảo định đem tâm tư của cô nói toạc ra:

"Cô căn bản không muốn hiểu tôi là hạng người gì, cô chẳng qua là không thể tiếp nhận việc anh trai mình có bạn gái, cô chỉ đơn giản muốn phản đối!"

"Đúng, tôi thích anh trai, tôi không thích anh ấy cùng bất luận kẻ nào gặp gỡ!"

Đàm Tinh Hà thẹn quá thành giận.

"Cô thích anh trai, cho nên trăm phương ngàn kế phá hư tình yêu của anh ấy?"

Thật ích kỷ, Bảo Bảo nói thẳng:

"Đáng sợ, anh ấy lại có loại em gái như cô, nói rằng thích anh ấy, nhưng lại làm ra những chuyện làm tổn thương anh ấy!"

Bảo Bảo đem vấn đề Đàm gia tránh nói vạch trần ra.

Đàm Tinh Hà không có cái lại, thốt nhiên hốc mắt hiện hồng, vẻ mặt giống như bị người nào quăng một cái tát, kinh ngạc chật vật lại hỗn tạp đau thương.

Đàm Bích Nga bị vẻ mặt đau thương của con gái làm giật mình. Bà cầm tay con.

"Được rồi, đừng cãi nữa, cùng ngồi xuống ăn cơm."

Đàm Tinh Hà không chịu, cô cắn răng nói:

"Hùng Bảo Bảo, cô toàn bộ đều nói đúng."

Cô run rẩy, sắc mặt tái nhợt, như sắp chịu không nổi.

Bảo Bảo nhìn cô như vậy, mềm lòng, khẩu khí trì hoãn.

"Nếu như cảm thấy tôi nói rất đúng, cũng đừng cảm can anh cô có người yêu nữa, cô cũng có thể cùng người con trai cô thích gặp gỡ!"

"Người nào sẽ thích tôi?"

Đàm Tinh Hà ghen ngào.

Đàm Bích Nga cúi đầu, vẻ mặt mệt mỏi, mẹ con hai người bỗng nhiên giao nhau như quả bóng xẹp xuống.

"Cô xinh đẹp như vậy, còn sợ không có tên con trai nào thích?"

Bảo Bảo không hiểu.

"Vậy sao?"

Đàm Tinh Hà đột nhiên đưa tay hướng trên đầu một trảo, thu hạ tóc giả, lộ ra đỉnh đầu trụi lủi.

"Có người sẽ thích tôi sao?"

Bảo Bảo kinh hãi, người bên cạnh kinh hô, đồng thời Đàm Bích Nga ôm con gái khóc ra thành tiếng.

Hùng Bảo Bảo trước giờ vẫn lễ thẳng khí hùng mà sống, chưa từng nghĩ tới sẽ thương tổn người nào, chỉ cần là sự thực, cô sẽ kiên trì không thỏa hiệp.

Cô dùng hai mắt của mình nhìn thế giới, mắt thấy là bằng chứng, cô nhìn thấy Đàm Tinh Hà tùy hứng, cố tình gây sự, cùng mang cho Hạ Thụ nhiều khổ nhiều. Nhưng là cô không nhìn thấy, ở sau lưng Đàm Tinh Hà cất giấu bóng ma.

Nếu như cô tỉ mỉ một chút, nhạy cảm một chút, nên đoán ra một thiếu nữ tướng mạo ngọt ngào, tại sao phải sợ hãi mất đi sự quan tâm cùng yêu thương của anh mình như vậy?

Mang đôi giày cao gót mới, nện bước trên con đường không quen, mũi chân cùng gót chân dùng đau đón cùng Bảo Bảo kháng nghị, đường về nhà sao càng lúc càng dài?

Bởi vì mặc âu phục, cô không có cỡi xe, phải đi bộ đến ga tàu điện ngầm đứng chờ xe về nhà. Con đường lát đá đỏ hoa văn tinh mịn hại cô nhiều lần

thiếu chút nữa trật chân té, cẩn thận gót giày khiến cho cước bộ của cô thực chặt vật. Sau khi xuyên qua hai ngã tư đường, Bảo Bảo ở trước tủ kính tiệm trang phục dừng bước nghỉ ngơi, cô nhìn thấy hình ảnh chính mình trong gương, cảm thấy thực khó chịu.

Cô mắng mình:

"Người cho là bản thân bị công kích, cũng phải đáp lại không buông tha. Người tranh giành thắng thì đã có sao? Nhìn thấy bộ mặt thất bại tái nhợt của Đàm Tinh Hà, bây giờ người vui vẻ rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đừng Nói Ta Yêu Hần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Vừa nghe xong điện thoại, Đàm Hạ Thụ lập tức chạy tới.

Bác sĩ của gia đình đang cùng với mẹ anh ở phòng khách thảo luận về bệnh tình của Đàm Tinh Hà, Đàm Hạ Thụ nhận cốc trà nóng do người giúp việc đưa tới, nghe mẹ anh giải thích tình huống ——

"Con bé khóc thật lâu, lại không chịu uống thuốc, náo nói không muốn sống. Ai, con đi khuyên nhủ con bé đi."

Mới vừa ở trong điện thoại, đã cùng Hạ Thụ nói chuyện đã xảy ra.

"Cũng khó trách con bé khó chịu, lần đầu tiên có nói thẳng với nó như thế."

Hai mẹ con, dưới đèn lẳng lặng ngồi trong chốc lát.

Đàm Bích Nga lau nước mắt.

"Mẹ nên ngăn cản, nhưng lúc đó mẹ lại nghĩ, có người nói với con bé như vậy cũng tốt, dù sao em gái con mấy năm này, cũng cho con không ít phiền toái. Nếu là để chúng ta nói, có khi con bé còn khó chấp nhận hơn... Mẹ làm sao cũng không nghĩ tới con bé lại ở trước mặt mọi người lấy tóc giả xuống..."

Đau lòng a, đứa nhỏ này mười lăm tuổi mắc bệnh ung thư não, từ đó cùng ung thư kháng chiến, thật vất vả mới không chế được, nhưng bởi vì thời gian dài cùng tật bệnh làm bạn, thiếu hụt cùng người khác giao tế, hành động trẻ con, tư tưởng cực đoan.

Đàm Tinh Hà từng cùng bạn trên mạng nói chuyện yêu đương, nhưng trong một lần hẹn hò, cùng người đi đường đụng chạm, khiến cho tóc giả rơi xuống, bạn trai nhìn thấy đỉnh đầu trọc lóc của cô, mặt ngoài trấn định, còn muốn cô đừng để ý, nhưng càng lúc càng xa, cuối cùng tránh không gặp mặt. Từ đó Đàm Tinh Hà nhận định trên đời chỉ có một người vĩnh viễn sẽ không ngại cô xấu, không sẽ rời khỏi cô, đó chính là anh trai thân yêu của cô, anh đã đáp ứng sẽ vĩnh viễn bảo vệ cô.

Đàm Hạ Thụ vỗ vỗ bả vai mẹ, đứng dậy, hướng phòng của Tinh Hà đi tới.

Đẩy cửa ra, bên trong tối đen, không khí buồn bực. Anh mở đèn, lập tức người trên giường kéo chăn trùm đầu, che đi ánh sáng. Anh đi tới kéo rèm cửa sổ để cho ánh sáng tràn vào, lại mở ra cửa sổ, để cho không khí mới mẻ thay thế cho không khí buồn bực trong phòng. Sau đó, anh cuộn cao ống tay áo, ngồi xuống bên giường, vén chăn lên, cười ngắm người núp bên trong.

"Anh..."

Cô không có đội tóc giả, nước mắt lưng tròng, ánh mắt giống như nai con vô tội.

"Tại sao không uống thuốc?"

"Tại sao phải uống thuốc, em chết đối với tất cả mọi người đều tốt..."

Cô thương tâm nói:

"Dù sao em chỉ biết cho mẹ cùng anh thêm phiền toái, em biết các người cũng ghét em, em là gánh nặng của mọi người."

Nhớ tới lời của Hùng Bảo Bảo, cô thương tâm nói.

Hạ Thụ cười, dung túng tính tình của cô, ôn nhu nói:

"Em chết, anh sẽ rất đau lòng."

Cô khóc to:

"Anh còn có Hùng Bảo Bảo, cô ta rất khỏe mạnh, cô ta có thể theo anh cả đời!"

Ngưng mắt nhìn gương mặt tái nhợt của em gái, bệnh tật tàn khốc đã ăn mòn con người cô; thương sự đau khổ của cô, anh trước giờ vẫn dung túng, mặc cô vì cảm thấy không an toàn mà vơ vết tình cảm của anh. Hóa ra phần dung túng này chỉ làm cô càng chìm sâu hơn vào sự bị thương.

"Tĩnh hà."

Hạ Thụ kéo cô, nhìn cô.

"Anh yêu Hùng Bảo Bảo, không có nghĩa là sẽ giảm bớt sự quan tâm yêu thương em. Chúng ta là người thân, chảy cùng dòng máu, tình cảm của chúng ta không thể phân cách, cũng không gì có thể so sánh được. Em là em gái của anh, vĩnh viễn cũng là như vậy, sẽ không bởi vì anh yêu người nào mà có thể thay đổi sự thật này. Chờ anh cưới cô ấy, cô ấy có thể cùng anh cùng nhau yêu thương em."

"Nhưng anh yêu thương, bận rộn cùng bạn gái, em rất tịch mịch."

Đàm Tĩnh Hà níu lấy áo sơ mi Hạ Thụ khóc ròng.

"Làm sao có thể?"

Hạ Thụ nhẹ giọng trấn an em gái.

"Chờ anh đem Bảo Bảo cưới vào cửa, không phải lại có thêm người thương em?"

"Em từng cùng cô ta gây lộn! Cô ta làm sao có thể thương em? Cô ta ghét em, còn mắng em."

"Cô ấy mắng em?"

Hạ Thụ xoa đầu cô.

"Đúng vậy a, nặng rất dữ, đem em mắng khóc... Cô ta không có nói với anh sao?"

Ca ca tám phần đã biết chuyện điều tra Bảo Bảo, Đàm Tĩnh Hà quệt mồ hôi:

"Cô ta hẳn là đã tố cáo với anh? Cô ta nói như thế nào? Có phải nói em rất đáng giận? Cô ta bảo anh đến tìm em tính sổ?"

"Em tình nguyện uống thuốc không? Mẹ rất lo lắng cho em."

Anh không muốn hưởng ứng vấn đề này.

Đàm Tĩnh Hà lui người, nhìn anh trai, lòng nghi ngờ phỏng đoán.

"Tại sao không nói? Cô ta mắng em thế nào? Anh nói đi, không cần sợ em thương tâm."

"Em thật muốn nghe?"

Anh cười.

"Dĩ nhiên!"

Đáng giận, Hùng Bảo Bảo nhất định đem cô mắng được rất khó nghe, kích bác tình cảm giữa cô cùng anh trai.

"Chuyện này rất quan trọng? Tại sao phải nghe để thêm tức giận?"

Hạ Thụ siết chặt gương mặt cô.

"Hừ! Anh nói, em phải nghe xem cô ta có nói bậy hay không."

Tĩnh Hà lau nước mắt.

"Tốt."

Đàm Hạ Thụ đưa tay lấy ra cái chén cùng thuốc.

"Uống thuốc đi, anh sẽ nói cho em biết."

Đàm Tinh Hà nhận lấy cái chén một ngụm đem thuốc nuốt xuống.

"Nói đi. Măng em cái gì?"

Đàm Hạ Thụ đặt cái chén xuống xong, cười ngắm em gái.

"Cô ấy không nói gì."

Đàm Tinh Hà trở mặt.

"Không thể nào."

Hùng Bảo Bảo rõ ràng rất giận.

"Trên thực tế, cô ấy cũng không có gọi điện thoại cho anh."

"Gạt người! Cô ta không tố cáo, làm sao anh bỗng nhiên chạy về nhà?"

"Em thương tâm như vậy, mẹ gọi điện thoại cho anh."

Đàm Hạ Thụ rút giấy giúp cô lau nước mắt.

"Anh nghe nói em gặp chuyện không hay, lập tức về thăm em."

"Cô ta thật không có gọi điện thoại?"

"Anh sao phải lừa em, buổi tối chỉ có mẹ gọi cho anh."

Hạ Thụ đau máy cho Tinh Hà kiểm tra.

"Cô ta..."

Đàm Tinh Hà kiểm tra thông tin cuộc gọi tới.

"Anh có gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy tắt điện thoại."

"Tại sao?"

"Còn tại sao, không dám anh."

Đàm Hạ Thụ cười nắm lấy mũi cô.

"A? Bởi vì em đầu trọc sao? Hừ cô ấy?"

"Không phải vậy, đứa ngốc."

Hạ Thụ cười to, vỗ vỗ đỉnh đầu trọc lóc của em gái.

"Vậy tại sao cô ta..."

"Anh nghĩ... Cô ấy là vô ý chọc cho em khóc, làm cho em bị thương, cho nên không có mặt mũi nào gặp anh."

"Cho nên cô ta cũng không còn nói cho anh biết em điều tra cô ta..."

Cho là Hùng Bảo Bảo có lập tức cùng anh trai tố cáo, kết quả cô ngược lại trốn đi?

"Em điều tra cô ấy?"

Hạ Thụ kinh ngạc, Đàm Tinh Hà phất chốc trốn vào trong chăn.

Tinh Hà núp ở mặt trong buồn bực nói:

"Em biết sai rồi! Thật biết rồi..."

Lời của Hùng Bảo Bảo nói còn văng vẳng bên tai...

Anh ấy lại có loại em gái như cô, mở miệng nói yêu thương anh ấy nhưng lại toàn làm những chuyện tổn thương anh ấy.

Không! Tinh Hà núm chặt chăn. Không phải như thế! Cô chẳng qua là sợ, sợ tịch mịch. Đàm Tinh Hà từ trong chăn hướng Hạ Thu kêu lên:

"Anh, thật ra em... em thật sự... Hy vọng anh hạnh phúc..."

Hạ Thu ngơ ngẩn, nhìn đứa em gái nhỏ trong chăn vì khóc mà thân thể run rẩy. Anh tự tay vỗ vỗ chăn.

"Tinh Hà, em hiểu chuyện, anh thật rất vui. Cảm ơn."

"Anh đi tìm chị ấy đi, không cần lo lắng cho em. Những năm này... Thật xin lỗi, em thật sự hy vọng anh vui vẻ, thật!"

Đàm Tinh Hà học kiên cường dùng cảm, không để cho anh phiền não.

"Anh thật là rất vui..."

Hạ Thu rất vui mừng, em gái của anh rốt cục hiểu được tình lại. Xoa xoa người trong chăn, nhẹ lời hứa hẹn.

"Em vĩnh viễn là em gái anh thích nhất, vĩnh viễn."

*****

Thương tổn Đàm Tinh Hà, Hùng Bảo Bảo rất khó chịu. Cô tắt điện thoại di động, sợ đối mặt Đàm Hạ Thu. Nghĩ đến bản thân đối với em gái anh làm ra chuyện quá phận như vậy, cô cảm thấy rất có lỗi với Hạ Thu.

Chín giờ bốn mươi, Đàm Hạ Thu trực tiếp gọi đến Hùng gia, Hùng Hoa Anh nhận, Bảo Bảo ở bên chớp mắt, muốn cha nói dối rằng cô không có ở đây.

"Bảo Bảo còn chưa có về nhà..."

Hùng Hoa Anh giúp con gái nói dối Hạ Thu. Sau khi cúp máy sau, hỏi Bảo Bảo:

"Các con cãi nhau?"

"Không có."

"Vậy sao không tiếp điện thoại của cậu ta?"

Cô không phải đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt sao?

"Ai, ba đừng quản nữa!"

Hùng Bảo Bảo ánh mắt lóe lên.

Hùng Hoa Anh đi ngủ trước còn bỏ lại câu nói.

"Đàn ông tốt như vậy rất khó tìm, con đừng giận nữa."

"Uy, con nào có giận anh ấy?"

X ! Bây giờ cô giống như con rùa vậy, một con con rùa làm sai chuyện sợ bị mắng chui vào trong vỏ, thật là không được tự nhiên.

Mười một giờ, điện thoại lần nữa vang lên.

Nhất định là Hạ Thu! Cô nhìn chăm chăm điện thoại, kinh hồn táng đảm.

Hùng Hoa Anh đã đi ngủ bị đánh thức, từ phòng ngủ rống:

"Điện thoại, điện thoại a!"

Âm ỉ đã chết!

"Dạ."

Hùng Bảo Bảo đưa tay đón, đầu ngón tay vừa đụng đến điện thoại đột nhiên ngược lại giật ra dây cắm, tiếng chuông lập tức ngưng bật.

Hô ~ cô thở dài, giật mình đổ mồ hôi. Trời ạ ~ cô thất bại tung một quyền vào không trung, ngã ngồi xuống ghế sa lon. Uất ức! Nghiêm khắc mà nói, cô cũng là vô tâm ma!

Cảm thấy dạ dày có chút đau, buổi tối còn chưa có ăn. Cô đứng dậy xuống bếp lấy mì tôm, đổ nước nóng, đập nắp.

Bảo Bảo xoay người, lưng dựa vào tủ bếp, ngấm ngón chân cái sưng đỏ. Đi? Phòng lên rồi ... Ai, đi không quen giày cao gót, mài phá ngón chân, lại kéo ra bộ âu phục màu hồng phấn cao quý trên người, nghĩ tới, chờ một lát tắm xong, muốn đem nó đóng gói ngày mai cầm đi giặt, bộ âu phục này đã tiêu tốn của cô mất ba ngàn đồng đấy, là bộ quần áo đắt tiền nhất cô từng mua. Ai, đáng tiếc, bữa tiệc bị phá hư.

Cha nói rất đúng, tính tình của cô thật cần cải tiến, khi đó nếu như nhịn xuống không cùng Đàm Tinh Hà âm ỉ đã tốt.

Suy nghĩ miên man, chợt nhớ lại bát mì tôm, xoay người mở nắp ra, mặt cũng hồ, nát thành một đoàn.

Lười đi ra ngoài ăn, cầm chiếc đĩa, gawso lên vài sợi... Sợi mì bị nấu nhừ, ai oán giắt trên đĩa, sau đó đứt quãng rớt lại trong bát.

Bảo Bảo nhàu mày, đáng giận! Thật ác tâm... Quơ lấy chén, đem bỏ vào bồn rửa, ném chiếc đĩa, hai tay chống lên tủ bếp.

Đình —— chuông cửa phút chốc vang lên.

Cô xoay người, xuyên qua phòng khách đi mở cửa.

Dưới đèn, Đàm Hạ Thụ tựa vào cạnh cửa, liếc thấy Bảo Bảo, nhếch miệng, xuy một tiếng huyết sáo.

"Wao, em mặc vậy!"

Lần đầu tiên nhìn thấy.

"Làm sao lại tới?"

Bảo Bảo hỏi được hữu khí vô lực, tránh ra tầm mắt của anh.

"Làm sao không nghe điện thoại?"

Tiếng nói trầm thấp ôn nhu hỏi cô.

Ai đó tâm tình xuống thấp, cúi đầu tự định giá có nên nói ra chuyện tối nay hay không. Anh còn không biết sao? Cô buồn thông mặt, tâm sự nặng nề.

Anh mỉm cười.

"Em nhìn một bộ chột dạ bộ dạng."

Con người trước giờ cao khí ngang trời, nay lại bày ra bộ dạng này, có thể thấy không chịu đả kích không nhỏ.

Bảo Bảo ngẩng đầu, trừng anh một cái.

"Em đang rất phiền!"

Hạ Thụ nắm lấy một lọn tóc cô, kéo nhẹ, gương mặt gần sát hơn. Nhìn thẳng cô nói:

"Mặc đồ đẹp như vậy, có phải là giấu anh cùng người khác hẹn hò?"

"Nói loạn!"

Anh ha hả cười. Giọng nói hơi khinh bạc quen thuộc, kỳ dị trấn an tâm tình của cô.

Vốn là như vậy, anh dùng giọng điệu này nói chuyện, giống như là thiên hạ không có đại sự, tất cả đều chỉ là lo sợ không đâu. Như vậy bình thản, nói nói cười cười. Bảo Bảo đưa mắt nhìn anh, dưới ánh trăng Đàm Hạ Thụ, anh tuấn trong sáng, thường tâm duyệt mục.

Cho dù anh biết chuyện tối nay, anh cũng sẽ không tức giận với cô? Dù sao anh đối với cô luôn luôn đều là ôn hòa như vậy, có tính nhẫn nại a, có nên không bởi vì chuyện này mà trở nên chán ghét cô?

Hồng bét, tình yêu quả thật hại người lo được lo mất, cô từ bao giờ lại sợ bị ghét như vậy?

"Hạ Thụ..."

Làm sao bây giờ? Bị người nhà anh ghét. Bảo Bảo thở dài, buồn thông bả vai, do dự không biết phải như thế nào nói.

Hạ Thụ lui về phía sau một bước, đánh giá cô, đem cô từ đầu đến chân nhìn một lần, tầm mắt dừng lại trên đầu ngón chân sưng đỏ của cô.

"Ngón chân làm sao vậy?"

"Mang giày cao gót mài trầy da."

"Cho nên tối nay em khó có dịp mặc âu phục, đồng thời phá lệ đi giày cao gót?"

Anh nhìn thẳng cô, đồng thời giật xuống chiếc cà vạt màu lam trên cổ áo.

Anh lắc đầu, cười ngấm cô, dùng khẩu khí lười biếng nói:

"Bảo Bảo, gặp người nhà anh cần thận trọng như vậy sao?"

Anh biết? ! Bảo Bảo phớt chốc đỏ mặt.

Hạ Thụ ranh mãnh nói:

"Thì ra là... em coi trọng người thân của anh như vậy."

Anh bộ dạng tỏ vẻ rất cảm động.

"Anh biết hết rồi?"

"Ừ."

"Em là nói... Ừ... Anh biết bao nhiêu?"

"Biết từ lúc bữa ăn diễn ra cho tới lúc em gái anh tháo tóc giả xuống."

Trong ngữ khí của anh hàm chứa nụ cười.

"Vậy anh..."

Làm sao còn cười được?

Anh mang áo khoác vắt lên vai phải, giơ tay lên nhìn đồng hồ.

"Các người hẹn sáu giờ đúng không... Bây giờ là mười hai giờ ba mươi lăm phút."

Ánh mắt đối lại ánh mắt của cô.

"Nói cách khác, đã qua hơn sáu giờ, trên người của em còn mặc âu phục, có thể thấy được phiền não đến mức cũng không muốn đi thay đồ. Anh trăm phần trăm khẳng định em bữa tối nay vẫn chưa ăn gì, hai trăm phần trăm khẳng định em hiện buồn đến muốn chết."

Anh cười cười tròng mắt nhìn. Thật không giống như Hùng bảo Bảo lúc bình thường thân thể khỏe mạnh, khí thế hùng hục.

"Em đối với em gái anh rất nặng lời."

Bảo Bảo nhỏ giọng nói.

Hạ Thụ đi lên trước, chế trụ cổ tay của cô, đột nhiên đem cô ôm ngang.

"Hạ Thụ?"

Đột nhiên bị nhấc lên, cô vội vàng ôm lấy cổ anh.

"Bây giờ anh lo lắng nhất chính là cái bụng đáng thương của em, em không đói bụng sao?"

Anh cúi nhìn cô, tiếng nói sùng sục.

"Anh thả em xuống, làm chi ôm?"

Hạ Thụ hôn lên trán cô.

"Chúng ta đi ăn cái gì ngon ngon, cho em ăn đến no thì thôi."

"Nhưng là ——"

Phanh! Không cho cô cơ hội cự tuyệt, Hạ Thụ đá lên cửa sắt.

"Uy, em còn chưa mang giày!"

"Bỏ qua cho cho đôi chân đáng thương kia đi, anh sẽ ôm em."

Ôm cô bước về phía xe.

"Chìa khóa, túi xách..."

Hết thấy đều không mang a! cô giầy dựa muốn đứng xuống.

"Kia đều không là vấn đề."

Đem cô nhét vào trong xe.

"Không có chìa khóa em làm sao về nhà? Ba em đã ngủ..."

Cô còn đang la lối chiếc xe đã phóng đi trên con đường tối.

*****

Trong một nhà hàng Ấn Độ nhỏ, nơi được giới văn nghệ sĩ yêu thích nhất, ẩn trong một ngõ nhỏ tách biệt với thành phố, không có bảng hiệu, tường cement, có một cầu thang trải thảm vàng thông với nhà hàng dưới lòng đất.

Đàm Hạ Thụ ôm Hùng Bảo Bảo hướng phòng dưới đất đi.

"Uy, có thể thả em xuống, như vậy quá rêu rao đi?"

"Có quan hệ gì."

"Phía dưới là nhà hàng?"

"Nhà hàng Ấn Độ."

"Anh bây giờ định cứ thế ôm em vào nhà hàng?!"

Cô đề cao âm lượng.

Anh ha hả cười.

"Cũng có thể kiêu ngạo đi nhưng em mặc váy, anh sợ em cảnh xuân lộ ra ngoài... Ngô!"

Bị Bảo Bảo đá một cước.

Đàm Hạ Thụ kiên trì không buông cô xuống, Hùng Bảo Bảo cô một thân võ công, muốn thoát khỏi ngực của anh quá dễ dàng. Nhưng nghĩ đến, anh là sợ chân cô đau mới kiên trì ôm cô, mặc dù lúng túng, trong lòng vẫn là ngọt ngào, hưng phấn. Ngoài miệng không thừa nhận, trong lòng lại vì sự ôn nhu của anh mà cảm động.

Đi xuống thang lầu, trên bức tường cement màu xám tro có một chiếc giá cắm nến, bên trên còn có một cây nến đang đốt lên, quang ảnh lần lượt thay đổi, bọn họ giống như đã xuyên qua một cái đường hầm thời không kỳ quái.

Theo từng bậc một đi xuống thang lầu, dựa vào lồng ngực rộng lớn nam tính của anh, ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt trên cơ thể anh, cảm thụ xúc cảm bóng loáng nhẵn nhụi từ chiếc áo sơ mi cao cấp phẳng phiu của anh trên gương mặt. Bảo Bảo vui vẻ, cả đêm tâm tình căng thẳng cũng từ từ thanh tĩnh lại.

Anh biết chuyện phát sinh buổi tối, vẫn còn tìm đến cô. Anh không có trách cứ cô nửa câu, chẳng qua là lo lắng cô còn không có ăn bữa ăn tối. Anh yêu thương cô hai chân không quen đi giày, một đường đem cô ôm qua...

Bảo Bảo đem mặt vui vào lồng ngực kia, lỗ tai rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập của anh. Cô có thể nào ngăn cản một người đàn ông ôn nhu như vậy a!

Bọn họ đi tới cửa nhà hàng, cô nghe thấy tiếng đàn Mãng-đô-lin duyên dáng, từ trong lồng ngực của anh nhìn lại, trong mũi tràn ngập mùi vị trầm hương nồng đậm, cảnh tượng trước mắt tựa như đi tới vương quốc Ấn Độ thần bí.

Ai có thể nghĩ đến giữa đêm khuya tại Đài Bắc, bên dưới một con đường vắng lặng, lại có một nhà hàng Ấn Độ như vậy?

"Nhà hàng mở cửa từ lúc này đến sáng sớm."

Hạ Thụ giới thiệu.

Hai nữ phục vụ ăn mặc theo kiểu Ấn Độ tiến tới chào hỏi bọn họ, dẫn bọn họ đến chỗ ngồi.

Hạ Thụ không chịu để cô xuống, kiên trì ôm cô đi về phía chỗ ngồi, nếu là ở một nhà hàng khác chuyện này nhất định khiến cho mọi người xôn xao, nhưng ở chỗ này cũng không như vậy, đại khái nguyên nhân do khách nhân tụ tập ở đây phần lớn là người hoạt động trong giới nghệ thuật.

Bảo Bảo bận rộn đánh giá cách trang hoàng trong nhà hàng. Từ trần nhà rủ xuống những tua rua trùng điệp nặng nề, trên mỗi chuỗi đều có một câu Kinh Phật. Trong mùi trầm hương nồng đậm, tràn ngập một cỗ không khí lang thang chán chường.

Bảo Bảo chuyển ánh nhìn lên trên không. Nơi này không có đèn, nóc nhà treo treo một cái mâm lớn, trong mâm đốt rất nhiều nén, mâm khê đựng đĩa, ánh nến hắt xuống cũng chột lóe, chột lóe.

Nơi này không có ghế, một cái bàn thấp được đặt ở trên giường. Mọi người cời giày, bỏ xuống áo khoác, hoặc ngồi hoặc nằm, trò chuyện với nhau, có người thậm chí còn lấy tay ăn cơm.

(Đồ ăn Ấn Độ, đương nhiên phải ăn bằng tay)

Xôn xao! Mở rộng tầm mắt.

Đi tới chỗ ngồi, Hạ Thụ để Bảo Bảo xuống, ngồi xuống phía đối diện cách cô cái bàn thấp.

Nhân viên phục vụ đưa tới một cái bát đồng đựng nước, hai cái khăn tay đặt ở trên bàn.

"Tôi nay chúng ta thử nghiệm một chút cuộc sống của người Ấn Độ."

Anh kéo tay cô bỏ vào bát đồng, vốc nước giúp cô rửa tay.

"Phải dùng tay ăn cơm sao?"

Cô hỏi.

"Ở Ấn Độ, bình thường mọi người thường dùng tay ăn cơm."

Anh rút ra khăn mặt, bao lấy tay cô, cẩn thận lau khô, động tác thật ôn nhu.

"Bạn họ sẽ không bị phỏng tay?"

Hạ Thụ cười đáp:

"Sẽ không. Em cũng có thể lựa chọn dùng dao nĩa, bất quá anh tính muốn nhập gia tùy tục."

Anh rửa tay, cuộn lên ống tay áo, đồng thời giải khai mấy cái nút áo sơ mi.

Nhìn động tác của anh, cô cảm giác miệng đắng lưỡi khô. Cổ của anh lộ ra khỏi cổ áo sơ mi mở rộng, làm cho người mơ màng (>")

Nhân viên phục vụ đưa tới thực đơn, Hạ Thụ điểm mấy món ăn Ấn Độ, kèm thêm rượu.

Đồ ăn lục tục được bưng lên, đều được đựng trong những cái bát nhìn giống như bảo vật.

Còn chưa động thủ, những thức ăn bốc khói bên trong bát đồng bốc mùi tiêu thơm ngào ngạt, đã trước làm cho ánh mắt người ăn được một lần thưởng yển.

(Đoạn này rất xin lỗi, vì ta không rành các món ăn Ấn Độ nên chỉ có thể "phóng tác" theo như cách hiểu của ta, có thể không chính xác lắm, mọi người thông cảm ^^)

Bảo Bảo lúc này thật bụng đói kêu vang, cô cùng Hạ Thụ tay không hưởng thức ăn tiến công, ăn bình ăn cơm, thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu.

Gạo Ấn Độ thật dài, mùi vị hương nồng, phối hợp với mùi cà ri nồng đậm, lưu lại trong miệng thật lâu không tiêu tan. Rượu Ấn Độ chứa trong chiếc hũ màu vàng mờ nhạt, Hạ Thụ giúp cô rót rượu, cô nâng lên chén đồng, nhìn dòng rượu màu hổ phách từ trong miệng bình hổ hẹp một đường lấp lánh giống như kim tuyến đi vào trong chén, tâm trước đã say một nửa.

Đồ nướng Ấn Độ kỳ diệu thú vị, Hạ Thụ hướng Bảo Bảo làm mẫu ăn trước. Anh xé một mảnh thịt nướng, chấm nước tương, tự tay đưa vào trong miệng cô, ngón cái xóa đi nước sốt tràn ra bên khóe miệng cô, lúc này lòng của cô đã say đến thất thượng bất hạ ...

Bọn họ vui chơi giải trí, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt.

Thịt gà cộng với mù tạt cay khiến cho sắc mặt cô ửng đỏ, vị ngọt ngào của gia vị làm cô say mê. Trên bàn cái mâm từng đĩa từng đĩa một trống rỗng, bầu rượu càng ngày càng nhẹ đi, trong mắt của anh tràn tình triền miên, cô nhìn mắt của anh sắc ý loạn tình mê.

Đến cuối cùng, thưởng thức xong nước trái cây ưu cách, hưởng qua Màng Quả mùi, ngưng hẳn cho Ấn Độ hương liệu trà. Thừa dịp mùi thơm còn đang triền miên trên lưỡi, anh không nhịn được lấy tay ôm người của cô, ở trong ánh mắt mê võng của cô, hôn lên môi đỏ mọng, trao đổi hương vị thần bí của

Ấn Độ.

Sau khi thưởng yến, bị hơi rượu thôi miên, còn có đôi mắt đa tình của anh, cùng với nụ hôn khiêu tình, Hùng Bảo Bảo cả đêm lo lắng cũng hóa thành bọt nước.

Hi, trắng lo lắng một đêm, kết quả Đàm Hạ Thụ lơ đãng, không có trách móc nặng nề cô nửa câu.

"Hạ Thụ, em gái anh... Tôi nay em đã nói với cô bé những lời rất quá đáng..."

Cô nâng má, đưa mắt nhìn anh.

"Em nghĩ mẹ anh, còn có em gái của anh... sẽ ghét em?"

"Em không có sai."

Ánh mắt tự trách của cô làm tim anh như thắt lại.

"Em gái anh, con bé... con bé mắc bệnh, bởi vì trị bệnh bằng hoá chất cho nên..."

Đầu tóc mới rụng sạch.

Đàm Hạ Thụ đơn giản giải thích bệnh tình của em gái.

"Bất quá chỉ cần đúng hạn uống thuốc, là có thể không chế được."

Anh vươn tay, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt cô.

"Không nên tự trách, con bé tùy hứng quá lâu, nên có người thức tỉnh nó. Nói đến còn phải cảm kích em, trải qua lần này, con bé trở nên hiểu chuyện hơn."

"Em có thể giúp gì không, làm cho cô bé trở nên vui vẻ? Cô bé thích gì? Có cái gì hứng thú?"

Bảo Bảo muốn đền bù thương tổn đã gây ra cho Đàm Tinh Hà.

"Con bé rất thích biển, nhưng lại bị cấm không cho lặn xuống nước."

Hạ Thụ cười nói:

"Bởi vì ... chuyện này cho nên anh mới đi học lặn, muốn đem thế giới dưới đáy biển kể cho nó nghe."

"Thì ra là như vậy."

Anh đối với em gái thật là tốt, làm cô cảm động.

"Còn có hứng thú nào khác không?"

"Mê máy tính, thậm chí còn có thể tự mình viết lập trình, toàn là tự học cả."

Bọn họ vừa hàn huyên trong chốc lát, vào khoảng rạng sáng hai giờ mới rời đi.

"Bây giờ tốt rồi, không có chìa khóa làm sao em về được nhà?"

Ngồi ở trong xe, Bảo Bảo nói thầm.

"Đến chỗ của anh."

Không nhận được lại hôn đôi môi mỹ nhân, thường thức bị ngọt ngào tron mìn của cô.

Cô thở gấp nói:

"Không thể đi đến chỗ anh, tám giờ sáng mai em còn có buổi dạy."

"Như vậy a, không thể làm gì khác hơn là đưa em trở về."

Hạ Thụ nỗ máy.

"Bây giờ mấy giờ?"

Bảo Bảo nhìn hướng đồng hồ điện tử.

"Hai giờ rưỡi? Ba em đại khái là ngủ như chết rồi!"

"Vậy cứ để cho bác ngủ."

"Em không có chìa khóa."

Bảo Bảo liếc anh một cái, nếu là mới vừa rồi trước hết để cho cô đi vào cầm chìa khóa, bây giờ cũng không buồn bực bị nhốt bên ngoài như vậy.

"Anh có chìa khóa."

"Làm sao có thể?"

Bảo Bảo không tin.

Anh mở nhạc, hướng cô nháy mắt mấy cái.

"Đợi lát nữa giúp em mở cửa, bảo đảm đề thần không biết quỷ không hay về đến nhà."

Cô còn đang chần chừ.

"Thật có cái chìa khóa? Ba em đưa cho anh?"

*****

Nửa đêm, gió đêm nhẹ nhàng thổi, nơi xa mấy tiếng chó sủa. Vài chiếc xe chậm rãi đi qua, dưới ánh sáng phát ra từ đèn xe hiện ra con hẻm nhỏ, tại một góc có hai người, đứng ở dưới ánh trăng, bên dưới bóng râm mềm mại của cây ngô đồng tỏa xuống.

Bảo Bảo chân không đứng ở trước cửa nhà.

"Được rồi, làm sao bây giờ? Chìa khóa đâu? Lấy ra đi!"

Không tin anh thật sự có.

Cô nhìn Hạ Thụ đem tay cho vào túi quần tây lục lọi, rút tay ra, rỗng tuếch.

"Thì ra là anh gạt người!"

Liếc nhìn anh, cô nhếch mép cười.

"Vẫn là bấm chuông thôi!"

Giơ tay lên muốn nhấn chuông, anh dùng tay ngăn lại.

Anh hướng cô mở ra hai tay, tiếp theo giống như làm ảo thuật, tay phải thăm dò vào miệng túi ngoài áo sơ mi.

"Còn không có chơi đủ?"

Bảo Bảo một bộ "Xem anh chơi đến bao lâu" bộ dáng.

Hạ Thụ từ trong túi trước lấy ra, không phải là cái chìa khóa, mà là một hộp gỗ nhỏ, giống như là hộp đựng tăm.

Anh dùng tay đẩy ra nắp hộp, từ bên trong hộp đổ ra một cây ngân châm đặc chế dài nhỏ, rơi vào lòng bàn tay trái.

"Anh lập tức mở cửa."

Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc của Hùng Bảo Bảo, anh quỳ một gối xuống ở trước cửa, ngân châm cắm vào ổ khóa, nhắm mắt, lấy châm thăm dò vị trí, gây nhẹ một cái, không cần đến một khắc, rắc một tiếng, ổ khóa mở ra.

"Làm như thế nào?"

Cô kinh hô.

Anh búng tay, đối với cô cười, khẩu khí thân mật nói:

"Bảo Bảo, anh vẫn chưa có nói cho em nghề nghiệp của anh."

Cũng nên cho cô biết rồi, trước đây anh chưa từng cùng bạn gái nhắc tới nghề nghiệp, thứ nhất là vì những công việc Trầm Khải ủy thác cho anh bình thường đều là những vụ án cơ mật, không thể công khai ra trước ánh sáng; thứ hai anh ghét bị hỏi tới nội dung công việc, là la tổ tổ giải thích như thế nào mờ khóa.

Dĩ nhiên, anh không phải là vừa bắt đầu đã tránh nói tới công việc của mình, cũng từng thẳng thắn nói cho bạn gái đang hẹn hò biết, kết quả đem mình quăng vào một cái vô cùng phiền toái lại không hề dừng lại.

Vị bạn gái kia muốn anh ở trước mặt người thân của cô biểu diễn mở khóa.

Bạn của bạn của cô, thân thích của thân thích, xe gắn máy, hòm hành lý, hộp châu báu, thậm chí chi là một bản nhật ký... Chỉ cần là cùng khóa có quan hệ và mở không ra, anh đều sẽ bị xin đi biểu diễn.

Tiện tay mà thôi không có gì oán trách, chẳng qua là những thứ khóa nhỏ nhỏ kia, tìm anh đi mở tựa như giết gà dùng dao mổ trâu, làm anh cảm thấy nhàm chán, càng lúc càng phiền, kết quả là, từ đó thông minh mà nói năng thận trọng.

Không đề cập tới nghề nghiệp của anh, không nói nói đến sở trường của anh.

Như vậy, tại sao nguyện ý cùng Bảo Bảo nói?

Anh nhìn Hùng Bảo Bảo, tính cách của cô mãnh liệt hấp dẫn anh, cùng cô gặp gỡ, càng ngày càng thật tình. Hơn nữa đây là lần đầu tiên, cao hứng tới trong đầu có ý nghĩ muốn cùng một người phụ nữ bên nhau cả đời. Cô có lẽ không có sự ôn nhu tỉ mỉ của một loại cô gái, nhưng tối nay khi nhìn thấy cô vì muốn gặp mẹ anh, cố ý mặc âu phục bình thường vốn không mặc, mang giày cao gót mà mài phá ngón chân, còn có cô bởi vì thương tổn em gái anh, đau lòng bộ dáng như đưa đám..

Ở tối nay, cái loại dục vọng muốn cùng cô bên nhau cả đời, nhiều lần mãnh liệt vang dội trong ngực của anh.

Chính là cô! Hạnh phúc mà Đàm Hạ Thụ anh một mực theo đuổi, người bạn đời trong cuộc sống của anh.

Cho nên, thừa dịp cơ hội mở khóa này, công khai nghề nghiệp của mình, đem tất cả những gì thuộc về bản thân bày ra trước mặt cô.

Anh còn nhớ cô chán ghét đám đệ tử lưu linh, chán đàn ông không làm việc đảng hoàng, lúc trước cô hiểu lầm anh chơi bời lêu lổng, anh chỉ cảm thấy mới mẻ thú vị, bây giờ không được. Bây giờ, anh muốn ở nơi này, trước mặt người phụ nữ mà anh yêu, triển hiện bản lĩnh của mình, năng lực huyền diệu của mình.

Thu hồi ngân châm, đem cửa sắt đẩy rộng ra, sau đó đắc ý nhìn Bảo Bảo.

"Bây giờ, em biết anh không phải là người chơi bời lêu lổng rồi chứ?"

Mở khóa là bản lĩnh phi thường chuyên nghiệp, hơn nữa anh còn là cao thủ đứng đầu trong giới chuyên nghiệp.

"Anh là thợ khóa?"

(*Phụt* Chết ta, lại làm hại cái màn hình máy tính rồi *lau lau* =)))

Cô lấy lại tinh thần, phỏng đoán, nhưng rồi lập tức tự lật đổ phỏng đoán của mình.

"Không, không đúng!"

Có người thợ khóa không cần chú ý cửa hàng? Mà thời gian của anh luôn luôn rất tự do.

"Bảo Bảo, không phải là loại mở cửa tiệm đánh chia khóa, khác con cháu."

Trình độ cao hơn một tầng đó.

Hùng Bảo Bảo lui về phía sau một bước.

"Chẳng lẽ... Anh là trộm?"

(Sặc tập 2 =)))

Trộm công việc tự do, trộm mở khóa là cao thủ nhất.

Đó, hiểu lầm lớn, cô bộ đáng kinh ngạc, chọc cho anh cười to.

"Cười cái gì? Giải thích rõ! Sẽ không thật là trộm chứ?"

Cô lớn tiếng hỏi, vội vã làm rõ ràng.

"Nếu như là đúng?"

Hai tay nhét vào trong túi, trong mắt đều là ý cười.

Lòng của cô nhất thời nguội nửa đoạn, trộm... Mẹ kiếp! So sánh với là một kẻ chơi bời lêu lổng càng khó khiến cho người ta chấp nhận a.

"Đàm Hạ Thụ, nhà anh không thiếu tiền, không cần phải đi ăn cắp duy trì cuộc sống mà?"

Không, cô không tin mình sẽ cùng bọn đạo chích gặp gỡ. Bảo Bảo nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn của Hạ Thụ, bọn đạo chích nên quý quý túy túy, đầu trâu mặt ngựa, lăm lăm lăm lét, sợ hãi rụt rè; nhưng anh vẫn đáng vẻ xuất chúng, phong độ. Nếu như anh thật là bọn đạo chích, kia ông trời thực là khéo bày ra một trò cười lớn.

Hạ Thụ lười biếng nói:

"Em nói đúng, anh không thiếu tiền. Nói cách khác, chính là anh muốn tìm kiếm kích thích..."

Giỏi cho Hùng Bảo Bảo! Lại có thể hiểu lầm anh là trộm, anh không biết nên tức giận hay nên cười.

Wow liệt ~ thật là trộm! Oanh! Hùng Bảo Bảo ngã tại nguyên chỗ, vẻ mặt rất giống mới vừa bị Thiên Lôi đánh. Lão thiên gia, có tất phải khảo nghiệm năng lực chịu đựng của cô như vậy không? Cô thật là im lặng hỏi ông trời.

Luôn luôn tự nhận không sợ trời không sợ đất, cho dù bầu trời có sập xuống cũng không thể hù dọa đến cô, nữ trung hào kiệt Hùng Bảo Bảo, lần này, Đàm Hạ Thụ đã khiến cho lòng tin của cô có nguy cơ tan vỡ.

"Cũng bởi vì theo đuổi kích thích, anh lựa chọn làm trộm?"

Bảo Bảo thanh âm căng thẳng, khóe mắt co quắp.

Ai da, cô tưởng thật. Anh làm người thất bại như vậy? Anh có chỗ nào làm cô liên tưởng đến trộm? Hạ Thụ hít sâu một cái, cười như không cười nhìn Bảo Bảo.

"Anh hoàn toàn có thể hiểu sự kinh ngạc của em, ài... Dù sao trước giờ cũng ít có người có thể tiếp nhận nghề nghiệp của anh."

Anh sâu kín thờ dài, càng trên cợt cô.

Wow đậm liệt, có cô gái nào có thể tiếp nhận bạn trai là một tên trộm? Trừ phi cô ta bản thân muốn làm uyên ương đạo tặc, bỏ mạng nơi cuộc sống phiêu bạt.

XX, kinh ngạc xong, Bảo Bảo khôi phục lực chiến đấu.

"Em biết rồi."

Nếu hẹn hò đã thành sự thật, hối hận cũng không làm nên chuyện gì. Cô khom người, hai tay chống ở trên gối, dùng sức hút khẩu khí, giống như ở miễn cưỡng mình tiếp nhận sự thật.

Bảo Bảo hừ một tiếng, tự giễu nói:

"Một tên trộm? Em nhưng lại cùng trộm hẹn hò? Thật không thể tin được."

"Chẳng lẽ bởi vì anh là trộm, em sẽ không cần anh nữa?"

Hạ Thụ tiếp tục trêu cô.

"Bất kể như thế nào, bạn trai của em, tuyệt không có thể là trộm."

Cô làm người quang minh lỗi lạc, há có thể cùng bọn đạo chích nói yêu thương?

"Anh biết rồi, một tên trộm nhỏ em không thể tiếp nhận, cường đạo có lẽ có thể suy nghĩ?"

"Anh nếu là cường đạo em lập tức đập chết anh."

Còn dám cùng cô múa mép khua môi? Bảo Bảo xoa huyệt Thái dương, tỉnh táo, tỉnh táo.

"Đàm Hạ Thụ, em cảm thấy chúng ta cần thật tốt nói chuyện."

"Bởi vì anh là trộm?"

"Mẹ kiếp, đúng, bởi vì anh là trộm!"

Cô giận đến không lựa lời nói.

"Em nói đi, anh rửa tai lắng nghe."

Anh nhún bả vai một cái. Anh nghĩ, cô bắt đầu sẽ đem sở trường của mình ra, đối với anh ân cần tha thiết dạy dỗ.

Quả nhiên ——

"Cái gì không tốt lắm, sao phải đi làm trộm?"

Bắt đầu, yêu giáo dục, Thiết kỷ luật.

"Nói đúng, nói đúng."

Anh biết điều một chút nghe giáo huấn.

Cô dùng sức dáo bước, đồng dặc nói:

"Trước kia như thế nào em bắt kẻ, bây giờ cùng nhau hẹn hò, sẽ không cho phép anh làm cái chuyện quý quý túy túy này nữa. Làm người phải quang minh lỗi lạc, nghe rõ hay không?"

"Quả thật, quả thật."

Anh rất muốn cười, nhưng là thái độ vô cùng chân thật của cô hại anh không dám. Ai biết đại tỷ cô một khi khó chịu, có thể hay không ở trên mặt anh đập vài cái gấu chân, gấu giày?

Cô gãi gãi đầu, giống như đang cùng nguyên tắc của mình đánh nhau. Anh là trộm, không nên cùng trộm ở chung một chỗ, vậy làm sao bây giờ? Nói chia tay, lại không nỡ. Anh thật là tốt, nhưng anh lại là trộm, trộm a! Đáng giận, đáng giận! Cuối cùng, cô đứng ở trước mặt anh, đè lại hai vai anh, hít sâu một cái, rất có khí phách tỏ tình:

"Đàm Hạ Thụ, anh biết em thích anh."

"Anh cũng vậy, thích em."

Hạ Thụ nhếch miệng cười. Cô bộ dáng buồn rầu thật đáng yêu, động tác khẽ cắn môi dưới khiến cho anh muốn hôn một cái.

Bảo Bảo nhìn anh, suy nghĩ một chút, nói:

"Em thật không có thể tiếp nhận một bạn trai là trộm, đáp ứng em, cái tà quy chánh. Không cần biết anh ham mê cái nghề bắt lương này chỗ nào, đáp ứng em, từ bỏ nó."

Ánh mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của anh.

"Sợ rằng rất khó."

Nhìn thấy sắc mặt cô trong nháy mắt hiện vẻ lo lắng, anh lập tức bổ sung nói rõ:

"Em biết, mức độ nghiện này không phải nói đổi là có thể đổi."

Wow! Hạ Thụ ở trong lòng reo hò —— Bảo Bảo em thật là thật là đáng yêu!

(Wow! Hạ Thụ, anh thật là thật là BT)

Nhìn cô dùng bộ dạng chính nghĩa cùng anh nói chuyện, khiến cho anh cảm giác dường như bản thân đang cùng với giáo viên nói chuyện yêu đương.

"Anh không thể thị phi chẳng phân biệt được, đem sự vui vẻ của mình xây dựng từ sự thống khổ của người khác như vậy."

"Nhưng là mỗi khi anh thành công mở ra khóa cửa, tiến vào trong nhà người xa lạ, anh sẽ bị một loại cảm giác thỏa mãn khó nói được bao phủ; tìm đập kịch liệt, nhiệt huyết sôi trào! Cái loại kích thích này em có thể tưởng tượng được không?"

"Mỗi khi tham dự tranh tài võ thuật, thời điểm em tung đòn quyết định, làm đối thủ bị đánh ngã xuống đất, em giống như trước cũng có thể có được loại kích thích này. Nếu anh thích, em mỗi ngày sẽ đấu với anh một trận, muốn bao nhiêu kích thích, em sẽ cho anh bấy nhiêu kích thích!"

Ách... Ví dụ này thực không được tốt đó. Hạ Thụ há hốc mồm.

"Nếu như em chỉ chính là cái loại này bị em đánh mà kích thích, anh vừa vặn đã lĩnh giáo rồi, cá nhân anh cảm thấy cái loại kích thích này đối với trái tim của anh mà nói, quá mức kịch liệt. Anh muốn chính là kích thích khi phạm tội, không phải là đau đớn kích thích, em không phân biệt được sự khác biệt

trong chuyện này sao?"

Giai nhân hai tay chọt núm lấy cổ áo của anh, mắt lộ ra tình quang, tiếp tục hướng dẫn từng bước.

"Ngẫm lại xem, vạn nhất anh ngày nào đó thất thủ bị bắt, nhốt vào ngục, anh bỏ được người bạn gái mặt mũi như hoa như ngọc, nhìn mặt mũi tên cai ngục giống mà quết sên sao?"

"Nói đúng, nói đúng, anh cũng biết ăn cắp không đúng."

Mẹ kiếp! Cô gằm thét:

"VẬY CÒN LÀM?! BÂY GIỜ, LẬP TỨC, LẬP TỨC PHÁT THẺ ĐỘC, KHÔNG BAO GIỜ ... TÁI PHẠM NỮA!"

Bảo Bảo kích động được cả người úp sấp trên người anh.

Hạ Thụ bị giai nhân vội vả ép đến trước tường, bỗng nhiên ánh mắt tối sầm lại, vẻ mặt vô tội.

"Em có biết tại sao anh muốn làm trộm?"

"Tại sao?"

"Khi còn bé ở trong phòng bệnh nhi, anh xem một bộ truyện cũ."

"Ngà?"

Cái đó và làm trộm có quan hệ gì?

"Truyện về Arsene Lupin. Đã hiểu chưa?"

(Tên trộm vĩ đại nhất trong mọi tên trộm, đẹp trai, hào hoa, đa tình, là thiên tài của thiên tài, tình yêu vĩnh cửu của ta ^^)

Trông rất đen nhìn cô.

Tay bé nhỏ đang núm lấy cổ áo anh buông ra, cô hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm anh.

"Là ý nói truyện về Arsene Lupin dạy anh đi làm trộm?"

Thực là hiểu lầm lớn.

"Anh hy vọng mình tương lai có thể đánh mạnh giúp yếu, cướp của người giàu giúp người nghèo khó, cho nên..."

Anh chọt ngừng lại, cười ra tiếng.

"Tốt, không nói nữa."

Cô nhúc nhai, lại khom người, hai tay chống đầu gối, thở nạt hút khí, bình phục cuộn cuộn cảm xúc.

Từng nghe qua, con người cả đời tránh không được kinh nghiệm mưa gió, khi gặp phải khảo nghiệm, phải dũng cảm khiêu chiến trùng mục tiêu ngoài ý muốn.

Nhưng là, loại khảo nghiệm này cugn thực lợi hại. Cô tại sao gặp phải loại này khảo nghiệm? Lần đầu tiên yêu một người từ tận trong tâm, anh lại là một tên trộm, còn đơn giản là vì khi còn bé anh đọc Truyện về Arsene Lupin?

Cô ở trong lòng reo hò ——

"Arsene Lupin, người ra đây cho ta, ta muốn đánh người!"

Cô ở trong lòng ai thán:

"Thượng đế, ta quả thật đã nói với người, hy vọng cùng Trung Hoa anh hùng hoặc là Hoàng Phi Hùng, Lý Tiểu Long... anh hùng gặp gỡ. Thượng đế, ta thừa nhận ta quả thật từng ảo tưởng người đàn ông của ta sẽ đánh mạnh giúp yếu, thân mang tuyệt kỹ. Nhưng ngài không ban cho ta đại anh hùng coi như xong, cần gì để cho ta yêu phải một tên trộm chết tiệt?!"

Trách Arsene Lupin ở trong sách xưa gây chuyện là đủ rồi, còn chạy đến nhân gian sống sờ sờ diễn cho cô xem, trong khi bạn trai cô lại quá mức ngây thơ!

Kỳ quái, anh tại sao có thể có ý nghĩ ngây thơ như vậy? Truyện về Arsene Lupin... Đây cùng với cô lúc học trung học đệ nhị cấp, thường ảo tưởng mình là hoa Magnolia có cái gì khác biệt?

Bảo Bảo tức phát điên, đánh bả vai anh.

"Hạ Thụ, trước mặt là ngõ cụt, quay đầu lại là bờ."

Cô ra sức vắt hết óc suy nghĩ, dứt khoát, nếu anh vẫn không thông suốt hai tay sẽ đánh anh, có lẽ đánh anh mấy bạt tai là có thể đánh tỉnh anh.

Anh còn không có chơi đủ, tiếp tục bài.

"Bảo Bảo, em biết em tại sao lại hấp dẫn anh không?"

Anh cầm hai tay Bảo Bảo, đem đặt trước ngực mình, nhìn vào mắt cô.

"Vào cái thời khắc anh gặp em, anh liền biết em có thể mang anh từ trong bóng tối cứu ra. Em chánh khí nghiêm nghị, tâm địa tinh khiết."

"Ách..."

"Em nhất định có thể trợ giúp anh thoát khỏi kiếp sống của một tên trộm."

"Đi? Như vậy anh quyết định không làm trộm nữa?"

"Anh nguyện trước sự chứng kiến của em, cải tà quy chánh."

Nói xong cảm giác có chuyện lạ.

"Tốt lắm wow!"

Cuối cùng cảm thấy có chút an ủi.

"Chỉ cần em nguyện ý theo anh làm trộm một lần cuối cùng."

"A? A! Anh nói lại lần nữa xem."

Bảo Bảo kinh hãi, cô có nghe lầm hay không?

"Tôi mai mười hai giờ anh tới đón em, chúng ta cùng nhau hành động."

Anh dùng lực đè lại bả vai Bảo Bảo.

"Trước lúc anh thoát khỏi hình bóng của Arsène Lupin, anh cần em tận mắt nhìn thấy hình ảnh làm trộm cuối cùng của anh."

"Anh còn muốn làm trộm?! EM mới vừa nói anh không có nghe đi vào? Không chịu đáp ứng coi như xong, bây giờ còn tha em xuống nước?!"

A ~ anh thật sự là ngựa da mả.

Anh kéo tay cô.

"Chúng ta cướp của người giàu giúp người nghèo khó, làm xong phi vụ cuối cùng này, từ đó chậu vàng rửa tay, thôi lui khỏi giang hồ."

Bảo Bảo khoé mắt co quắp, trong đầu thật nhanh hiện lên —— nhà giam, thăm tù, cảnh sát, ký giả, ti vi tin tức, cha... Bản thân nếu quả thật ngốc đến cùng anh đi làm trộm, cô chính là mẹ anh, đệ nhất thiên hạ khốn kiếp, ngu ngốc thêm ba cấp!

Cô rống:

"Không cho phép anh lại đi trộm đồ của người ta!"

"Là trộm người xấu, cướp của người giàu giúp người nghèo khó."

"Liên quan gì đến anh người nào nghèo khó, không cho phép!"

Giận đến cô bão tố ra sân khấu vịnh quốc ngữ.

"Em sẽ không đi cùng anh! Em tại sao phải đi cùng anh!"

Cô cảm giác mình mau tức chết, cũng nhanh mơ hồ chủ cung chịu cho đòi, ô hô ai tai.

"Bởi vì em là người phụ nữ mà anh yêu, trong lần hành động cuối cùng của anh, hy vọng có em ở bên cạnh."

"Cần mặc y phục cổ động viên cổ động cho anh cố gắng lên không?"

"Nếu như nguyện ý, mời mặc váy ngắn, anh sẽ dừng cảm hơn."

X%#&...

Nhờ ơn Hạ Thụ ban thưởng, những lời nói vô cùng thô tục trong nháy mắt chật ních trong lục phủ ngũ tạng của Bảo Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đình Núi Ta Yêu Hấn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đàm Hạ Thụ tên trộm này, khôn nhiều Hùng Bảo Bảo một đêm, hại cô mất ngủ.

Được rồi, lấy tư cách của một kẻ trộm mà nói, anh đích thực lợi hại.

Mặc dù không có bộ dạng của phường trộm cướp, nhưng mấy tháng qua, anh dần trộm đi tâm của cô, trộm đi giấc ngủ hàng đêm của cô, trộm đi lần đầu tiên yêu thương của cô, trộm đi chân dung người bạn trai trong tưởng tượng của cô.

Cô từ không nguyện ý cùng anh hẹn hò, đến cơ hồ ngày ngày cùng anh hẹn hò. Cô từ không thích anh chơi bời lêu lổng, đến thương thức tình thú trong cuộc sống của anh. Cô ghét cay ghét đắng hành động quý quý túy túy, kết quả cô lại có bạn trai là một tên trộm!

Còn có gì so sánh với chuyện này càng châm chọc hơn sao?

Bây giờ, cái tên cướp đáng giận này lại còn muốn kéo cô cùng đi làm trộm? Còn có gì so sánh với điều này càng hoang đường sao?

Cô tuyệt đối không đáp ứng! Anh nếu như không muốn "rửa tay chậu vàng" (Clair: ý là rửa tay gác kiếm, thoái ản giang hồ như các cao thủ ngày xưa ấy), vậy thì chờ cô cùng anh chia tay.

Ừ, cứ như thế! Vào lúc trời hừng sáng, Bảo Bảo đã có quyết định.

Sau đó, một ngày mới bắt đầu.

7h đúng, cô mua bữa ăn sáng ở đạo trường chờ học sinh. Tám giờ trường bắt đầu học, học sinh là một đám người đã về hưu, các cô, các bác muốn rèn luyện thân thể. Chín giờ, chương trình học kết thúc, tiễn học sinh, về nhà giặt quần áo, quét dọn trong nhà.

Mười một giờ, điện thoại vang. Cho là tìm cô, ba ba nhận điện thoại, đổi y phục, đi ra cửa.

"Ba cùng chú Phương đi làm từ thiện."

Hùng Hoa Anh giờ lên chiếc túi bảo vệ môi trường, thật vui vẻ ra cửa, hoàn toàn không phát giác ra tâm sự nặng nề của con gái cưng.

Hai giờ chiều, Đình Từ Nhu cười híp mắt tới. Cô mang đến một đồng phiên phức, Bảo Bảo ngồi yên ở trên ghế sa lon xem tin tức.

Từ Nhu cười dài hỏi:

"Có muốn ăn khoai tây không?"

"Không."

"Hán bảo?" (Clair: Không biết là cái gì =.)

"Không."

"Bắp ngô?"

"Không."

"Đàm Hạ Thụ?"

Bảo Bảo trừng cô một cái.

"Vui lắm sao?"

"Hắc hắc hắc hắc hắc hắc..."

Đình Từ Nhu tự cho là hài hước loạn cười.

"Cậu hôm nay mặt rất thối đó. Tối hôm qua ngủ không ngon? Mắt có quầng thâm ai..."

"Cậu hôm nay thật cao hứng sao."

Cười đến giống như sắc nữ.

Từ Nhu dùng một loại thanh âm vô cùng khả ái nói:

"Đúng a! Từ Nhu hôm nay thật vui về đó ~ "

Ừ ~

"Cùng Kiều Đại Vĩ chia tay?"

Đình Từ Nhu oa oa nói:

"Uy! Đừng có nguyên rủa bọn mình."

"Cùng hấn ở chung một chỗ mới là nguyên rủa, sớm muộn gì cả người, cả của đều mất."

Đình Từ Nhu nhảy khỏi ghế sa lon, hí mắt đánh giá Hùng Bảo Bảo.

"Sách sách... Kể từ khi cậu cùng Đàm tiên sinh yêu thương, mình đã thật lâu không nhìn thấy cậu dữ tợn như vậy. Cậu hôm nay hỏa khí lớn như vậy, Từ Nhu quyết định giúp cậu giảm nhiệt."

Vừa nói lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

"Cậu làm gì? Gọi cho ai?"

Đình Từ Nhu phát tay một cái, điện thoại chuyển sang tai kia, hướng về phía điện thoại di động nói:

"Đàm tiên sinh? Cứu mạng cứu mạng, người yêu của anh hung bạo —— a!"

Bảo Bảo đoạt lấy điện thoại.

"Đừng nghe cô ấy..."

Đồ đồ đồ đồ...

Di?

Hùng Bảo Bảo nhìn chăm chăm điện thoại di động, Đình Từ Nhu bật cười.

"Wow ha ha ha... Gạt cậu thôi. Xem cậu khẩn trương kia, ha ha ha ha ha... Wow! Đau ~"

Bị Bảo Bảo làm cho biết điều một chút ngồi trở về ghế sa lon, Từ Nhu nghiêm túc cho Hùng Bảo Bảo ý kiến ——

"Cậu hấn là nên cùng anh ấy đi làm trộm một lần."

"Mình điên sao? A? Mình không muốn sống nữa? A? Mình giống loại người có thể làm chuyện đáng sỉ nhục này? A?"

Bảo Bảo phản ứng giống như là Đình Từ Nhu đang nhục mạ cô.

"Đàm Hạ Thụ người này cũng thật là hay, trách trộm Arsène la bình, ha ha ha ha ha Hmm..."

Bỗng nhiên, Đình Từ Nhu lại lặp lại một lần cử động cô vừa mới làm, cười đến ôm bụng, vừa cười vừa đập bàn, thiếu chút nữa té ra khỏi ghế salon.

"Nếu cậu không muốn ngồi trên ghế salon, mình có thể suy nghĩ để cậu nằm trên đất."

Những lời này của Bảo Bảo hữu hiệu làm cho Đình Từ Nhu ngưng cười bắn trở về ghế salon.

"Khụ khụ!"

Cô thanh thanh cổ họng, hai tròng mắt lóe tia sáng, nhẹ nhàng mở miệng:

"Nếu là mình, mình sẽ đi. Đàm Hạ Thụ xem ra rất thông minh, mình có lòng tin anh ta sẽ không thất thủ, cậu có thể bình an trở về, anh ấy cài tà quy chánh, vẹn toàn đôi bên, trăm năm hảo hợp."

"Có còn hay không? Cậu đang làm thơ sao?"

Hùng Bảo Bảo hòa khí càng lớn. Trên mặt của cô bắt đầu xuất hiện vẻ mặt như không nhìn được, theo thời gian trôi qua, áp lực của cô cấp tốc lên tới mức con bão số hai.

"Được rồi, thử nghĩ theo một góc độ khác xem, cứ coi như lúc các cậu ăn cắp bị phát hiện, kia không phải là cơ hội tốt để cậu thi triển công phu của mình?"

"Là sao? Đánh cảnh sát sao?"

"Ai..."

"Cảnh sát có súng cậu biết không?"

"Ách..."

Hùng Bảo Bảo mắt lộ ra hung quang.

"Mình luyện võ là vì muốn trộm đồ sao? A? A!"

Cô a đến khiến cho Đinh Từ Nhu che ngực, thất kinh.

"Không phải, lão Đại."

"Ngô."

"Bất quá cậu là bạn gái của một tên trộm, trong phi vụ trộm cắp cuối cùng của anh ta, thể nghiệm một chút cũng là không tệ a!"

"Nếu như anh ấy là hung thủ giết người, trong vụ giết người cuối cùng của anh ấy, mình cũng phải thể nghiệm một lần giết người sao? A? A! Đầu cậu đúng là hồng mắt rồi!"

Thật là, không nói với cô thì thôi, càng nói lại càng cảm thấy mình ngu ngốc.

"Vậy cậu quyết định làm sao bây giờ?"

"Tôi nay tám giờ, mình muốn ngăn cản anh ấy."

"Nếu như anh ta vẫn muốn đi trộm?"

"Mình đánh bất tỉnh anh ấy!"

"A? A! A ~"

Đinh Từ Nhu bỗng nhiên hiểu một chuyện —— Đàm tiên sinh làm trộm tất nhiên không tốt, nhưng có bạn gái như Hùng Bảo Bảo dường như càng hồng phúc!

Chuyện tình lãng mạn rốt cục cũng đã phủ xuống người Lão Đại, nhưng làm sao mọi thứ lại đều biến dạng cả rồi? Nói yêu đương hẳn là sầu triền miên, làm sao Lão Đại lại có thể thô bạo hung ác như vậy? A ~ không hổ là Lão Đại của cô, nói chuyện yêu đương cũng có khí phách như vậy!

"Lão Đại, ta sùng bái người!"

Đinh Từ Nhu ôm cổ Hùng Bảo Bảo.

"Cậu đừng có giỡn..."

Hùng Bảo Bảo phất tay đem Đinh Từ Nhu hất ra.

*****

Buổi tối tám giờ ——

Giống như là biết trước Hùng Bảo Bảo đến là để ngăn cản anh ăn cắp, sau khi Bảo Bảo lên xe, mới mở miệng nói một câu:

"Em muốn anh bỏ đi ý niệm trong đầu..."

Hạ Thụ lập tức cắt đứt lời của cô.

"Em biết người hôm nay chúng ta muốn trộm là người thế nào không?"

Sau đó anh bắt đầu trần thuật về tội ác của "Mục tiêu".

Sau khi Đàm Hạ Thụ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ trần thuật về tội ác của mục tiêu xong, quả nhiên không ngoài dự đoán, Hùng Bảo Bảo giận đến chửi ầm lên ——

"Loại cặn bã xâm chiếm tài sản của người nghèo, cho vay cắt cổ bức tử dân chúng hỗn trướng này, hẳn là nên tìm cảnh sát báo án!"

Bất quá, sự tức giận này của cô cũng không ngoài dự liệu của anh.

"Ai, em có điều không biết, những phần tử đồi trướng thay đen này, phía sau chỗ dựa cũng thật cứng."

Cho nên, Đàm Hạ Thụ lại tiếp tục hao tổn thêm mười lăm phút, hướng Bảo Bảo nói rõ những kẻ tội ác tày trời bại hoại như vậy, vì sao có thể tránh né khỏi sự chế tài của pháp luật, hơn nữa còn có thể vĩnh viễn vô cùng nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tiếp tục làm trái pháp luật, tiếp tục hại dân hại nước.

"Quá ghê tởm!"

Hùng Bảo Bảo mắng.

"Trên đời lại có người như thế, còn không bằng súc sinh!"

"Đúng vậy, tối nay chúng ta đi cho hắn chút giáo huấn nho nhỏ."

Đi?! Bảo Bảo liếc nhìn anh một cái, anh đang cười; trong lòng tính toán biểu lộ ở khóe miệng khẽ nhếch —— cô bỗng nhiên có loại cảm giác nghi ngờ.

"Tất cả những gì anh mới vừa nói đều là sự thực?"

Hừ, tám phần là xạo.

"Quái, anh đối với bối cảnh của tên bại hoại này hiểu rất rõ sao."

Tên bại hoại này nếu có thể giống như anh nói, thần thông quảng đại, kia đối với những chuyện xấu của mình nhất định sẽ rất giữ bí mật, không phải chỉ cần theo hắn là có thể biết? Sẽ không phải tất cả đều là anh bày ra lừa cô đây chứ?

"Em tự mình xem."

Anh kéo ra hộc xe, rút ra cặp hồ sơ đưa cho cô.

"Anh có người bạn làm ở sở cảnh sát, tất cả đều là cậu ấy cung cấp."

Hùng Bảo Bảo bá bá bá lật xem.

Đàm Hạ Thụ bổ sung nói rõ:

"Căn cứ tin tức có thể tin, vị tiên sinh này đã ra khỏi nước, tối nay là thời cơ tốt."

Xe hơi chạy nhanh trên cầu vượt, Đàm Hạ Thụ khóe miệng châm thêm một điếu xì gà.

Bảo Bảo trong lòng tràn đầy phân vân, quyết tâm ngăn cản Hạ Thụ bắt đầu dao động, của cô thị phi đề bị anh đảo lộn, lão Thiên ~~ Anh là ác ma a!

Bảo Bảo nhức đầu, chống trán.

"Này làm sao có thể..."

Cô thế nhưng bắt đầu đồng tình hành vi của anh?

Tiếng ca du dương, trong đài phát ra chính là bài hát tiếng Anh "How deep is your love".

"Vạn nhất chúng ta bị cảnh sát bắt được ..."

Cô bắt đầu có dấu hiệu nhượng bộ.

"Anh tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh."

"Em nói vạ nhất!"

"Không thể nào."

Anh khẩu khí kiên định, giống như việc đi trên đường, sống trên Địa Cầu, bị cảnh sát bắt được tuyệt đối không thể nào.

Bảo Bảo lặng yên, nhìn đèn xe ánh qua một đoạn đường tối. Yêu một người cần mạo hiểm như vậy sao? Hắc, cô vốn yêu thích khó khăn mạo hiểm, nhưng alf..

Liếc thấy vẻ mặt u buồn của cô, Đàm Hạ Thụ cười nói:

"Hắc, thử nghĩ xem, chúng ta như thế này, từ tay tên bại hoại kia trộm đi bao nhiêu thứ? Thử nghĩ xem chúng ta tối nay thu hoạch... Chúng ta có thể tìm thấy cái gì? Châu báu, nhẫn, hột xoàn ... Nhất định sẽ có cả một cái tủ sắt, tuyệt đối kiên cố, nhưng không cần gấp gáp, bất kể cái tủ sắt kia khó mở như thế nào anh cũng sẽ có biện pháp."

Anh nhếch miệng cười, ánh mắt nhấp nháy tỏa sáng.

Hùng Bảo Bảo chỉ nghĩ đến sự tích bại lộ, nhà giam chờ bọn họ.

Cô trầm mặc một hồi, hỏi:

"Nếu như bị bắt được, còng tay xiềng chân anh có thể mở không?"

Câu trả lời của anh là cười ha ha, cười đến thiếu chút nữa rơi nước mắt. Bi ai a, cô đối với anh không tin tưởng như vậy.

"Anh làm sao có thể để cho người phụ nữ mình yêu bị cảnh sát bắt được?"

Anh hướng cô nháy mắt mấy cái, gọi cảm được muốn chết.

"Sweetheart, cho dù em bị nhốt vào tù, anh cũng có thể dẫn em vượt ngục, cho nên đừng lo lắng, được chứ? Anh bảo đảm đây nhất định sẽ là hồi ức vui sướng nhất của em "

Anh cúi xuống hôn gương mặt cô.

*****

Rốt cục cũng đến lúc!

Thời gian, đêm khuya một chút.

Địa điểm, lầu năm một tòa nhà trọ bình thường.

Đàm Hạ Thụ lần đầu tiên làm trộm, nhưng anh không hề quên trình tự mang vào bao tay, cũng giúp Bảo Bảo mang, trên phim cũng đều là diễn như vậy, sợ lưu lại dấu vân tay.

Thời gian mở khóa —— cửa sắt hai mươi giây, cửa gỗ mười giây, tổng cộng ba mươi giây.

Không có phá hư khóa, sau đó bọn họ xông vào trong nhà tên bại hoại, bên trong tối như mực, Đàm Hạ Thụ thấp sáng đèn pin cầm tay, đem cửa đóng kín, Hùng Bảo Bảo bắt đầu điên cấp thấp.

"Mau mau mau..."

Cô thấp giọng thúc giục.

"Em nhìn xem có cái gì thích, cứ cầm "

Anh mở ngăn kéo bên dưới tủ tivi, thành thành thoi thoi kiểm tra những thứ tên bại hoại cất dấu.

"Tên bại hoại này thích thu thập tiền... Đây là bút máy Vạn Bảo Long số lượng hạn chế..."

"Anh nhanh lên một chút!"

Bảo Bảo mở ra vali xách tay anh mang đến, anh bỏ vào một cái bút máy.

Tang vật đầu tiên! Tim cô đập kịch liệt.

Đàm Hạ Thụ lục tục kéo ra mười ngăn kéo, cầm ba tệp tiền mặt, một cái bút máy, một cái bình pha lê.

"Đi phòng trong xem một chút."

Anh vừa đi vào trong vừa nói.

"Uy, có thể đi?"

Bảo Bảo chỉ muốn chạy trốn.

Hai người một trước một sau đi vào gian phòng gần phòng khách nhất, đây là phòng ngủ của chủ, có một chiếc tủ đứng sát tường treo quần áo.

Anh mở ra tủ treo quần áo, ngón tay dài quét qua một loạt tây trang, lắc đầu thờ dài.

"Vị tiên sinh này thường thức rất kém cỏi."

Kiểu dáng về người lớn, nhìn nổi giận.

"Anh quản khiêu thăm mỹ của hấn làm khi gì?!"

Bảo Bảo bắt đầu điên cấp trung.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, tốc chiến tốc thắng!"

Hạ Thụ rút ra chiếc mũ dạ màu đen trên kệ trang phục, ném rơi vào trên đầu Bảo Bảo, lớn tiếng ca ngợi:

"Thật đáng yêu a! Bảo Bảo."

Chợt hôn gương mặt của cô.

"Đàm, Hạ, Thụ!"

Còn chơi?!

Cô tháo xuống mũ dạ.

Anh ha hả cười, kéo ra ngăn kéo nhỏ bên dưới tủ quần áo.

"Sở tiết kiệm? Ủ, để anh tìm con dấu của hấn."

"Trộm sở tiết kiệm của người khác? Anh dám đi rút sao?"

Bảo Bảo rống. Thực ngốc ai!

"Nói rất đúng."

Nhún nhún vai, kéo ra ngăn kéo tiếp theo.

"Wow! Con dấu để nơi này."

"Đừng quan tâm đến con dấu, lại không thể đi rút!"

Đó là tự chui đầu vào lưới!

"Đúng."

Đóng kín ngăn kéo, anh hít sâu một cái, mở rộng thân thể, quẹo trái quẹo phải, cánh tay dài giãn ra.

"Anh rút cuộc có thể trộm hay không?"

Bảo Bảo mau hồng mắt, đưa vali xách tay cho anh.

"Đề em!"

X, chậm như vậy muốn trộm đến sáng sao?

"Bảo Bảo?!"

Hạ Thụ kinh ngạc, nhìn giai nhân khom người hướng tủ quần áo bối đồ, cái mông mướt mà đẹp dễ gọi cảm mê người.

"Hắc, thật là thưởng tâm duyệt mục a!"

Anh mừng rỡ thanh nhàn, hai tay khoanh trước ngực thưởng thức .

Hùng Bảo Bảo thật không hổ, phát huy tinh thần Lão Đại, ba ba ba ba, một lần đem tất cả ngăn kéo kéo ra, bắt đầu vơ vét ——

"Cái này hay, cái này không nên, cái này miễn cưỡng, cái này hẳn là trị giá rất nhiều tiền... Cái này không có cách nào tiêu tang sao? Trộm cái này bảo đảm để cho hẳn đau lòng mà chết! Đây đại khái là bạn gái hẳn... Cái này khen... Đây kim băng dường như rất đáng tiền, cái ngọc bội này không tồi..."

Nhìn nằng trộm được hăng say , Hạ Thụ mở rộng tầm mắt.

"Em thực giỏi! Không hổ là bạn gái của anh."

Không đến mười phút đồng hồ, bên trong vali xách tay chất đầy tang vật, vàng lóng lánh, đồ vật ngàn chiếc.

Theo thứ tự là ——đồng hồ đeo tay Rolex một chiếc, dây chuyền vàng ba chỉ, mấy cái kim băng lóng lánh bằng vàng, trân châu, dây chuyền, vòng tai, kẹp cà vạt mười, trong đó cao quý nhất, đại khái là một chiếc nhẫn Hồng Bảo Thạch. Chỉ có chiếc nhẫn này, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, thiết kế cao thượng, vật phẩm kia đều giống như thời đại của tổ tiên lưu lại. Một chiếc nhẫn nam bằng vàng không lồ, rất nặng rất đáng tiền, nhưng là tạo hình tục đến phát, quả nhiên rất giống của giới huynh đệ hắc đạo thường đeo.

"Được rồi, được rồi, có thể đi chưa?"

Bảo Bảo thở ra một hơi dài, đóng kín vali xách tay, không chờ xui khiến, khoác tay Hạ Thụ kéo đi.

"Nhưng còn gian phòng..."

Anh do dự.

"Làm người không nên quá tham lam!"

Cô rất quyết đoán.

Ở cửa phòng, bọn họ phút chốc dừng bước.

Cửa sắt phòng khách phát ra tiếng vang, giống như tiếng chìa khóa mở cửa.

Có người trở lại? Shit! Bọn họ đồng thời xoay người chạy về phía tủ quần áo, tiến vào bên trong, anh nhanh chóng đóng kín tủ quần áo, trong nháy mắt tối đến mức đưa tay không thấy ngón.

Từ phòng khách truyền đến thanh âm tiếng nói chuyện, bọn họ không biết có hai tên trộm đang trốn trong tủ quần áo.

"Bắt đầu chưa?"

Có một phụ nữ hỏi.

Bắt đầu cái gì? Bảo Bảo vểnh tai nghe.

"Chờ một chút, để tôi chuẩn bị trước một chút."

Giọng nam nói.

Chuẩn bị cái gì? Đây ~ chẳng lẽ muốn hít thuốc phiện?

"Còn thiếu hai người, chờ bọn họ tới lại tiếp tục."

Người đàn ông còn nói.

"Có cần gọi điện thoại thúc giục không?"

Người phụ nữ cười hỏi.

"Không cần! Đã hẹn rồi."

Sau đó là tiếng đẩy bàn ghế, chén bát va chạm, tiếng nhạc, còn có... Còn có tiếng hít thở vội vã của Hạ Thụ ở trước mặt Bảo Bảo.

Mùi y phục, mùi tủ gỗ quần áo, mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Hạ Thụ, mùi thuốc là tỏa ra từ gương mặt anh... Những thứ mùi này đồng thời tập kích khiến cho đầu óc Bảo Bảo hỗn loạn.

Tủ quần áo tuy lớn, âu phục cũng không ít, cộng thêm vóc dáng cao lớn của hai người trưởng thành, không gian chật chội đến muốn nổ tung.

Khuôn mặt của anh dính sát vào trán của cô, cổ của anh chạm vào mặt cô, cô có thể cảm giác được mạch đập của anh nhảy lên bên cạnh mặt mình.

Lồng ngực của anh áp lên bộ ngực của cô, chân của cô đặt giữa chân của anh, thứ vĩ đại tượng trưng cho phái nam dán tại trên đùi cô.

Bảo Bảo bắt đầu chảy mồ hôi, không phải là bởi vì hưng phấn mà là bởi vì khản trương. Bỗng nhiên cô ngửa đầu trừng anh —— mẹ kiếp, anh thế nhưng... Hưng phấn?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyết, Đừng Nói Ta Yêu Hân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Dưới tình huống sống chết này? Thứ tượng trưng cho phái nam kia không chút nào chịu ảnh hưởng, hưng phấn, phồng lên cứng rắn, dán sát vào bắp đùi của cô, xuyên qua lớp vải Jean phía trước, bộ vị nóng bỏng kia, chân thật giống như đã chạm đến da của cô.

Bảo Bảo ngẩng đầu, rửa thắm, không nhìn thấy được vẻ mặt của anh. Cô véo nhẹ xuống bắp đùi của anh, ý đồ cảnh cáo.

Hạ Thụ tiếp thu cảnh cáo của cô, bàn tay che ở bộ ngực mềm mại của Bảo Bảo.

"Uy..."

Bảo Bảo thấp giọng ngăn cản, thân thể căng thẳng.

Chuyện đã đến mức này, khản trương cũng vô dụng, cứ giao cho vận mệnh an bài đi. Anh cúi đầu, chiếm lấy môi cô, thăm dò nơi mềm mại mà ướt át mê người.

"Ngô..."

Hai tay chống lên lồng ngực anh, Bảo Bảo cố tránh nụ hôn tham lam. Có lắm hay không? Lúc này còn động dục?

Cô đẩy ra anh, tiểu tâm dục dục, sợ làm ra tiếng vang.

Anh chế trụ hai tay của cô, đặt ở trên vách, tiếp tục giương gió đốt lửa.

Hạ Thụ... Bảo Bảo nghiêng đầu trốn nụ hôn, anh ngược lại, ở trên người của cô, tích cực tác hôn.

Cô muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng lại nhớ không được lên tiếng.

Anh đoán chừng cô sẽ không ồ ào, ở trong miệng cô thăm dò vuốt ve càng sâu, càng càn rỡ hơn.

Thật là quá đáng! Bảo Bảo nhú mày, đầu gối như nhũn ra. Nghe thấy bên ngoài, thanh âm rót rượu, chủ nhà nhiệt liệt càn chén.

Nguy hiểm khản trương tình cảnh, Hạ Thụ nhiệt liệt vuốt ve cô. Trước sự trêu chọc của đôi tay anh, không khí trở nên dị thường kích thích hưng phấn, tận cùng hứng khởi đánh sâu vào thần kinh Bảo Bảo.

Dung mạo cùng thân ảnh của anh bị bóng tối cắn nuốt, thân thể to lớn, ngón tay nóng bỏng vừa uy hiếp vừa vội vã. Hai tay anh ở trên người cô bò sát, bộc phát cứng rắn nóng bỏng chống ở giữa hai chân cô.

Cô lắng nghe động tĩnh phía ngoài, thử tính toán chỉ số nguy hiểm, anh hết lần này tới lần khác lại ác ý trêu chọc, dụ hoặc lấy cô, hại cô không thể chuyển tâm.

Phía ngoài mọi người thảo luận về những tin tức sôi nổi gần đây, tay của anh trượt vào bên trong quần bò của cô, ngón tay dài lục lọi vùng thâm u.

Trong phòng khách mọi người lại chuyển tới thảo luận về đề tài chính trị, ngón tay của anh xẹt qua chướng ngại cuối cùng, trực tiếp thăm dò bí mật vùng u tối kia.

Sau lại... Cô không thể nghe rõ trong phòng khách đang bàn luận cái gì, lời nói biến thành những âm tiết mơ hồ, vô nghĩa, hoặc nhẹ, hoặc không gõ vào màng nhĩ.

Không tâm tư phân rã ý của chúng, có càng cường liệt kích thích ở giữ chặt suy nghĩ của cô. Dưới đầu ngón tay thăm dò của anh, thân thể của cô ươn ướt giống như mùa mưa nhiệt đới, kích thích tố cường đã động tình len lỏi ở trong người, nhiệt tình reo hò, nguy hiểm mà vui vẻ.

Không biết từ lúc nào, nút áo sơ mi của cô bị mở ra.

Một bàn tay khác của anh, kéo á lót của cô sang một bên, che ở bầu ngực ấm nệm, khoái trá cảm nhận nó ở trong lòng bàn tay đột nhiên cương cứng. Dời đi bàn tay, cúi đầu, nhẹ khẽ cắn chặt đầu vú khá ái non mềm, hơi nóng trong miệng cùng đầu lưỡi mập mờ trêu chọc, khiến nó yếu đuối run rẩy.

Chủ nhân của nó ra sức cắn lấy ngón tay của mình, ngăn ngừa tiếng rên rỉ thiếu chút nữa bật ra khỏi môi.

Ở bên trong tủ quần áo của một người xa lạ, giữa đám âu phục nặng nề tràn ngập tình dục, không khí mỏng manh cùng thân thể nóng rực khiến cho lý trí hoàn toàn bốc hơi, lo lắng cũng hóa thành bọt nước.

Cái miệng nhiệt tình rời đi khỏi đầu vú run rẩy, đi xuống một tấc, lại một tấc chậm chạp nuốt hết làn da bóng loáng, cô có cảm giác muốn hít thở không thông. Cô đã quên mất bọn họ hiện đang ở trong hiểm cảnh, tay bắt đầu du hành trên thân thể rắn chắc của anh, bò qua vai rộng, trèo qua lồng ngực, trượt xuống nơi bắp đùi căng thẳng lực lọi.

Hỗn tạp bất an cùng nguy hiểm, bức ra khoái cảm, dị thường làm người ta hưng phấn.

Bọn họ bắt đầu cuồng dã thăm dò lẫn nhau, trong bóng đêm nhiệt tình chơi trò chơi. Dùng tay và cái miệng ướt át, kéo ra lẫn nhau, vội vã muốn thứ riêng tư của mình vào cơ thể trống không (từ của tác giả, ta không biết ~>__

Cô hát ra áo sơ mi của anh, anh ý đồ cởi ra chiếc quần Jean bó sát của cô.

Đột nhiên ——

Tiếng chuông điện thoại vang lên!

Điện thoại? Điện thoại khiến cho hai người đồng loạt dừng lại động tác.

"Anh không có tắt điện thoại di động?"

(Phù, cuối cùng cũng kết thúc! Có mấy trang mà như hàng mấy thế kỷ, hao tổn tâm lực quá đi mất >"

*****

Đúng vậy! Tiếng chuông điện thoại chói tai từ trong túi áo của Hạ Thụ phát ra, khoái trá nhét đầy ở trong tủ treo quần áo, tiếng chuông càng lúc càng lớn. Shit! Bảo Bảo đưa tay lần mò vào miệng túi âu phục của anh, lấy ra điện thoại di động, vội vã muốn tắt nguồn điện.

Hạ Thụ hai tay nhanh nhẹn, trước đem y phục của cô sửa sang lại thỏa đáng.

"Chết tiệt! Chốt mở ở đâu?"

Bảo Bảo mắng.

Thanh âm nói chuyện lưu lo trong phòng khách ngừng lại, cước bộ hỗn loạn chạy về phía gian phòng. Xong, xong a! Chuông điện thoại di động kéo dài, tiếng vang càng ngày càng lớn. Hạ Thụ cướp lấy điện thoại di động, cắt đứt nguồn điện.

Ba!

Cửa tủ bị kéo ra, ánh sáng nhanh chóng tràn vào, cùng tiếng hô to ——

"Surprise!"

Không trung hoa giấy bay tán loạn, vang pháo oanh tạc, những gương mặt quen thuộc hướng bọn họ cười ha ha.

Hạ Thụ ôm Bảo Bảo cũng đang cười. Chỉ có Bảo Bảo vẻ mặt kinh ngạc, một bộ kinh hãi quá độ.

"Chuyện gì xảy ra?"

Bên ngoài là bạn bè của Hạ Thụ, còn có Đinh Từ Nhu. Mới vừa tại bên ngoài là bọn họ.

Đằm Hạ Thụ vệt ra âu phục, lôi kéo Bảo Bảo đi ánh sáng. Anh kéo ra vali xách tay, mở ra, lấy ra chiếc nhẫn Hồng Bảo Thạch, lồng vào ngón nhẫn của Bảo Bảo.

Trầm Khải thanh thanh cổ họng.

"Hùng Bảo Bảo, cô có nguyện ý tiếp nhận lời cầu hôn của Đàm tiên sinh không?"

Hàn Chấn Thanh đem bó hoa mang đến giao cho Hạ Thụ.

Hạ Thụ ôm bả vai của cô, nhét bó hoa hồng vào trong ngực cô, hướng cô nháy mắt mấy cái.

"Chúng ta kết hôn nhé."

Cô suy nghĩ một đoàn loạn, nhìn chăm chăm Hạ Thụ.

"Chuyện gì xảy ra? Làm sao như vậy?"

Mọi người ha ha cười, Đinh Tử Nhu giải thích:

"Lão Đại, hết thầy cũng là Đàm Hạ Thụ bày ra đó, anh ấy muốn cho cậu một kinh hi."

Một nhóm người hướng về phía Bảo Bảo cười.

Hùng Bảo Bảo ngốc trong chốc lát.

"Cho nên... Anh không phải là trộm?"

"Không phải. Anh là chuyên gia giúp cảnh sát mở khóa, kiêm nhiệm cố vấn của mấy công ty chế khóa."

Hạ Thụ siết chặt mặt của cô.

"Làm sao cũng không nghĩ ra em đoán anh là trộm, anh nhìn giống vậy sao?"

"Kia... Đây phòng ốc?"

"Nhà tôi."

Trầm Khải bận rộn tranh công.

"Những thứ kia đồ trang sức kia là tôi cùng người ta mượn, tối nay phải trả lại, tài liệu tội phạm là tôi giúp Hạ Thụ lập."

"Mới vừa điện thoại là mình đánh đó, dọa cậu sao?"

Đinh Tử Nhu nháy mắt mấy cái rất đắc ý.

"Hiểu rồi."

Cô ngẩng đầu.

"Anh đùa bọn em!"

Giận đến làm bộ muốn đánh anh.

Hạ Thụ cười chặn lại tay cô, cầm thật chặt.

"Như thế nào? Gã cho anh?"

Bảo Bảo cười, có ai trải qua cầu hôn kích thích như vậy sao? Đem cô làm cho sợ đến gần chết, sau đó đột nhiên, làm cho cô cảm động đến muốn chết.

"Như thế nào?"

Hạ Thụ thúc giục.

"Các vị——"

Bảo Bảo hướng mọi người nói:

"Xin cho chúng tôi một mình nói chuyện một chút."

Mọi người nghe, ngượng ngùng lục tục rời phòng. Đợi cửa đóng kín, Bảo Bảo thấp người đột nhiên một cước đá, đem Hạ Thụ vương chân té trên mặt

đất, chột nhảy đến trên người anh, hai tay ra quyền, cười đâm vào lồng ngực dày kia. Ra tay mặc dù ngoan, lực đạo cũng rất nhẹ, Hạ Thụ chẳng qua là ha ha cười.

"Dám gạt em? Cái gì anh là tặc, còn cướp của người giàu giúp người nghèo khó, còn thần tượng Arsène Lupin? Em xem anh là thiếu được dạy dỗ, à? A!"

Hạ Thụ bắt được hai tay cô, tung mình, đem cô áp dưới thân thể, đáy mắt dò xét mãn nguyện cười.

"Thằng thần nói, Bảo Bảo, rất vui về phải không?"

"Chơi thật khá?!"

Bảo Bảo nín lấy lỗ tai của anh, nghe răng trợn mắt nói:

"Nói cho anh biết, em còn là tội phạm giết người, có tin hay không đem anh làm thịt?"

Hai người đùa giỡn một trận, Hạ Thụ hôn lên ánh mắt của cô.

"Bảo Bảo, anh yêu em."

Vừa nói vừa hôn miệng của cô.

"Kết hôn nhé!"

Hai người hôn đến khó khăn chia lìa, Bảo Bảo đầu chàng vầng hoa mắt, lẩm bầm:

"Bên ngoài... Bọn họ..."

"Để cho bọn họ đợi."

Vĩ thanh

Góc đông bắc, đường ven biển, du thuyền giương cánh, đỗ lại trên mặt biển, ánh mặt trời rực rỡ, mặt biển màu lam lóng lánh phát sáng.

Đông! Hai cái bóng người nhảy vào đáy biển. Hạ Thụ Du ở phía sau Bảo Bảo, giúp cô chú ý đến phương hướng nước chảy. Bảo Bảo cầm lấy chiếc máy camera nhãn hiệu của Nhật, quay chụp cảnh tượng dưới đáy biển.

Một canh giờ sau, bọn họ trở lại trên thuyền. Nằm trên chiếc nệm êm ái trải rộng, mây trắng lững lờ trôi, thuyền nhẹ lay động, ánh nắng ấm áp trải dài trên người họ, Hạ Thụ cô phụ cảnh trí lãng mạn, oán trách bạn gái ngày gần đây đủ loại không tốt ——

"Bảo Bảo, chọn lễ phục, chọn bánh cưới, quyết định nhà hàng, đặt món ăn toàn bộ đều là một mình anh lo, nào có cô dâu nào như em vậy?"

Phản phản, đây bình thường đều là chuyện phụ nữ sẽ làm à? Một đại thiếu gia như anh lại vì tình yêu mà lưu lạc đến bước đường này, thật đáng buồn!

Bảo Bảo bận rộn nhìn mới vừa phong cảnh vừa mới quay dưới đáy biển.

"Những chuyện kia thực phiền, em không có ý kiến, anh thích là tốt rồi, em cảm thấy mặc quần jean đi công chứng là được rồi! Wow ~ cá này thật đẹp, nhìn màu sắc của nó xem, giống như tuyết vậy."

Hạ Thụ gõ đầu cô một cái.

"Kết hôn là đại sự cả đời, làm sao có thể qua loa mặc quần jean đi công chứng?"

Cô dâu của anh thiếu hụt tính nhẫn nại, đã sắp kết hôn còn lôi kéo anh đi lặn.

Máy camera đột nhiên nhắm ngay mặt anh.

"Hạ Thụ,, cười một cái!"

Hạ Thụ cau mày, lộ ra vẻ mặt hung ác.

"Khóc không khóc?"

"Ha ha ha ha!"

Bảo Bảo cười to.

"Khóc, khóc! Làm chiêu thức của Hoàng Phi Hùng cho em chụp một cái."

"Uống!"

Hạ Thụ tung chân đá, vô cùng đẹp trai nhảy khỏi ghế nằm, tung ra chiêu thức võ thuật trong phim, chân dài giờ cai, rất chuyên nghiệp.

"Hào đẹp trai a! Đại suất ca."

Bảo Bảo bên chụp bên cười.

Hạ Thụ đi tới, đoạt cameras nhắm ngay Bảo Bảo.

"Đổi lại em "

Bảo Bảo cười chạy khỏi cameras, anh đuổi theo quay chụp.

"Hùng Bảo Bảo, tạo vẻ mặt yêu chết anh xem nào."

Bảo Bảo mắt tròn trắng.

"Thật không hợp tác, kia đến bộ dạng rất cảm động."

Bảo Bảo le lưỡi.

"Đây là vẻ mặt buồn nôn sao?"

Hạ Thụ cười to.

Bảo Bảo lông mày giật giật, giờ tay lên, làm bộ muốn đánh anh.

Hạ Thụ vẫn chụp không bỏ sót, anh hỏi:

"Bảo Bảo a, sau khi kết hôn em còn muốn tiếp tục dạy Không thủ đạo sao?"

"Anh rất nhảm chán ai!"

Cô nhìn chăm chăm anh đi trở về nệm êm ngồi xuống.

"Đột nhiên mua cameras, có phải hay không cảm thấy ông xã em rất tuần tú, không chụp đáng tiếc?"

"..."

Bảo Bảo cầm bìa uống, không để ý đến anh.

Hạ Thụ dây dưa tới, ôm cô, tiếp tục quay chụp.

"Bảo Bảo, hát một bài cho ông xã tương lai của em nghe, mau, anh ghi lại."

Anh nhấn xuống phím ghi âm.

"Anh thực phiền!"

Bảo Bảo bị huyền chiếu không được, cầm kính mát đeo lên, nắm lon bia, dùng sức thanh thanh cổ họng.

"Anh hãy nghe cho kỹ, bài hát này em muốn tặng cho ngôi sao trên trời ——"

"Ban ngày ở đâu ra sao?"

"Anh quản em, em nói có thì có!"

Bảo Bảo nắm chặt lon bia, rất nghiêm túc hướng về phía lon bia hát một ca khúc.

Bởi vì nét mặt của cô rất chân thành, anh không dám nói giỡn, thật tình giúp cô tiếp tục điều khiển camera.

Đàm Tình Hà hôm sau nhận được lễ vật Bảo Bảo đưa tới.

Lúc nhận được, cô đang cô đơn ở trong phòng lên net, mù quáng mà xông xáo vào từng buổi chat ẩn danh nói chuyện, dùng những câu chữ tuyệt hảo

trên cột mấy bé trai. Nếu có người vội vã muốn một đêm tình, cô liền đáp ứng, định ra thời gian địa điểm, để cho bọn họ trắng đêm.

Nếu là gặp phải loại đàn ông xấu xa cấp thấp, lời đạo đầu đã hỏi cô:

"Tiểu thư, có muốn hay không viện binh nọ?"

Cô sẽ nói:

"Muốn."

Đối phương nếu như hỏi:

"Bao nhiêu tiền?"

Cô liền trả lời:

"Một trăm vạn cho người ảnh chụp, hai trăm vạn cho nói điện thoại, ba trăm vạn suy nghĩ cùng người xem chiếu bóng, bốn trăm vạn có thể cùng nhau uống cà phê, năm trăm vạn giúp người khỏe mạnh kiểm tra, nếu có vấn đề ta giúp người điện thoại..."

Bình thường nói tới đây, đối phương sẽ mắng cô bệnh thần kinh.

Cô lấy trên cột bọn họ làm thú vui, trò chơi này vừa bắt đầu cảm thấy chơi thật khá, sau lại dần dần không thú vị. Anh trai muốn kết hôn, cô không còn buồn bực nữa, biết điều một chút tiếp nhận sự thật, nhưng là trong lòng thực khổ sở, tịch mịch.

Nhận được chuyển phát nhanh, cô cẩn thận nhìn cái hộp, nhìn thấy người gửi là Hùng Bảo Bảo.

Cô ở trước bàn máy tính mở ra cái hộp, nhìn thấy một cái máy camera mini.

"Hừ, muốn mua chuộc tôi?"

Coi là cô ta thức thối! Đàm Tinh Hà bật nguồn điện, phát hiện bên trong đã có file lưu. Cô mở file, nhìn thấy phong cảnh dưới đáy biển ——

Trong rừng San hô trắng di động, con cá ở bên cạnh chơi trốn tìm, cameras có chức năng phát thanh, cô nghe thấy Cô Lỗ Cô Lỗ thanh âm bọt khí.

"Hừ, nghĩ lấy lòng tôi?"

Nhất định là anh với cô ta cùng đi lặn xuống nước.

Sau đó hình ảnh nhảy trở về thuyền thuyền, cô nghe Bảo Bảo ra lệnh anh trai bày ra các loại động tác tức cười, Đàm Tinh Hà không nhịn được bị trêu chọc cười.

Sau lại, Bảo Bảo vào ống kính, cô hướng về phía ống kính nói:

"Người hãy nghe cho kỹ, bài hát này ta muốn tặng cho ngôi sao trên trời —— "

Đàm Tinh Hà đột nhiên sự khó thở, trái tim nín chặt.

Cô nhìn Bảo Bảo nghiêm túc hát lên ca khúc tiếng Anh "She".

Bảo Bảo nghiêm túc hát trong đó một đoạn, Đàm Tinh Hà nghe, nước mắt bất tri bất giác giọt giọt rơi xuống.

Cô biết bài hát này, anh trai trước kia thường hát.

Đàm Tinh Hà ở nơi này trong tiếng ca, cùng chị dâu tương lai hòa hảo. Cô nghe ra trong tiếng ca, chị dâu đối với cô quan tâm, cô bất an cùng lo âu đều ở đây trong tiếng ca ấm áp được an bình bao phủ. Cô yên lặng rơi lệ, lắng nghe tiếng ca truyền lại hứa hẹn, tin tưởng Bảo Bảo sẽ yêu thương cô, giống như anh trai vậy

Bảo Bảo hướng về phía ống kính hát ——

She may be the beauty or the beast,

May be the famine or the feast,

May turn each day into a heaven or a hell.

She may be the mirror of my dreams,

A smile reflected in a stream,

She may not be what she may seem,
Inside her's hell.
She who's always seems so happy in a crowd,
Whose eyes can be so private and so proud,
No one's allowed to see them when they cry.
She may be the love that cannot hope to last,
May come to me from shadows of the past,
That I'll remember till the day I die.
Me I'll take her laughter and her tears,
And make them all my sourvenirs,
For where she goes I've got to be...

—Toàn Văn Hoàn—

Bạn đang đọc truyện *Xuýt, Đừng Nói Ta Yêu Hấn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.